CLIVE BARKER

Autorul romanului EVERVILLE

CABAL

Seria SEMINŢIA NOPŢII

www.virtual-project.eu

CLIVE BARKER

CABAL
(Seminția Nopții)

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

CLIVE BARKER Cabal: The Nightbreed

RAO International Publishing Company

septembrie 2004

„Durerea se îndulcea. Boone deschise gura ca să respire, iar focul îi curse pe gâtlej, ajungându-i în pântece şi în plămâni, apoi în tot corpul. Ducea noul nume cu sine, botezându-l în întregime.

Nu îl mai chema Boone. Era Cabal. O alianţă a multora.

După această purificare va fi capabil să radieze căldură şi sânge şi să zămislească copii: acesta era un dar al lui Baphomet, iar zeitatea i-l oferea. Dar va fi fragil sau mai vulnerabil. Nu doar pentru ca va sângera, ci pentru că avea o ţintă."

PARTEA ÎNTÂI

CU MINTEA DUSĂ

„M-am născut. Nu reprezintă asta
o pedeapsă suficientă?”

MARY HENDRICKSON,
în timpul procesului în care era acuzată de patricid

I - Adevărul

Boone ştia acum că dintre toate promisiunile făcute în pripă, în numele iubirii, în miez de noapte, prima care avea să fie încălcată era cea care spunea: „Nu te voi părăsi niciodată”.

Valurile vieţii reuşesc să-ţi fure uneori lucruri pe care nici chiar timpul nu este în stare să ţi le ia. Zadarnic speri să fie altfel, inutil visezi că lumea îţi vrea binele. Lucrurile pe care le preţuieşti cel mai mult şi de care te agăţi pentru a rămâne întreg la minte sunt distruse sau îţi sunt, în cele din urmă, răpite lăsând hăul să se caşte sub tine, aşa cum i se întâmpla lui Boone acum, şi, pe negândite, fără să întrezăreşti măcar o urmă de explicaţie, te simţi înghiţit - de iad sau de ceva şi mai rău, cu jurăminte de iubire, cu tot.

Nu-l frământaseră însă mereu gânduri atât de pesimiste. Existaseră perioade - şi nu chiar atât de îndepărtate - când avusese senzaţia că povara suferinţelor se mai atenuase. Episoadele nevrotice erau mai rare, iar zilele în care simţise dorinţa arzătoare să îşi taie venele pentru a nu mai trebui să îndure chinul până la următoarea administrare a medicamentelor erau mai puţine; întrezărise chiar o şansă de a fi fericit.

Speranţa aceasta îi smulsese declaraţia de dragoste, acel „Nu te voi părăsi niciodată”, şoptit la urechea lui Lori când stăteau întinşi unul lângă altul în patul atât de îngust în care nu îndrăznise să spere că ar putea încăpea amândoi. Cuvintele nu-i veniseră pe buze în momentele de extaz dezlănţuit. Viaţa lor amoroasă, ca multe alte lucruri ce îi legau, era presărată cu probleme. Însă tocmai acele lucruri pentru care alte femei îl părăsiseră, incapabile să-i ierte eşecurile, o făcuseră pe Lori să persevereze, spunându-i că aveau tot timpul să îndrepte lucrurile, aveau tot timpul din lume. „Voi rămâne alături de tine atât cât vei dori“, părea să spună ea cu îngăduinţă.

Nimeni nu îi dovedise un asemenea devotament; de aceea voise să-i răsplătească gestul. Acele cuvinte: „Nu te voi părăsi niciodată” reprezentau felul lui de a i se dărui.

Amintirea acelor vorbe, apoi pielea ei, atât de strălucitoare în semiobscuritatea camerei lui, şi respiraţia ei egală când adormea alături de el - toate acestea încă aveau forţa de a i se insinua până în inimă, prinzând-o într-o strânsoare dureroasă.

Dorea cu disperare să se elibereze atât de acea amintire, cât şi de propriile cuvinte, mai ales acum, când împrejurările îi răpiseră orice speranţă de a le putea împlini. Însă nimic nu se lăsa alungat din memorie. Erau acolo, torturându-l, făcându-l şi mai fragil. Singura lui consolare era că ea - reuşind să-l cunoască cât de cât - se va strădui să şi-l scoată din minte; şi că, o dată cu trecerea timpului, va reuşi. Nădăjduia că ea va pricepe cât de puţin se cunoştea el însuşi când

dăduse glas acelei promisiuni. N-ar fi riscat să provoace atâta durere dacă s-ar fi îndoit câtuşi de puţin că însănătoşirea va deveni, în cele din urmă, posibilă.

Continua să viseze!

Decker pusese capăt cu brutalitate acestor amăgiri în ziua în care, încuind uşa cabinetului, trăgând storurile şi izgonind astfel soarele primăvăratic, rostise cu un glas abia şoptit:

— Boone! Cred că suntem la mare ananghie şi tu, şi eu.

Tremura, constatase Boone, amănunt greu de mascat de un trup atât de masiv. Decker arăta ca un bărbat care mergea în fiecare zi la sală pentru a se elibera de toate necazurile, trăgând de fiare. Costumele lui făcute la comandă, întotdeauna de culoare neagră, cu un luciu ca de cărbune, stăteau întotdeauna să-i plesnească. Asta îl făcuse pe Boone să fie temător încă de la început; îl intimida autoritatea doctorului. Decker reprezenta Stânca, Raţiunea, Calmul. Acum, teama îi era provocată de posibilitatea ca această tărie să se fi putut nărui. Spaima asta nelămurită era contrariul a tot ceea ce ştia despre doctor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Boone.

— Stai jos, te rog! Aşază-te şi-ţi voi spune!

Boone se supuse întocmai. În acest cabinet, Decker era stăpânul. Doctorul se rezemă de spătarul fotoliului îmbrăcat în piele şi inspiră adânc, buzele strânse descriind un arc ce trăda întristarea.

— Spune-mi… îndrăzni Boone.

— Nu ştiu de unde să încep.

— De oriunde.

— Credeam că starea ta s-a îmbunătăţit, rosti doctorul într-un târziu. Eram aproape convins. De fapt, aşa credeam *amândoi*.

— Eu mai cred încă, spuse Boone.

Decker clătină uşor din cap. Era un om de o inteligenţă deosebită, deşi trăsăturile lui cam din topor lăsau prea puţin să se vadă acest lucru, trădat, poate, uneori de ochii săi care, în aceste momente, nu se fixaseră asupra pacientului, ci asupra biroului care îi despărţea.

— În cursul şedinţelor ai început să vorbeşti despre fapte pe care crezi că le-ai comis, spuse Decker. Îţi aminteşti aşa ceva?

— Ştii bine că nu. Decker îl făcea să cadă în transe profunde: îmi aduc aminte doar când aud banda.

— N-o să mai pun niciuna, zise Decker. Le-am şters.

— De ce?

— Fiindcă… mă tem, Boone. Pentru tine. Făcu o pauză: Poate pentru amândoi.

În „Stâncă“ apăruse o fisură, iar Decker nu putea face nimic pentru a o ascunde.

— Şi *care* sunt faptele astea? întrebă Boone, iar cuvintele păreau să tatoneze un teren primejdios.

— Crime. Vorbeşti despre ele ca şi cum te-ar obseda. La început, am crezut că sunt simple năluciri din visele tale. Ai avut mereu tendinţa de a fi violent.

— Iar acum?

— Acum, mă tem că le-ai comis cu adevărat.

Urmă o tăcere prelungită, timp în care Boone îl urmări atent pe Decker, mai curând descumpănit decât furios. Storurile nu fuseseră trase de tot. O dungă de lumină cădea pe el şi pe biroul ce îi separa. Pe tăblia de sticlă se aflau o butelcuţă cu apă plată, două pahare şi un plic voluminos. Decker se aplecă în faţă şi-l ridică:

— Ceea ce fac acum ar putea fi considerat crimă, îl preveni el pe Boone. Să păstrez confidenţialitatea în ceea ce priveşte problemele unui pacient e una, iar să protejez un criminal e cu totul altceva. În sinea mea încă mai sper că nu este adevărat. Aş dori să cred că am reuşit. Că *noi* am reuşit, împreună. Vreau să cred că te-ai însănătoşit.

— Dar mă *simt* bine.

Drept răspuns, Decker desfăcu plicul:

— Te-aş ruga să arunci o privire la astea, spuse el, strecurând mâna înăuntru şi dând la iveală un maldăr de fotografii. Te previn, nu-s deloc plăcute!

În timp ce rostea aceste cuvinte, aşeză fotografiile pe masă, întorcându-le cu faţa către Boone. Avusese motive bine întemeiate să-l prevină. Fotografia de deasupra teancului amintea de un atac fizic. Privind-o, Boone simţi cum creşte în el o spaimă pe care nu o mai trăise niciodată de când era tratat de Decker: se temea că imaginea aceea ar putea să pună *stăpânire* pe el. Cărămidă cu cărămidă, ridicase ziduri în calea acestei superstiţii, însă acum se clătinau şi ameninţau să se prăbuşească.

— Nu-i decât o fotografie.

— Adevărat, confirmă Decker. Doar o fotografie. Ce vezi?

— Un bărbat mort.

— Da. Un bărbat ucis.

Nu doar ucis, ci măcelărit. O viaţă curmată de o avalanşă de tăieturi şi împunsături, sângele lui, proiectat pe peretele din spate, împrăştiat în toate direcţiile de lama care îi despicase gâtul şi îi distrusese trăsăturile feţei. Era doar într-un şort, astfel că, în ciuda sângelui scurs, rănile îi puteau fi numărate cu uşurinţă. Tocmai asta făcea Boone, pentru a nu se lăsa copleşit de oroare. Până şi aici, în această încăpere în care doctorul crease un alt eu al pacientului aflat în suferinţă, lui Boone nu i se întâmplase să fie atât de îngrozit ca acum. În gât simţi gustul dejunului şi chiar şi al cinei din seara trecută. O senzaţie de nedescris, aşa cum erau şi faptele pe care le comisese.

„Numără-i rănile”, îşi zise; ia-le drept bilele unui abac. Trei, patru, cinci în abdomen şi în piept. Una, atât de zdrenţuită, încât semănă

mai mult cu o sfâşietură decât cu o rană, se căsca larg, lăsând intestinele bărbatului să iasă afară. Pe un umăr, alte două împunsături. Apoi faţa, desfigurată de tăieturi. Rănile, atât de multe şi de greu de numărat chiar şi de un profesionist, oricât de detaşat ar fi fost el, făceau ca victima să fie aproape imposibil de identificat: ochii scoşi din orbite, buzele, tăiate; nasul, franjuri.

— De ajuns? întrebă Decker.

— Da.

— Mai sunt şi altele de văzut.

Lăsă la vedere cea de-a doua fotografie, aşezând-o pe prima alături de celelalte, în teanc. Aceasta înfăţişa o femeie trântită pe o canapea, răsucită într-un mod pe care nimeni în viaţă nu l-ar fi putut imita. Deşi probabil că nu avea nicio legătură cu prima victimă, ucigaşul crease o asemănare perfidă: aceeaşi absenţă a buzelor şi a ochilor. Născute din părinţi diferiţi, cele două victime deveniseră gemene în moarte, sfârtecate, poate, de aceeaşi mână.

— Eu am făcut toate astea? se trezi Boone întrebându-se.

„Nu, veni răspunsul din interior. Nu eu am făcut asta!“

Însă două amănunte îl împiedicau să spună asta cu voce tare: în primul rând, ştia că Decker nu ar fi pus în pericol echilibrul pacientului său în asemenea măsură, dacă n-ar fi avut motive întemeiate, apoi, negarea nu avea nicio valoare, mai ales că amândoi ştiau cu câtă uşurinţă se amăgise Boone în alte situaţii. Dacă el era răspunzător pentru aceste atrocităţi, nu exista certitudinea că ar avea şi cunoştinţă de ele.

De aceea tăcuse neîndrăznind să îşi ridice privirea spre Decker, de teamă că ar putea vedea cum „Stânca“ se sfărâma.

— Încă una? spuse Decker.

— Dacă trebuie…

— Da.

Descoperi a treia fotografie, apoi pe a patra, aşezându-le ca pe nişte cărţi la o şedinţă de tarot, numai că de data asta toate reprezentau moartea. În bucătărie, în faţa uşii deschise a frigiderului; în dormitor, alături de lampă şi ceasul deşteptător, în capul scărilor; la fereastră. Victimele, bărbaţi, femei şi copii, erau de toate naţiile şi de toate vârstele. Diavolul care comisese aceste crime nu se chinuia să aleagă. Curma viaţa oriunde o întâlnea. Fără grabă, fără eficienţă., încăperile în care pieriseră acei oameni păstrau dovada modului în care ucigaşul, cu umorul care-l caracteriza, se „distrase” cu ei. Mobilierul fusese răsturnat de cei care încercaseră să scape de *lovitura de graţie,* urmele de degete şi de palme însângerate brăzdau pereţii, zugrăveala. Dar, indiferent cât de curajos se opuseseră, niciunul nu scăpase. În cele din urmă se prăbuşiseră, împiedicaţi în propria lenjerie sau căutându-şi salvarea după vreo draperie. Căzuseră suspinând, vărsând.

Erau în total unsprezece fotografii. Fiecare avea ceva diferit - încăperile: spaţioase şi îngrămădite; victimele: despuiate sau îmbrăcate. Dar toate aveau ceva în comun: erau imagini ale unei demenţe duse până la extrem, făcute după ce făptaşul plecase de acolo.

Dumnezeule, *el* să fie acel actor?

Incapabil să găsească singur răspunsul, îi adresă întrebarea lui „Stâncă“, rostind-o fără să ridice ochii de la peticele lucioase de carton:

— *Eu* am făcut toate astea?

Îl auzi pe Decker oftând, dar răspunsul lui întârzia, de aceea riscă să arunce o privire spre cel ce-l acuza. Când Decker îi pusese în faţă fotografiile, Boone îi simţise privirea pătrunzătoare ca pe o lovitură dureroasă în creştet, acum însă constată că acesta evita să-l privească direct.

— Răspunde-mi, te rog, spuse Boone. *Eu* am făcut asta?

Doctorul îşi şterse ochii cenuşii aproape, sub care se zăreau pungile cauzate de nesomn. Glasul nu-i mai tremura atunci când spuse:

— Sper că nu.

Răspunsul părea revoltător de blând. Doar nu discutau despre o încălcare nevinovată a legii. Era vorba despre moarte, şi încă de unsprezece ori; şi câte altele ar mai putea fi, nevăzute, şterse din minte?

— Spune-mi despre ce am vorbit, zise el. Repetă-mi cuvintele…

— Ai spus mai mult lucruri fără sens.

— Şi atunci ce te face să crezi că eu sunt făptaşul? Trebuie să ai nişte motive.

— Mi-a luat ceva timp să pun totul cap la cap, spuse Decker. Aruncă o privire spre fotografiile care păreau să fi format o mică morgă pe biroul lui, şi cu degetul mijlociu alinie una dintre fotografiile care era de-a curmezişul. Trebuie să întocmesc un raport trimestrial privind progresele pe care le faci. Doar ştii asta. De aceea rulez benzile şedinţelor precedente, ca să înţeleg cum evoluezi… rosti el rar, bătrâneşte. Şi am remarcat că în răspunsurile tale apar mereu aceleaşi fraze, pierdute în restul vorbelor, dar ele *există*. Ca şi cum ai face o confesiune, ceva atât de respingător, încât nici măcar în transă nu îndrăzneşti să le rosteşti. A apărut în schimb în acest… *cod*.

Boone ştia despre coduri; auzise mereu despre ele în situaţii mai dificile - mesaje venind dinspre duşmanii imaginari pe frecvenţa posturilor de radio sau în murmurul traficului înainte de ivirea zorilor. Nu era surprins că ajunsese şi el să deprindă această artă.

— Am făcut unele cercetări, fără să dau de bănuit, printre poliţiştii care mi-au fost pacienţi, iar ei mi-au povestit despre crime, continuă Decker. Desigur, am aflat unele detalii din ziare. S-ar părea că se

petrec de vreo doi ani şi jumătate. Unele aici, în Calgary; celelalte cam la o oră de mers cu maşina. Toate opera unui singur om.

— Eu.

— Nu ştiu, spusese Decker şi îşi ridică privirea spre Boone. Dacă aş fi fost sigur, aş fi anunţat totul…

— Dar nu eşti convins.

— Nu vreau să cred. Dacă ar fi adevărat, n-aş avea nimic de câştigat. Glasul îi trăda iritarea, nu prea bine disimulată: De aceea am aşteptat, sperând să fii cu mine când se întâmpla vreuna dintre crime.

— Vrei să spui că unii dintre aceşti oameni au murit după ce tu aflaseşi?

— Da, răspunse Decker cu acelaşi glas.

— Iisuse!

Gândul îl făcu pe Boone să sară de pe scaun şi să lovească biroul. Fotografiile se împrăştiară.

— Nu ridica vocea, îl preveni Decker.

— Oamenii mureau, iar tu *ai aşteptat?*

— Am riscat de dragul *tău*, Boone. Sper că îmi respecţi decizia.

Boone îi întoarse spatele. Simţi un fior rece pe spinare.

— Ia loc, îi spuse Decker. Te rog să stai jos şi să-mi explici ce îţi spun fotografiile astea.

Fără să vrea, Boone îşi ridică mâna şi îşi acoperi jumătate din faţă. Ştia de la Decker ce semnificaţie avea acel gest. Mintea lui se slujea de trup pentru a ascunde adevărul.

— Boone, vreau să-mi răspunzi.

— Nu-mi spun nimic, zise Boone, fără să se întoarcă.

— Chiar nimic?

— Nimic.

— Mai uită-te o dată.

— Nu! insistă el. Nu sunt în stare.

Îl auzi pe doctor trăgând aer în piept şi aproape că aşteptă să-i ordone să mai privească o dată acele orori. Oarecum surprinzător, tonul lui Decker era împăciuitor:

— Bine, Aaron, consimţi el, cum vrei. Le strâng.

Boone îşi apăsă podul palmelor peste ochii închişi. Îşi simţi orbitele fierbinţi şi umede.

— Au dispărut, Aaron, îl anunţă Decker.

— Ba nu!

Imaginile îi rămăseseră întipărite pe retină, perfect memorate. Unsprezece încăperi şi unsprezece cadavre sunt acum imprimate în minte şi imposibil de alungat de acolo. Zidul pe care Decker îl ridicase vreme de cinci ani se năruise în tot atâtea secunde, iar asta numai prin voia arhitectului său. Boone căzuse iarăşi pradă nebuniei. O auzi schelălăind în minte, apărând din unsprezece gâtlejuri sfârtecate şi din

unsprezece pântece înjunghiate. Până şi respiraţia şi chiar intestinele îngânau cântece de nebunie de mult ştiute.

De ce se prăbuşise totul aşa de uşor, după atâta trudă? Ochii lui, vărsând lacrimi şi recunoscând ceea ce vocea nu putea, ştiau adevărul. Era vinovat. Putea exista alt motiv? Mâinile, pe care acum şi le usca frecându-le de pantaloni, torturaseră şi măcelăriseră. Dacă ar susţine altfel, nu ar face decât să le îndemne să mai comită crime. Deşi nu-şi amintea nimic, era mai bine să recunoască decât să le mai permită să scape de sub control.

Se răsuci şi-l privi pe Decker drept în faţă. Fotografiile fuseseră strânse şi aşezate cu faţa în jos pe birou.

— Ţi-ai amintit ceva? întrebă doctorul, desluşind schimbarea apărută pe faţa lui Boone.

— Da, răspunse el.

— Ce anume?

— Eu am făcut-o, rosti el simplu. Eu le-am comis pe toate.

II - Academia

1

Decker era cel mai amabil acuzator pe care şi l-ar fi putut dori cineva. Orele pe care le petrecu împreună cu Boone după acea primă zi fură încărcate de întrebări atent formulate, pe măsură ce - pas cu pas - analizară dovezile vieţii lui secrete. În pofida insistenţei pacientului că faptele îi aparţineau, Decker îl sfătui să dea dovadă de precauţie, atenţionându-l că recunoaşterea vinovăţiei nu este totuna cu probele materiale. Trebuia să fie siguri că aceste mărturisiri nu reprezentau, de fapt, manifestări ale tendinţei de autodistrugere a lui Boone, care-şi asuma faptele numai din dorinţa de a fi pedepsit.

Decker îl cunoştea mai bine chiar decât se ştia el pe sine. Boone nu prea putea aduce contraargumente. Şi nu uitase că, dacă se dovedea că aşa stăteau lucrurile, reputaţia doctorului s-ar fi dus de râpă: de aceea nu-şi puteau permite să se înşele. Se puteau convinge doar urmărind amănuntele crimelor - date, nume şi locuri - în speranţa că Boone va reuşi astfel să-şi aducă aminte. În caz contrar, ar putea descoperi că vreo crimă fusese comisă în timp ce se afla cu alte persoane.

Singurul lucru împotriva căruia Boone protestă ţinea de examinarea fotografiilor. El se opuse insistenţei calme a lui Decker aproape două zile, cedând doar în momentul în care blândeţea acestuia începu să piară, încolţindu-l, acuzându-l de laşitate şi de amăgire de sine. Era doar un joc, îl întreba Decker, vreun exerciţiu de autoacuzare fără ca vreunul dintre ei să se lămurească pe deplin de adevăr? Dacă ar fi fost aşa, atunci Boone putea să iasă naibii din biroul lui, să irosească timpul altcuiva.

Boone fusese, în cele din urmă, de acord să analizeze fotografiile.

Nimic din ce văzu nu îi spunea nimic însă. Majoritatea detaliilor de interior se estompau sub revărsarea luminoasă a blitzului; ceea ce rămânea era anonim. Singurele imagini care i-ar fi putut trezi vreo reacţie - feţele victimelor - fuseseră distruse de ucigaş, ciopârţite până la a le face de nerecunoscut; nici cel mai priceput antreprenor de pompe funebre nu ar fi fost în stare să refacă chipurile acelea sfărâmate. Aşadar, totul se reducea la detalii neînsemnate, privind prezenţa lui Boone într-un loc sau altul în nopţile crimelor; cu cine fusese; ce făcuse. Nu ţinuse niciodată un jurnal personal, de aceea verificarea faptelor se dovedea anevoioasă, însă de cele mai multe ori - cu excepţia orelor petrecute cu Lori sau Decker, dintre care niciuna nu părea să coincidă cu momentele crimelor - fusese singur şi nu avea, astfel, alibi. La sfârşitul celei de-a patra zile, acuzaţiile împotriva lui începură să se contureze foarte convingător.

— De ajuns, îi spuse el lui Decker. Am progresat suficient.

— Aş vrea să mai trecem totul în revistă, o dată.

— La ce bun? se miră Boone. Vreau să termin cu toate cât mai curând.

În ultima vreme multe dintre vechile simptome ale bolii pe care o crezuse vindecată, reveniseră. Nu reuşea să doarmă decât timp de câteva minute, după care viziuni înfricoşătoare îl aruncau într-o stare de trezie somnambulă; nu putea mânca; avea frisoane care porneau dinspre măruntaie, răspândindu-i-se apoi în tot corpul, în orice moment al zilei.

Dorea să pună capăt acestei situaţii, voia să se destăinuiască şi să fie pedepsit.

— Mai aşteaptă puţin, îi spuse Decker. Dacă mergem la poliţie acum, te vor scoate de sub supravegherea mea şi probabil că nici nu-mi vor permite să te vizitez. Vei rămâne singur.

— Sunt deja, răspunse Boone.

De când văzuse fotografiile, se izolase de toţi cunoscuţii, chiar şi de Lori, temându-se să nu-i facă rău.

— Sunt un monstru, zise el. Acum o ştim amândoi. Avem toate dovezile necesare.

— Nu e vorba doar de dovezi.

— Dar de ce?

Decker se rezemă de rama ferestrei, părând că propriul corp devenise o povară pentru el în ultima vreme:

— Boone, nu te înţeleg.

Acesta îşi ridică privirea spre cer. Adia un vânt dinspre sud-est; zdrenţe de nori treceau prin dreptul ferestrei, parcă goniţi de la spate. „Ce viaţă plăcută să fii acolo, gândi Boone, mai uşor decât aerul“ Aici toate îl apăsau; carnea şi vinovăţia îl striveau.

— Am petrecut cinci ani încercând să-ţi înţeleg boala şi am sperat să o vindec. Şi tocmai când credeam că am reuşit… Deşi există şansa ca totul să se clarifice…

Tăcu, profund afectat de eşec. Boone nu era chiar atât de distrus ca să nu simtă cât de mult suferea doctorul, numai că nu putea face nimic să-i aline durerea. Se mulţumi să urmărească norii ce se depănau pe cerul luminos şi-şi dădu seama că de acum avea de îndurat doar vremuri întunecate.

— Boone, când o să te ia poliţia… murmură Decker, nu numai tu ai să rămâi singur, ci şi eu. Ai să devii pacientul unui psiholog criminalist, iar eu n-am să mai pot ajunge la tine. De aceea te întreb… Mai acordă-mi puţin timp. Vreau să înţeleg cât mai mult înainte ca totul să se termine între noi.

„Vorbeşte ca un amant, gândi Boone; de parcă aşa vede el situaţia.”

— Ştiu cât suferi, urmă Decker, aşa că ţi-am pregătit medicaţia.

Pastilele te vor scuti de ceea ce e mai dureros, asta până ce terminăm…

— N-am încredere în mine, recunoscu Boone. Aş putea face rău cuiva.

— Ba nu, îi răspunse Decker, cu o siguranţă care-l liniştea. Medicamentele o să te calmeze pe timpul nopţii, iar în rest o să stai cu mine. Cu mine eşti în siguranţă.

— Şi cât vrei să mai dureze asta?

— Cel mult câteva zile. Nu-ţi cer prea mult, nu crezi? Trebuie să aflu de ce am dat greş.

Gândul de a străbate din nou acel teren însângerat îl îngrozea, dar avea de plătit o datorie. Cu ajutorul lui Decker întrezărise noi posibilităţi; îi datora doctorului şansa de a surprinde măcar ceva din ruinele acelei viziuni.

— Să nu dureze mai mult, acceptă el.

— Mulţumesc, spuse Decker. Nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine.

— Bine, dar am nevoie de pastile.

2

Le primi. Decker se îngriji de asta. Efectul lor era atât de puternic, încât aproape că nu-şi amintea nici cum îl cheamă, după ce lua una. Îl făceau să adoarmă uşor, iar starea de trezie nu era decât o scurtă vizită într-o viaţă ciuntită, de care era fericit să scape, luând altă pastilă. După douăzeci şi patru de ore, devenise dependent de medicamente.

Decker se ţinuse de cuvânt. De fiecare dată când îi mai cerea, căpăta imediat, şi sub influenţa lor soporifică reîncepură să caute dovezi, doctorul revăzând întruna amănuntele legate de crimele comise de Boone, în speranţa că le va înţelege. Dar lucrurile nu se limpezeau deloc. În cursul acestor şedinţe, mintea tot mai pasivă a lui Boone nu putea recupera decât imaginile neclare ale unor uşi prin care se strecurase şi ale unor trepte pe care le urca pentru a înfăptui acele crime. Decker, care se chinuia să salveze câte ceva important din mintea blocată a pacientului său, devenea o prezenţă tot mai îndepărtata. Acum Boone nu ştia decât să doarmă, să trăiască sentimentul de vină şi să spere, dorind din ce în ce mai mult să termine cu toate.

Doar Lori sau, mai curând, amintirea ei mai întrerupea regimul de medicaţie. Uneori, în adâncul fiinţei lui, îi auzea glasul limpede ca al unui clopoţel, repetând cuvintele pe care i le adresase în cursul unor discuţii banale, pe care acum le dezgropa din memorie. Singure, ele nu conţineau nimic important; pesemne erau asociate cu o privire pe

care o preţuise cândva sau cu vreo atingere. Acum nu-şi mai putea aminti nici priviri, nici atingeri - medicamentele îi distruseseră capacitatea de a-şi *imagina*. Nu-i mai rămăseseră decât nişte contururi şterse, întristându-l nu doar pentru că erau rostite de cineva care părea că se află lângă umărul lui, ci pentru că nu mai exista contextul din care să poată extrage acele cuvinte. Şi, ceea ce îl dobora şi mai mult, sunetul lor îi aducea aminte de femeia pe care o iubise şi pe care nu avea s-o mai vadă decât în cealaltă parte a sălii tribunalului. O femeie căreia îi făcuse o promisiune, pe care apoi, în decurs de câteva săptămâni, o încălcase. În starea de deprimare în care se afla, abia dându-şi seama de propriile gânduri, acea promisiune încălcată îi părea la fel de monstruoasă ca şi crimele imprimate pe hârtia fotografică. Asta îl făcea să simtă că într-adevăr merită să ajungă în iad.

Sau să moară. Era mai bine aşa. Nu mai ştia sigur cât timp trecuse de când făcuse înţelegerea cu Decker, acceptând să trăiască în această letargie pentru a continua cercetările vreme de alte câteva zile, dar era convins că, în ceea ce îl privea, respectase condiţiile. Discutaseră mai mult decât putea îndura. Nu mai rămăsese nimic de spus sau de auzit. Nu-i mai rămăsese decât să se dea pe mâna legii, să-şi recunoască faptele sau să facă el ceea ce statul nu mai avea autoritatea să facă: să ucidă chiar el acel monstru.

Nu îndrăzni să-i destăinuie acest plan lui Decker; ştia că doctorul ar face tot ce i-ar sta în putere pentru a-l împiedica să se sinucidă. De aceea mai jucă încă o zi rolul subiectului ascultător, apoi, promiţându-i lui Decker că va reveni a doua zi dimineaţă, se întoarse acasă hotărât să se sinucidă.

Aici îl aştepta o altă scrisoare trimisă de Lori, cea de-a patra de când el începuse să nu-i mai răspundă. Voia să ştie motivul rupturii. O citi cu toată atenţia pe care o putea avea în starea aceea de confuzie, şi vru să îi răspundă, dar cuvintele pe care încercă să le aştearnă pe hârtie nu aveau nicio noimă. De aceea, vârând în buzunar scrisoarea, ieşi în noapte să-şi caute moartea.

3

Camionul în faţa căruia se aruncă se dovedi neîndurător, îl lăsă fără suflare, dar nu-i luă şi viaţa. Zdrobit, cu tăieturi şi zgârieturi sângerânde, se trezi cules de pe jos şi dus la spital. Mai târziu, ajunse să priceapă că şi asta făcea parte din soartă, şi că moartea sub roţile camionului îi fusese refuzată dintr-un motiv precis. Dar stând în spital, aşteptând într-o cameră zugrăvită în alb ca medicii şi surorile să acorde îngrijiri celor aflaţi într-o stare mai gravă decât a lui, nu putea decât să-şi blesteme soarta potrivnică. Fusese în stare să ia viaţa altora

cu uşurinţă, dar propria lui viaţă i se opusese. Până şi în privinţa asta se rupsese de sine.

Însă acea încăpere - deşi nu avea să ştie acest lucru atunci când fusese adus, fiindcă pereţii nu vorbeau - promitea lucruri extraordinare. Aici avea să audă un nume care, cu timpul, urma să îl transforme în totalitate. La chemarea acestuia va pleca în miez de noapte, ca un monstru ce era, să întâlnească miraculosul.

Acel nume era Midian.

El şi numele aveau multe în comun, cel mai neînsemnat lucrul fiind că amândoi aveau puterea de a face promisiuni. Dar în vreme ce jurămintele de dragoste eternă se dovediseră a fi vorbe goale în doar câteva săptămâni, Midian făcea promisiuni într-un miez de noapte - la fel ca acela din străfundurile fiinţei lui - pe care nici măcar moartea nu le putea încălca.

III - Rapsodul

În anii cât fusese bolnav, oaspete al ospiciilor şi rezervelor destinate alienaţilor, Boone întâlnise mulţi suferinzi care se ataşau de vreun talisman, vreun semn ori suvenir care sa stea de pază la porţile inimilor şi sufletelor lor. Învăţase repede să nu dispreţuiască astfel de obiecte. „Trebuie să preţuieşti orice te ajută să supravieţuieşti nopţii”, era axioma pe care o înţelesese el dintr-o experienţă traumatizantă. Majoritatea acelor semne protectoare împotriva haosului făceau parte din fiinţa celor care le deţineau. Nimicuri, chei, cărţi şi fotografii: amintiri ale unor momente plăcute, preţuite ca mijloace de apărare împotriva răului. Dar unele aparţineau conştiinţei colective. Uneori erau repetate cuvinte: versuri absurde al căror ritm ţinea durerea în frâu; nume ale lui Dumnezeu.

Printre acestea, şi Midian.

Auzise poate de cinci-şase ori numele acelui loc, rostit de oameni pe care îi cunoscuse la intrarea într-un spital de boli nervoase, îndeobşte de cei a căror energie se mistuise. Când se refereau la Midian, acesta reprezenta un loc de refugiu, un loc unde aveau să fie duşi. Ba mai mult: era un loc în care, indiferent de fărădelegile pe care le comiseseră - reale sau închipuite - toate le erau iertate. Boone nu cunoştea originea acestei mitologii şi nici nu-l interesase într-atât, încât să întrebe. Nu avea nevoie de iertare, cel puţin aşa credea. Acum însă era de altă părere. Trebuia să se cureţe de multe păcate, de obscenităţi care rămăseseră încuiate în mintea lui, asta până când Decker le scosese la lumină, şi de care nicio forţă cunoscută nu îl putea elibera. Se alăturase altei seminţii.

Midian îl chema.

Izolat în propria nenorocire, nu băgase de seamă că acum împărţea cu cineva încăperea cu pereţi albi, decât după ce auzi glasul hârâit:

— Midian…

La început crezu că era o voce din trecut, aşa cum răzbătea uneori vocea lui Lori. Dar când auzi din nou cuvântul, îşi dădu seama că acesta venea din cealaltă parte a camerei. Deschise ochii cu greu, din cauza sângelui scurs pe tâmplă, şi aruncă o privire spre cel care vorbise: un alt rănit al nopţii, adus pentru a fi peticit şi lăsat apoi să se descurce singur până la următoarea intervenţie. Omul stătea în colţul cel mai îndepărtat de uşă, asupra căreia îşi aţintea privirea, de parcă salvatorul lui ar fi trebuit să intre în orice moment. Practic, era imposibil să i se ghicească vârsta sau adevărata înfăţişare: mizeria şi sângele îi ascundeau mai toate trăsăturile. „Cred că şi eu arăt la fel, dacă nu chiar mai rău“, gândi Boone. Nu se sinchisea totuşi, se obişnuise cu privirile fixe ale oamenilor. În starea lor, el şi bărbatul din colţ erau genul de oameni pe care lumea îi evita, chiar dacă

pentru asta trebuiau să traverseze strada.

Dar cu toate că individul, îmbrăcat cu blugi, o bluză neagră şi purtând pantofi scâlciaţi, era un alt nimeni, întreaga lui înfăţişare emana ceva care îl marca profund. Haina lungă pe care o purta avea o sobrietate călugărească, ca şi părul cărunt, pieptănat pe spate şi prins într-o codiţă împletită. Purta bijuterii la gât, aproape ascunse de gulerul înalt, iar la degetele mari avea două unghii false care, îndoite ca nişte gheare, păreau a fi din argint.

Într-un târziu, auzi acel nume rostit de bărbatul din colţ.

— Mă duci şi pe mine acolo? întrebă el încet. Mă duci la Midian?

Ochii nu i se dezlipiseră nicio clipă de la uşă. Părea să nu-l bage în seamă pe Boone şi, pe neaşteptate, întoarse capul şi scuipă spre acesta. Scuipatul lipicios şi cu cheaguri de sânge ateriză la picioarele lui Boone.

— Ieşi dracului de-aici! spuse el. Îi ţii departe de mine. Cât eşti aici n-or să vină.

Boone se simţea prea epuizat pentru a protesta şi prea zdrobit să se poată ridica. Îl lăsă pe bărbat să aiureze în continuare:

— Ieşi! repetă el. Nu se vor înfăţişa unuia ca tine, nu înţelegi?

Boone îşi lăsă capul pe pernă şi încercă să nu se lase invadat de durerea cauzată de individ.

— Drace! exclamă celălalt. I-am pierdut. *I-am pierdut!*

Se ridică şi traversa încăperea până la fereastră. Afară era întuneric beznă:

— Au trecut pe aproape, murmură el, pe un ton brusc plângăreţ. În clipa următoare ajunse la un metru de Boone, şi chipul murdar i se lăţi într-un zâmbet: Ai ceva contra durerii? vru el să ştie.

— Mi-a dat ceva asistenta, răspunse Boone.

Omul scuipă din nou, dar de astă dată nu spre Boone, ci spre podea.

— *Băutură*, domnule… N-ai ceva de băut?

— Nu.

Zâmbetul dispăru imediat, iar faţa i se strânse parcă, scăldată în lacrimi. Suspinând, îi întoarse spatele lui Boone şi-şi reluă litania:

— De ce nu vor să mă ia? De ce nu vin după mine?

— Poate mai târziu, îl linişti Boone. După ce plec eu.

Bărbatul îl măsură din ochi:

— Ce ştii tu? întrebă el.

„Prea puţine“, numai că Boone păstră răspunsul pentru el. Ştia câte ceva despre mitologia midiană, ceea ce l-ar fi îndemnat pe celălalt să-l întrebe mai multe. Nu era acesta un loc unde-şi puteau găsi căminul cei ce rămăseseră fără niciun adăpost? Nu asta era acum starea *lui*? Nimeni nu-i mai putea mângâia. Nici Decker, nici Lori, nici Moartea. Chiar dacă Midian era doar un talisman ca oricare altul, voia să audă povestea lui.

— Povesteşte-mi, spuse el.

— Te-am întrebat ce ştii, îi spuse celălalt, prinzându-şi bărbia nerasă cu gheara de la mâna stângă.

— Ştiu că face durerea să dispară, îi răspunse Boone.

— Şi?

— Ştiu că nu alungă pe nimeni.

— Nu-i adevărat, veni răspunsul.

— Nu?

— Dacă n-ar refuza pe nimeni, nu-ţi dai seama că m-aş fi aflat deja acolo? Crezi că n-ar fi cel mai mare oraş de pe pământ? Sigur că pe unii îi alungă…

Ochii individului, limpeziţi de lacrimi, rămăseseră fixaţi asupra lui Boone. „Îşi dă, oare, seama că nu ştiu nimic?" se întrebă el. Omul continuă să vorbească, mulţumit să comenteze secretul sau, mai curând, teama lui faţă de această taină:

— N-ajung acolo, fiindcă probabil nu-s demn, zise el. Iar ei nu iartă cu una, cu două. Nu uită nimic. Şi ştii ce le fac… acelora care nu merită?

Pe Boone îl interesa mai puţin ritualul trecerii spre acel loc decât convingerea bărbatului că acel loc exista. Nu se referea la Midian ca la un paradis ascuns, cunoscut doar lunaticilor, ci pur şi simplu ca la un loc ce putea fi găsit, cu care se putea ajunge la o învoială.

— Ştii cum se ajunge acolo? întrebă el.

Bărbatul îşi mută privirea de la el. Când pierdu contactul vizual, Boone se simţi cuprins de un val de panică, temându-se că ticălosul avea să ţină doar pentru sine ceea ce ştia.

— *Trebuie* să aflu, spuse Boone.

Celălalt îşi ridică din nou privirea spre el:

— Văd asta, zise el cu un glas care îi sugera că disperarea lui Boone îl amuza. La nord-vest de Athabasca, îi răspunse el.

— Sigur?

— Aşa am auzit.

— E un ţinut pustiu, spuse Boone. Dacă nu ai hartă, poţi rătăci o veşnicie pe acolo.

— Midian nu apare pe nicio hartă, îl lămuri omul. Trebuie să cauţi la răsărit de Peace River, lângă Shere Neck, la nord de Dwyer.

Nu răzbătea nicio undă de îndoială din vorbele lui. Credea în existenţa acelui loc la fel de mult sau poate mai mult decât în soliditatea celor patru pereţi care îi înconjurau.

— Cum te cheamă? întrebă Boone.

Întrebarea păru să-l ia pe nepregătite. Trecuse pesemne multă vreme de când nimeni nu se sinchisise să-i afle numele.

— Narcisse, rosti el, într-un târziu. Pe tine?

— Aaron Boone. Nimeni nu-mi spune Aaron. Doar Boone.

— Aaron, îngână celălalt. Unde-ai auzit despre Midian?

— În acelaşi loc ca şi tine. De unde află toată lumea. De la alţii - oameni aflaţi în suferinţă.

— Monştri, declară Narcisse.

Boone nu-i considerase astfel, dar probabil că pentru ochiul unui observator din afară aşa erau; oameni care vorbeau fără sens, plângeau fără motiv, care erau incapabili să-şi ascundă coşmarurile.

— Ei sunt singurii bine veniţi în Midian, explică Narcisse. Dacă nu eşti o bestie, atunci eşti victimă. Adevărat, nu? Nu poţi fi decât una sau alta. De aceea nu îndrăznesc să merg neînsoţit. Aştept nişte amici să mă ia.

— Oameni care au fost deja acolo?

— Da, întări Narcisse. Unii dintre ei, în viaţă. Alţii care au murit şi au ajuns acolo după aceea.

Boone nu era convins că aude bine:

— *După?*

— N-ai nimic împotriva durerilor, dom'le? întrebă Narcisse, pe un ton necontrolat, de data aceasta, scâncind aproape.

— Ba am nişte pastile, zise Boone, amintindu-şi de resturile proviziei primite de la Decker. Le vrei?

— Orice.

Boone era bucuros să scape de ele. Îi îngrădiseră mintea, făcându-l să ajungă până acolo încât să nu-l mai intereseze dacă trăia sau murea. Acum îi păsa. Avea o destinaţie, un loc unde ar putea găsi în sfârşit pe cineva care să-i înţeleagă spaimele. Ca să ajungă la Midian nu avea nevoie de pastile, îi trebuia putere şi dorinţa de a fi iertat. O avea. Cât despre rezistenţă, trupului rănit trebuia să găsească resurse.

— Unde-s? întrebă Narcisse, entuziasmul înflăcărându-i chipul.

Când fusese adus, cineva îi scosese jacheta, pentru a-i putea examina rănile, iar acum aceasta atârna pe spătarul unui scaun, ca o piele lepădată a doua oară. Vârî mâna în buzunarul interior, dar, spre uimirea lui, constată că sticluţa cu contur familiar nu mai era acolo.

— Au scotocit în jacheta mea.

Căută febril prin celelalte buzunare. Toate, golite. Biletele de la Lori, portofelul, pastilele: toate dispăruseră. Îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama de ce voiseră să aibă dovada identităţii lui şi ca să înţeleagă toate urmările. Încercase să se sinucidă; fără îndoială că îl bănuiau în stare să mai încerce o dată. Avea în portofel şi adresa lui Decker. Pesemne că doctorul era deja pe drum, pentru a-şi culege pacientul rătăcit şi a-l da pe mâna poliţiei. Odată ajuns în ghearele ei, nu mai putea ajunge să vadă Midian.

— Ai zis că ai nişte *pastile!* se răsti Narcisse.

— Mi-au fost luate!

Narcisse înşfăcă jacheta din mâinile lui Boone şi începu s-o sfâşie.

— *Unde?* răcni el. *Unde?*

Faţa i se schimonosi din nou când îşi dădu seama că nu avea să-şi găsească liniştea. Dădu drumul jachetei şi se îndepărtă de Boone, izbucnind în lacrimi, în timp ce faţa i se lumina treptat într-un zâmbet larg.

— Ştiu ce faci, zise el, arătând spre Boone. Hohotele de râs se amestecau cu plânsul: Cei din Midian te-au trimis. Ca să vedeţi dacă merit. Te-au trimis să afli dacă sunt unul de-ai voştri sau nu.

Nu-i lăsă lui Boone nicio şansă de a-l contrazice, starea lui de exaltare devenind treptat vecină cu isteria.

— Eu stau aici şi mă rog să vină cineva, *mă* rog, iar tu stai de atâta vreme şi priveşti cum mă umilesc. *Asta* ai făcut!

Izbucni într-un hohot gros de râs. Apoi, foarte serios:

— Nici nu m-am îndoit vreodată. Nu. Am ştiut dintotdeauna că o să vină cineva. Dar aşteptam o faţă pe care să o recunosc. Poate Marvin. Trebuia să ştiu că o să trimită pe cineva. De la sine înţeles. Iar tu *ai văzut,* adevărat? *Ai auzit.* Nu mi-e ruşine. Nu m-au făcut să-mi fie ruşine. Poţi să întrebi pe oricine. Ei au încercat. Mereu, mereu. Mi-au intrat în cap şi-au încercat să mă facă bucăţi, vrând să-mi scoată ideile nebuneşti de acolo. Dar am rezistat. Ştiam că mai devreme sau mai târziu o să vii şi voiam să fiu pregătit. De aceea sunt îmbrăcat aşa.

îşi ridică degetele mari în dreptul feţei.

— Ca să vă pot arăta.

Îşi întoarse capul întâi spre dreapta, apoi spre stânga.

— Vrei să vezi?

Dar omul nu aşteptă un răspuns. Îşi dusese deja mâinile spre faţă şi îşi atinse urechile. Boone rămase fascinat, incapabil să dea un răspuns. Era momentul pe care Narcisse îl repetase de nenumărate ori; nu ar fi acceptat să i se refuze această satisfacţie. Nu se auzi niciun sunet când ghearele, ascuţite ca briciul, spintecară pielea, iar sângele începu să ţâşnească pe gât şi pe braţe. Expresia de pe chip nu se schimbă, ci doar deveni mai elocventă: o mască pe care îşi dăduseră întâlnire tragedia şi comedia. Apoi, degetele se desfăcură pe obraji şi ghearele ascuţite trasară linii însângerate până spre bărbie, dovedind o precizie de chirurg. Rănile se măriseră într-o simetrie perfectă, până când degetele ajunseră în vârful bărbiei.

Abia după aceea îşi lăsă un braţ să-i cadă pe lângă corp, în timp ce sângele îi picura de pe gheare şi încheietura mâinii, ducându-l pe celălalt obraz pentru a pipăi despicătura pe care şi-o făcuse pe faţă.

— Vrei să vezi? spuse el din nou.

Boone murmură:

— N-o face.

Vorbele rămaseră suspendate în aer. Cu o smucitură în sus, Narcisse desfăcu masca de piele, smulgând-o şi descoperindu-şi adevăratul

chip.

Din spate, Boone auzi un ţipăt îngrozitor. Uşa se deschisese, iar una din asistente rămăsese în prag. Boone o privi cu coada ochiului: faţa îi era mai albă decât halatul, şi gura era larg căscată. Dincolo de ea erau coridorul şi libertatea. Însă el nu-şi putea lua privirea de la Narcisse; nu era în stare să facă asta atâta vreme cât mirosul sângelui care umplea camera îl împiedica să aibă revelaţia. Voia să vadă chipul secret al acelui om, sălbaticul care se ascundea sub piele şi care îl făcea potrivit pentru Midian. Ploaia sângerie se împrăştiase. Aerul începu să se limpezească. Acum îi putea vedea o parte din faţă, dar nu reuşea s-o perceapă în totalitate. Faţa aceea contorsionată şi rânjetul erau ale unei fiare sau aparţineau unei fiinţe umane torturate prin automutilare? încă o clipă şi ar afla…

Cineva îl prinse, însă îi imobiliza braţele şi îl târî spre uşă. Îl zări pe Narcisse cum îşi ridică mâinile cu degetele-arme ca să se apere de bărbaţii în uniforme care tăbărâseră asupra lui. În nebunia acelor momente, Boone profită de şansa ce i se oferise. O împinse pe asistenta care îl ţinea, înşfăcă jacheta din piele şi ieşi în goană pe uşa nepăzită. Trupul său zdrobit şi lovit nu era însă pregătit pentru mişcări atât de bruşte. Se împletici, iar greaţa şi durerile puternice încercară pe rând să-l doboare, însă imaginea lui Narcisse, înconjurat şi legat în hamuri, îi dădu suficientă tărie, astfel că ajunse jos, înainte ca cineva să fi pornit în urmărirea lui.

În timp ce se îndrepta spre uşa care-l ducea în bezna nopţii, auzi vocea lui Narcisse tot mai puternică, devenind aproape un urlet de furie.

IV - Necropola

1

Deşi distanţa dintre Calgary şi Athabasca depăşea cu puţin patru sute cincizeci de kilometri, călătoria părea să te poarte până la graniţa unei alte lumi. Spre nord, autostrăzile erau rare, iar locuitorii tot mai puţini, pe măsură ce pământurile bogate ale preriei lăsau locul pădurilor, mlaştinilor şi zonelor sălbatice. Graniţa aceea marca, de asemenea, şi limita experienţei lui Boone. În vremea când era şofer de camion şi de-abia trecuse puţin de douăzeci de ani, ajunsese până la Bonnyville, la Barrhead, spre sud-vest, şi chiar până la Athabasca. Dar zona aflată dincolo de acestea îi rămăsese necunoscută, cu excepţia numelor înscrise pe hartă. Sau, mai precis, ca lipsă a lor. Aici se aflau mari întinderi de pământ punctate ici-colo ca mici aşezări agricole, dintre care una purta numele folosit de Narcisse: Shere Neck.

După ce făcu puţin pe hoţul la marginea oraşului Calgary, cotrobăind prin câteva maşini dintr-o parcare subterană, dispăru de acolo, fără urmă, cu ceva mărunţiş cu care îşi procură o hartă şi o sticlă de brandy.

Ploaia care se pornise îi spălă faţa; îşi aruncă tricoul plin de sânge, fericit să-şi simtă direct pe piele jacheta la care ţinea atât de mult. Găsi pe cineva care să-l ducă până la Edmonton, apoi într-o altă maşină reuşi să ajungă prin Athabasca până la High Prairie. Fusese chiar uşor.

2

Uşor? Să plece în căutarea unui loc despre care auzise doar zvonuri ce circulau printre nebuni, probabil că nu fusese uşor. Dar era necesar, chiar inevitabil. Din momentul în care camionul sub roţile căruia alesese să moară îl azvârlise deoparte, doar această călătorie îl mai aştepta. Poate că încă de mai mult timp, numai că el nu ştiuse să înţeleagă invitaţia. Sentimentul de dreptate putea să îl transforme într-un fatalist. Dacă Midian chiar exista şi dorea să-l primească la sânul său, atunci călătorea către un loc unde va afla înţelegere şi pace. Dacă nu exista - şi Midian nu era decât ca un talisman pentru cei înspăimântaţi şi pierduţi - atunci şi aşa era bine, căci îşi va găsi trecutul, căutând un loc care nu există, oricare ar fi fost acesta. Era preferabil pastilelor. Era un lucru mai bun decât căutarea stearpă prin intermediul aluziilor şi motivaţiilor pe care o pornise Decker.

Încercarea doctorului de a alunga monstrul din Boone nu avusese sorţi de izbândă. Asta era limpede ca lumina zilei. Boone-omul şi Boone-monstrul nu puteau fi separaţi. Ei alcătuiau o singură fiinţă, călătoreau pe acelaşi drum, în aceeaşi minte şi în acelaşi trup. Iar ceea ce se afla la capătul acestui drum, moartea sau eliberarea, avea să fie

împărtăşită de amândoi.

3

„La răsărit de Peace River, spusese Narcisse, lângă oraşul Shere Neck; la nord de Dwyer.“

A trebuit să doarmă sub cerul liber în High Prairie, după care, a doua zi dimineaţă găsi pe cineva care să-l ducă spre Peace River. Era o femeie trecută bine de cincizeci de ani care se mândrea cu faptul că ea cunoştea această regiune încă din copilărie, şi care se arătă încântată să-i ofere o scurtă lecţie de geografie. El nu aduse vorba de Midian, însă ea ştia de Dwyer şi de Shere Neck - acesta din urmă fiind un orăşel cu cinci mii de suflete, la răsărit de Autostrada 67. Află că ar fi fost scutit de mai bine de trei sute de kilometri, dacă, în loc să fi călătorit până la High Prairie, ar fi pornit spre nord. „N-are importanţă”, mai spusese ea, ştia un loc din Peace River unde fermierii se opreau pentru a mânca înainte de a o porni spre casele lor. Era sigură că Boone avea să găsească pe cineva să-l ducă în direcţia dorită.

— Ai pe cineva acolo? întrebă ea.

El spuse că da.

*

* *

Când ultimul binevoitor îl lăsă la vreun kilometru şi jumătate de Dwyer, se înserase. Urmări cum camionul o lua pe un drum acoperit cu pietriş ce ducea spre orizontul de un albastru ca marea, tot mai intens, apoi o porni pe jos spre oraş.

O noapte de nesomn şi călătoria în camioane pe drumuri ce cunoscuseră şi perioade mai bune îşi lăsaseră amprenta asupra trupului său şi aşa destul de istovit. Îi trebui o oră până să poată vedea marginea orăşelului Dwyer, peste care noaptea pusese deja stăpânire. Soarta îi veni şi de astă dată în ajutor. Dacă n-ar fi fost întuneric, nu ar fi văzut luminile care pâlpâiau în faţa lui, însă nu de bun venit, ci ca un semn de avertizare.

Poliţia ajunsese înaintea lui; trei sau patru maşini, socoti el. Poate căutau pe altcineva, dar se îndoia. Mai mult ca sigur că Narcisse, în nebunia lui, declarase poliţiei ceea ce îi spusese şi lui, caz în care delegaţia de primire îl aştepta pe el. Pesemne că-l căutau deja, din casă în casă, iar dacă aici se întâmpla asta, atunci şi la Shere Neck va fi la fel. Era aşteptat.

Bucuros că noaptea îi oferise refugiul dorit, se îndepărtă de drum şi se ascunse într-un lan de rapiță, unde se putu întinde pentru a-şi plănui următoarea mişcare. Bineînţeles, nu era deloc înţelept să încerce să intre în Dwyer. Mai bine pornea spre Midian chiar acum, uitând de foame şi de oboseală, orientându-se după stele şi după

instinct.

Mirosind a pământ, se ridică şi se îndreptă spre ceea ce credea că ar fi nordul. Îşi dădea foarte bine seama că ar putea să se îndepărteze de ţintă, dacă nu avea repere clare, sau că se putea întâmpla să treacă pe lângă ea fără s-o vadă, din pricina întunericului, dar nu avea de ales.

În cele cinci minute cât făcuse pe hoţul nu găsise niciun ceas, astfel că îşi dădea seama de trecerea timpului doar după mişcarea lentă a stelelor. Aerul deveni rece, apoi se făcu chiar frig, dar el continuă să meargă în acelaşi ritm, în ciuda durerilor pe care le simţea şi evitând pe cât putea drumurile, deşi i-ar fi fost mai uşor în acest fel decât să meargă doar prin arătură şi terenuri cultivate. Această măsură de precauţie se dovedi bine întemeiată în momentul în care două vehicule de poliţie, care încadrau o limuzină neagră, trecură aproape neauzite pe un drum pe care tocmai îl traversase. Nu avea nicio dovadă care să-i justifice sentimentul avut atunci când vehiculele trecură prin dreptul lui, dar era ferm convins că pasagerul limuzinei era Decker, bietul doctor aflat încă în căutarea *înţelegerii*.

4

Midian.

Apărut ca din neant, deşi cu o clipă în urmă bezna era atât de densă, acum zări profilându-se la orizont un pâlc de clădiri sclipind intermitent într-un albastru ce părea cenuşiu în lumina stelelor. Boone rămase nemişcat câteva momente şi admiră priveliştea. Nu licărea nicio lumină la ferestre şi nici pe verande. Era trecut deja de miezul nopţii, iar oamenii din oraş, cu gândul la treburile de a doua zi, sigur se culcaseră. Dar fără nicio lumină aprinsă? Asta i se păru cel puţin straniu. Oricât de mică ar fi fost aşezarea Midian - uitată până şi de cartografi - nu exista nimeni care să sufere de insomnie? Nu era niciun copil care să aibă nevoie de mângâierea unei lumini pe timp de noapte? Cel mai probabil era că Decker şi oamenii legii îl pândeau ascunşi în beznă, până când le-ar fi căzut în plasă. Cea mai bună soluţie ar fi fost să se întoarcă din drum şi să-i lase să-şi continue veghea, dar nu mai avea putere pentru asta. Dacă ar bate în retragere, cât ar mai trebui să aştepte până să încerce să revină, mai ales că acum fiecare oră care trecea apropia şi mai mult identificarea şi arestarea lui?

Hotărî să dea ocol oraşului pe la periferie şi să se orienteze la faţa locului. Dacă nu va descoperi semne ale prezenţei poliţiei, va pătrunde, şi fie ce-o fi. Nu bătuse atâta drum doar ca să se întoarcă.

Midian nu se arătă sub nicio formă, cât timp străbătuse partea răsăriteană. Nu numai că nu văzuse nicio maşină a poliţiei pe străzi sau ascunsă printre case, dar nu zări niciun fel de autovehicul: nici camion, nici tractor, nimic. Începu să se întrebe dacă oraşul adăpostea

vreuna dintre acele comunităţi religioase despre care citise, ale căror dogme interziceau electricitatea sau motoarele cu ardere internă.

Dar când urcă spre coama deluşorului pe al cărui creştet se afla Midian, găsi altă explicaţie, mult mai simplă: în Midian nu locuia *nimeni*. Gândul îl făcu să îngheţe. Privi către case, căutând o dovadă a distrugerii oraşului, dar nu descoperi niciuna. Din câte îşi putea da seama, acoperişurile erau intacte şi niciuna din clădiri nu părea să se prăbuşească. Şi totuşi, datorită liniştii adânci din noapte, putea auzi până şi foşnetul stelelor căzătoare, însă nu percepea niciun sunet răzbătând dinspre oraş. Dacă cineva ar fi gemut în somn, noaptea ar fi purtat sunetul până la el, dar era o tăcere absolută.

Midian era un oraş abandonat.

Niciodată nu se simţise mai părăsit. I se părea că este un câine care se întoarce acasă şi constată că stăpânii lui au plecat, iar el nu mai ştie care este rostul vieţii lui şi ce va face în continuare.

Îi trebuiră câteva minute până să se clintească din loc şi să încheie turul oraşului. La douăzeci de metri de locul unde se afla acum dealul era mai misterios chiar decât pustiul Midian.

La capătul celălalt al oraşului se întindea un cimitir. Locul din care îl privea îi permitea să îl vadă în întregime. Părea să fi fost destinat întregii regiuni, fiindcă era cu mult mai mare decât ar fi avut nevoie o aşezare de dimensiunile oraşului Midian. Multe dintre mausolee erau impresionante, măcar atâta lucru era evident chiar şi de la acea distanţă, dispunerea aleilor, copacii şi mormintele conferindu-i cimitirului înfăţişarea unei mici metropole.

Începu să coboare panta dealului spre cimitir, drumul îndepărtându-l de oraşul în sine. După emoţia care-l cuprinsese atunci când descoperise oraşul, simţi că puterile îl lasă repede; durerea şi epuizarea pe care speranţa le adormise reveniră cu intensitate. Nu mai era mult până când avea să cedeze complet şi să se prăbuşească. Poate dincolo de zidurile cimitirului va reuşi să găsească vreun ascunziş şi unde să-şi odihnească oasele.

Existau două căi de acces: o portiţă în zidul lateral şi porţile mari, duble, dinspre oraş. Alese să intre pe portiţă. Era zăvorită, dar nu încuiată. O deschise încet şi păşi înăuntru. Impresia pe care o avusese de pe deal, aceea de cimitir de dimensiunile unui oraş, se confirma acum, fiindcă în jur mausoleele se ridicau exact ca nişte case. Mărimea lor şi minuţiozitatea cu care erau făcute îl descumpăniră. Ce importante familii stăpâniseră oraşul sau împrejurimile pentru a-şi îngropa morţii într-o asemenea splendoare? Singura sursă de trai pentru cei mulţi era pământul şi rareori se întâmpla să descopere cineva ţiţei sau aur. Şi totuşi, aici se înşirau morminte splendide, alee după alee, construite în tot felul de stiluri, începând cu cel clasic şi terminând cu barocul şi marcate - deşi nu era sigur că simţurile lui

amorţite îi spuneau adevărul - cu motive provenind din diverse mitologii războinice.

Totul depăşea puterea lui de înţelegere. Simţea nevoia să doarmă. Mormintele acestea aşteptau aici de mai bine de un secol; misterul era acelaşi şi în dimineaţa următoare.

Îşi găsi un pat mai ferit, între două morminte, şi puse capul jos. Ierburile primăvăratice, crescute năvalnic, miroseau dulce. Dormise şi în condiţii mult mai rele şi nici nu se aştepta la vremuri mai bune.

V - O altfel de maimuţă

Zgomotul făcut de un animal îl trezi. Mârâiturile îşi croiseră drum printre visele lui, rechemându-l spre pământ. Deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Nu vedea câinele, dar încă îl auzea. Era în spate? Mormintele din apropiere răsfrângeau ecoul în mai multe direcţii. Foarte încet, se întoarse pentru a privi peste umăr. Deşi întunericul era deplin, nu putea totuşi ascunde un animal mare, greu de identificat. Cu toate acestea, îi era imposibil să ia drept altceva decât ameninţare, mârâitul gutural. Judecind după cum mârâia, se părea că nu-i plăcea să fie privit.

— Hei, băiete… spuse el încet, gata, uşurel.

Simţindu-şi încheieturile trosnind, dădu să se ridice, conştient că, dacă rămânea jos, animalul i se putea repezi mai uşor la gât. După ce stătuse întins pe pământul rece, îi înţepeniseră picioarele; se mişca la fel ca un artritic. Pesemne că tocmai de aceea nu-l atacase animalul, fiindcă se mulţumise să-l urmărească, iar acum pupilele micşorate ale ochilor - singurul amănunt pe care-l putea percepe - creşteau pe măsură ce îl urmăreau cum se ridică. După ce se ridică, se întoarse cu faţa către creatura aceea care începuse să se mişte înspre el. Felul în care înainta îl făcu să creadă că animalul era rănit. Auzi cum îşi târa un picior; îşi ţinea capul plecat, iar pasul îi era şovăitor.

Tocmai se pregătea să-l aline prin câteva vorbe, când un braţ i se încolăci pe după gât, luându-i suflul şi făcându-l să amuţească:

— *Dacă faci vreo mişcare, îţi scot maţele.*

Însoţind ameninţarea, un al doilea braţ se strecură pe după Boone, înfigându-i degetele în stomac cu atâta forţă, încât nu încăpea nicio îndoială că îşi va duce la capăt ameninţarea chiar şi cu mâinile goale.

Boone reuşi cu greu să tragă o gură de aer. Până şi cea mai neînsemnată mişcare sporea strânsoarea din jurul gâtului şi abdomenului. Simţi dâre de sânge curgându-i de pe burtă, în blugi.

— Cine dracu' eşti? întrebă celălalt.

Nu ştia să mintă; aşa că i se păru mai sigur să spună adevărul:

— Mă numesc Boone. Am venit aici… am venit să găsesc Midianul…

Fusese doar o iluzie sau strânsoarea din jurul pântecelui mai slăbise puţin când îşi mărturisise intenţia?

— De ce? se auzi un al doilea glas.

Lui Boone nu-i trebui decât o frântură de secundă pentru a-şi da seama că glasul venea dinspre umbrele din faţă, unde stătea animalul rănit. Din gura bestiei.

— Prietenul meu ţi-a pus o întrebare, rosti vocea în urechea lui. Răspunde-i!

Dezorientat de acest atac, îşi concentra privirea asupra siluetei din

întuneric şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Capul celui ce îi pusese întrebarea nu era *solid*; părea să înghită trăsăturile de prisos, materia acestora întunecându-se şi curgând prin orbite şi prin gură înapoi, redevenind materie.

Toate gândurile despre cine ştie ce primejdii dispărură; acum se simţea cuprins de o descătuşare. *Narcisse nu minţise.* Avea în faţă adevărul pe cale de a se materializa.

— Am venit printre voi… zise el, răspunzând la întrebarea fiinţei miraculoase. Am venit fiindcă aici mi-e locul.

Cel care-l ţinea îşi stăpâni un hohot de râs:

— Cum arată ăsta, Peloquin?

Creatura îşi sorbise toate trăsăturile de animal. Acum, capul avea aspect uman, fiind aşezat însă pe un trup ce părea mai mult de reptilă decât de mamifer. Membrul pe care şi-l târa era, aşadar, coada, iar mersul ca de fiară rănită era legănarea tipică a unei şopârle cu picioare scurte. Şi restul trăsăturilor păreau să se pregătească pentru o transformare, judecind după tremurul ce străbătea spinarea osoasă.

— Arată ca un Natural, răspunse Peloquin. De parcă asta ar însemna mare lucru.

„Oare de ce nu verifica acest lucru chiar atacatorul?”, se întrebă Boone.

Îşi coborî privirea la mâinile ce-i înlănţuiau pântecele. Aveau câte şase degete terminate nu cu unghii, ci cu gheare, care i se înfipseseră aproape un centimetru în abdomen.

— Nu mă ucide, se rugă el. Am făcut cale lungă să ajung aici.

— Ai auzit ce zice, Jackie? făcu Peloquin, azvârlindu-se de la pământ cu toate picioarele odată, ajungând să stea drept în faţa lui Boone.

Ochii lui, acum la acelaşi nivel cu cei ai lui Boone, erau de un albastru luminos. Respiraţia îi era fierbinte ca jetul de aer dintr-o sobă încinsă.

— Ce soi de animal mai eşti şi tu? vru el să ştie.

Transformarea era ca şi încheiata. Omul care fusese animal ceva mai devreme avea acum un aspect obişnuit: în jur de patruzeci de ani, slab şi cu pielea palidă.

— Trebuie să-l ducem jos, propuse Jackie. Cred că Lylesburg ar dori să-l vadă.

— Se poate, răspunse Peloquin. Dar sunt de părere că-l facem doar să-şi piardă timpul cu el. Ăsta-i un Natural, Jackie. Mirosul nu mă înşală.

— Am vărsat sânge… murmură Boone. Am ucis unsprezece oameni.

Ochii albaştri îl priviră cercetător. În ei răzbătu o undă de umor:

— Nu cred, spuse Peloquin.

— Nu-i treaba noastră, interveni Jackie. Nu-l putem judeca noi.

— Doar am şi eu ochi, nu? se zbirii Peloquin. Mi-am dat seama că e curat de cum l-am văzut. Îl avertiză pe Boone cu degetul întins: Nu eşti o Făptură a Nopţii, rosti el.

Umorul îi dispăru, iar pe faţă i se întipări o expresie de *foame*:

— N-avem dreptul să facem asta, protestă cealaltă creatură.

— Cine are să ştie? îl linişti Peloquin. *Cine* poate afla?

— Încălcăm legea.

Lui Peloquin părea să nu-i pese de asta. Îşi arătă dinţii şi din gură i se revărsă un fum negru care se ridică, mângâindu-i parcă faţa. Boone ştia ce va urma. Omul expira ceea ce inhalase ceva mai devreme: transformarea ca şopârlă. Proporţiile capului se modificaseră deja în mod subtil, ca şi cum ţeasta i se desfăcea şi se reorganiza la adăpostul cărnii.

— Nu se poate să mă ucideţi! spuse Boone. Sunt unul de-al vostru!

Fumul, care încet se făcea vălătuci, era, oare, un semn de refuz? Dacă aşa stăteau lucrurile, nu putea primi răspuns cât timp transformarea era în plină desfăşurare. Orice încercare de convingere era inutilă. Bestia intenţiona să-l mănânce…

Simţi o durere arzătoare în pântece şi, aruncându-şi privirea în jos, văzu că mâna cu gheare se îndepărta de pântecele lui. Strânsoarea din jurul gâtului slăbi şi ea, iar creatura din spatele său spuse:

— *Fugi!*

Nu mai avea nevoie de un alt îndemn. Înainte ca Peloquin să-şi încheie transformarea, Boone se smulse din îmbrăţişarea lui Jackie şi o rupse la fugă. Numai că în acele clipe, disperarea, sporită de urletul furios al fiarei flămânde şi de zgomotul produs de paşii grăbiţi ai acesteia, îl făcu să-şi piardă total simţul de orientare.

Necropola era un adevărat labirint. Alergă orbeşte, cotind când la stânga, când la dreapta, de fiecare dată când găsea vreo deschizătură, simţind că urmăritorul se apropia. În timp ce alerga, îi auzi în minte acuzaţiile: „Nu aparţii Seminţiei Nopţii. Eşti carne. Carne pentru fiară.“

Cuvintele îi provocară o durere mai cumplita decât cea din picioare sau din plămâni. Nici măcar aici, printre fiarele din Midian, *nu-şi găsea locul.* Iar dacă nici aici, atunci unde? Fugea, aşa cum ar face orice pradă dacă ar fi urmărită de o fiară flămândă, însă era o cursă pe care nu o putea câştiga.

Rămase locului. Se întoarse.

Peloquin se afla la cinci-şase metri în urmă, cu trupul încă uman, dezgolit şi vulnerabil, însă capul devenise deja de bestie, gura lăţindu-i-se şi fiind mărginită de dinţi ca nişte ghimpi. Se opri şi el, aşteptându-se ca Boone să scoată vreo armă. Convins că nu avea să întâmpine rezistenţă, îşi ridică braţele şi înaintă spre victimă. Din spatele lui apăru şi Jackie, iar Boone avu ocazia să arunce o privire şi

spre acest om. Sau *oameni?* Pe capul diform se vedeau două feţe, ambele cu trăsăturile cumplit schimonosite: ochii dislocaţi, astfel că se uitau în toate direcţiile, mai puţin înainte, gurile se confundau într-o singură deschizătură, nasurile fiind doar nişte fante fără oase. Era faţa unui fetus monstruos, de circ.

Jackie încercă o ultimă rugăminte, însă braţele întinse în faţă ale lui Peloquin îşi începuseră deja transformarea dinspre degete spre cot, delicateţea lor făcând loc unei forţe extraordinare.

Porni spre Boone înainte ca muşchii să se formeze complet şi făcu un salt pentru a-şi ţintui prada la pământ. Boone căzu în faţa lui. Acum era prea târziu pentru a regreta pasivitatea de care dăduse dovadă. Simţi ghearele cum îi sfâşie jacheta, pentru a-i dezgoli carnea de pe piept. Peloquin îşi înălţă capul şi *rânji*, o expresie pentru care acea gură nu era făcută; apoi muşcă. Dinţii nu erau lungi, dar erau mulţi. Durerea se dovedi mai mică decât anticipase Boone, asta până când Peloquin se trase înapoi, smulgând o gură de muşchi şi luând o dată cu aceasta şi pielea, şi sfârcul mamelonului.

Durerea ascuţită îl smulse pe Boone din starea de resemnare; începu să se zbată sub greutatea lui Peloquin. Însă fiara scuipă bucata din gură şi vru una mai bună, suflând mirosul de sânge către faţa prăzii. Muşcătura următoare avea să aspire inima şi plămânii din pieptul lui Boone, care strigă după ajutor. Acesta sosi. Înainte ca răsuflarea mortală să se încheie, Jackie îl prinse pe Peloquin şi-l îndepărtă, târâş. Boone se simţi eliberat de apăsarea creaturii, şi prin ceaţa cauzată de durerea atroce îşi văzu apărătorul, încăierându-se cu Peloquin. Nu mai aşteptă să vadă cine câştigă. Îşi puse mâna peste rana din piept şi se ridică.

Aici nu mai putea găsi un adăpost sigur; Peloquin nefiind, cu siguranţă, singurul căruia îi plăcea carnea de om. În timp ce mergea aproape târâş prin necropolă se simţi urmărit din nou.

Însă, în ciuda suferinţei, nu cedă. Avea în muşchi o vigoare pe care nu o mai simţise de pe vremea când se automutila, gând care îl îngreţoşă acum. Chiar şi rana, care pulsa sub palma lui, avea o viaţă proprie şi parcă sărbătorea. Durerea dispăruse, înlocuită nu de amorţeală, ci de o sensibilitate care devenea aproape erotică, fiind tentat să-şi vâre mâna în piept pentru a-şi mângâia inima. Bântuit de astfel de gânduri absurde, se lăsă condus de instinct, iar picioarele îl aduseră până la porţile duble. Mâinile însângerate nu-l mai ajutară să tragă zăvorul, aşa că escaladă porţile atât de uşor, încât îi veni să râdă. Apoi se îndepărtă spre Midian, fugind, nu de teama urmăritorilor, ci mânat doar de bucuria de a se putea mişca cu viteză.

VI - Picioare de lut

Oraşul era pustiu, aşa cum ştiuse chiar de la început. Deşi cam de la un kilometru casele i se păruseră în bună stare, o privire mai atentă dovedea că ele arătau mult mai rău, fiindcă nu fuseseră locuite de-a lungul timpului. Cu toate că senzaţia de bine încă îl stăpânea, se temea că pierderea de sânge îl va epuiza până la urmă. Avea nevoie de ceva ca să-şi lege rana. Pornind în căutarea unei bucăţi de perdea sau de cearşaf uitat pe undeva, deschise uşa unei case şi pătrunse în întuneric.

Abia după ce intrase îşi dădu seama cât de ascuţite îi erau simţurile. Ochii străpungeau bezna cu uşurinţă, descoperind resturile jalnice lăsate în urmă de locatarii de altădată, toate acoperite de praful adus de vânturile preriei prin ferestrele cu geamuri sparte şi prin uşa ce nu se închidea bine. Găsi o bucată de pânză; o rufă umedă, pe care, ţinând-o între dinţi, o rupse trăgând cu mâna dreaptă, în timp ce cu cealaltă îşi apăsa rana.

Tocmai sfâşia pânza când auzi scârţâit de podele chiar la intrare. Scăpă cârpa dintre dinţi. Uşa era deschisă. În prag, apăru silueta unui bărbat al cărui nume Boone îl ştia, deşi faţa lui era învăluită de întuneric. Simţi mirosul coloniei pe care o folosea Decker, auzi chiar şi bătaia inimii lui, simţi în aer gustul transpiraţiei acestuia.

— Aşa deci, zise doctorul. Aici erai.

Dinspre strada luminată doar de stele se auzeau desfăşurări de forţe. Boone surprinse chiar şoapte agitate şi zgomot de arme cărora li se trăgeau piedicile pentru a-l doborî pe nebun, în cazul în care acesta ar fi încercat să le scape.

— Cum m-ai găsit? întrebă el.

— Narcisse, nu? făcu Decker. Amicul tău de la spital?

— E mort?

— Da, din păcate. A murit luptând. Decker făcu un pas înăuntru: Eşti rănit. Ce ţi-ai făcut?

Ceva îl făcu pe Boone să nu răspundă. Să fie misterele din Midian atât de ciudate, încât nu-l va crede nimeni? Sau caracterul lor nu îl privea pe Decker? Asta în niciun caz. Devotamentul doctorului pentru a înţelege monstrul din interior nu putea fi pus la îndoială. Cu cine altcineva ar fi putut împărtăşi revelaţia pe care o trăise? Şi totuşi, şovăi.

— Spune-mi, insistă Decker. De unde ai rana aceea?

— Mai târziu, spuse Boone.

— Nu vei mai avea ocazia. Cred că-ţi dai seama de asta.

— O să supravieţuiesc, spuse Boone. Nu-i chiar atât de rău cum pare. Cel puţin nu mă doare.

— Nu la rană mă refer. La poliţie. Te aşteaptă.

— Ştiu.

— Iar tu n-ai de gând să te predai de bunăvoie, adevărat?

Boone nu mai era atât de convins. Vocea lui Decker îi amintea de acele momente în care se simţise în siguranţă, încât aproape credea că acest lucru ar fi posibil din nou, dacă şi doctorul dorea asta.

Însă acum Decker nu îi dădea de înţeles că ar fi vorba de siguranţă: doar de moarte.

— Eşti un ucigaş în serie, Boone. Disperat şi primejdios. Mi-a fost greu să-i conving să mă lase în preajma ta.

— Mă bucur c-ai reuşit.

— Şi eu, zise Decker. Voiam să am şansa să-mi iau adio de la tine.

— De ce trebuie să se termine aşa?

— Numai tu ştii.

Nu ştia precis. Ceea ce ştia, din ce în ce mai sigur, era că Peloquin spusese adevărul.

„Nu aparţii Seminţiei Nopţii", zisese el.

Şi nu aparţinea; era nevinovat.

— N-am ucis pe nimeni, murmură el.

— Ştiu, îi răspunse Decker.

— De aceea nu mi-am amintit de niciuna din încăperile acelea. Fiindcă n-am intrat niciodată în vreuna.

— Dar acum ţi le aminteşti, zise Decker.

— Doar fiindcă… Boone tăcu o clipă şi îl măsură cu privirea pe bărbatul în costum negru… fiindcă mi-ai arătat tu.

— Te-am *învăţat*, îl corectă doctorul.

Boone îl ţintui în continuare cu privirea, aşteptând o explicaţie care să se potrivească cu ce credea el în acest moment. Nu se putea să fie Decker. Decker reprezenta raţiunea, Decker era calmul.

— În seara asta au fost ucişi doi copii la Westlock, tocmai îi spunea doctorul. Eşti acuzat şi de asta.

— Dar n-am călcat în viaţa mea pe-acolo, protestă Boone.

— Tu nu, dar eu am fost, îi răspunse Decker. M-am asigurat că oamenii de acolo au văzut fotografiile. Ucigaşii de copii sunt cei mai detestaţi. Ar fi mai bine să mori aici decât să te predai.

— *Tu?* spuse Boone într-un târziu. Tu ai făcut-o?

— Da.

— Toate?

— Şi altele.

— De ce?

Decker se gândi o clipă:

— Fiindcă-mi place, răspunse el nepăsător.

Şi totuşi, arăta atât de serios în costumul bine croit. Nici măcar chipul, pe care acum Boone îl vedea limpede, nu trăda vreo urmă de nebunie. Văzându-i astfel - bărbatul însângerat şi omul dichisit - cine

ar fi ezitat să aleagă între nebun şi vindecător? Dar aparenţele înşală. Doar monstrul, copilul din Midian, care îşi putea schimba carnea, ştia adevărul. Restul se ascundea îndărătul aerului calm şi plănuia uciderea copiilor.

Decker scoase un pistol din buzunarul interior al hainei:

— M-au înarmat, preciză el, pentru cazul în care vei deveni violent.

Mâna îi tremura, dar de la distanţa aceea i-ar fi fost greu să greşească. Peste câteva momente totul avea să se sfârşească: glonţul va ţâşni, iar el va muri, fără să fi rezolvat atâtea mistere: rana, Midian, Decker. Atâtea întrebări cărora nu le-a găsit răspunsul.

Altă şansă nu mai avea. Aruncă spre Decker bucata de cârpă pe care încă o ţinuse în mână şi se aruncă într-o parte. Decker trase, iar împuşcătura umplu încăperea de lumină şi de zgomot. Înainte ca bucata de pânză să cadă pe podea, Boone ajunsese deja la uşă. Când mai avea un pas până să o deschidă, flacăra izbucni din nou, iar o clipă mai târziu răsună şi zgomotul însoţit de o izbitură care îl împinse violent în faţă, pe uşă, şi apoi în verandă.

Se auzi strigătul lui Decker:

— *E înarmat!*

Boone auzi umbrele pregătindu-se să-l doboare. Ridică braţele, în semn că se predă şi deschise gura pentru a-şi susţine nevinovăţia.

Bărbaţii ghemuiţi în spatele automobilelor nu văzură decât mâinile înroşite de sânge; de altă dovadă nici nu aveau nevoie. Începură să tragă.

Boone auzi gloanţele venind spre el - două din stânga, trei din dreapta şi unul din faţă, acesta din urmă ţintit spre inimă. Avu timp să se mire cât de încet veneau şi cât de muzicale erau. Apoi îl loviră: partea superioară a coapsei, vintre, splină, umăr, obraz şi inimă. Rămase în picioare preţ de câteva secunde; după aceea cineva trase din nou, iar nişte degete care tremurau declanşară cea de-a doua rafală. Două gloanţe îl rataseră. Restul merseră drept la ţintă: abdomen, genunchi, două în piept, altul în tâmplă. De astă dată se prăbuşi.

Când atinse pământul, simţi rana făcută de Peloquin tresăltând ca o a doua inimă, prezenţa ei devenind ciudat de liniştitoare în aceste momente în care îşi pierdea treptat luciditatea.

În apropiere auzi glasul lui Decker şi paşii lui apropiindu-se dinspre casă pentru a examina cadavrul.

— L-am terminat pe ticălos, spuse cineva.

— A murit, constată Decker.

„Ba nu, n-am murit“, gândi Boone.

Apoi orice gând dispăru.

PARTEA A DOUA

MOARTEA E O TÂRFĂ

„Şi miraculosul se naşte, înfloreşte şi piere…”

CARMEL SANDS, *Ortodoxii*

VII - Drumuri anevoioase

1

O apăsa gândul că Boone se îndepărtase de ea, dar vestea pe care tocmai o primi se dovedi de neîndurat. Întâi primise un telefon. Îl întâlnise pe Decker doar o dată, de aceea nu-i recunoscu vocea decât după ce acesta se prezentă:

— Îmi pare rău, dar am veşti proaste.

— L-aţi găsit pe Boone!

— Da.

— E rănit?

Urmă o pauză. Îşi dădu seama de ceea ce avea să afle chiar înainte ca doctorul să rupă tăcerea:

— Regret, Lori, e mort.

Era exact ceea ce crezuse şi ea. Fusese prea fericită, iar aşa ceva nu putea dura. Boone îi făcuse viaţa de nerecunoscut, moartea lui însă urma să aibă acelaşi efect.

Îi mulţumi doctorului pentru amabilitatea de a o anunţa personal, în loc să lase această sarcină în seama poliţiei. Apoi lăsă receptorul jos şi încercă să înţeleagă ce se întâmpla.

*

* *

Câteva dintre cunoştinţele ei spuseseră că nu ar fi fost curtată niciodată de un bărbat ca Boone, dacă acesta ar fi fost sănătos, dându-i de înţeles că boala îl făcea să aleagă orbeşte. Un chip ca al lui, care inspira atâta dorinţă femeilor sensibile la frumos, ar fi trebuit să se afle în compania unei frumuseţi asemănătoare, dacă el ar fi fost normal. Aceste constatări o răneau profund, fiindcă undeva, în adâncul sufletului le considera justificate. Chipul îi era bunul cel mai de preţ, ceea ce uneori îl făcea să se simtă jenat şi descumpănit, fiindcă nu prea îi plăcea să fie privit cu insistenţă. Lori se temuse deseori că el va încerca să distrugă ceea ce atrăgea atenţia altora asupra lui. Aflase că Boone stătea zile întregi fără să facă duş, săptămâni fără să se bărbierească şi chiar şi o jumătate de an fără să se tundă. Asta nu-i deranja pe cei care-l priveau. Aspectul lui îi urmărea, fiindcă şi el, la rându-i, era bântuit; doar atât.

Lori nu-şi mai pierdea timpul pentru a-şi convinge prietenii în legătură cu asta. Şi reducea cât putea discuţiile despre el, îndeosebi când venea vorba despre sex. Se culcase cu Boone doar de trei ori, fiecare încercare terminându-se dezastruos. Ştia ce ar fi însemnat bârfele pe această temă. Însă purtarea lui tandră, dornică, dovedea că încercările pe care le făcea erau mai mult decât înduioşătoare. Pur şi simplu nu putea duce lucrurile până la capăt, ceea ce îl făcea să

spumege de furie şi să se lase pradă deprimării, încât ea ajunsese să se închidă în sine, răcind relaţiile pentru a nu mai da naştere unui nou eşec.

Totuşi îl visa deseori: scene erotice, fără nicio îndoială. Nu era loc de simbolism. Doar ea şi Boone în încăperi goale, făcând dragoste. Uneori, apăreau oameni care băteau la uşă pentru a intra să-i vadă, dar asta nu se întâmpla niciodată. El îi aparţinea întru totul; cu toată splendoarea şi nenorocirea lui.

Dar numai în vis. Iar acum, mai mult ca oricând, în vis şi numai în vis.

Povestea lor se încheiase. Nu vor mai exista niciodată zilele întunecate, când totul se sfârşea invariabil cu o înfrângere totală, nici clipele fericite când ea reuşea să spună ceva care să-i redea speranţa. Nu o luase chiar pe nepregătite acest sfârşit brusc, dar nu se aştepta să fie chiar în felul ăsta!

În niciun caz cu Boone demascat ca ucigaş şi doborât într-un orăşel de care nu auzise. Era un sfârşit cu totul nepotrivit.

Însă oricât de rău îi părea, ceea ce o aştepta era şi mai rău.

*

* *

După apelul telefonic urmase inevitabilul interogatoriu la poliţie: îl bănuise vreodată capabil de crime? Le spuse de nenumărate ori că el n-o atinsese decât din dragoste şi numai cu delicateţe. Poliţiştii păreau să descopere în relatarea ei stângăciile lui, şi schimbau priviri pline de subînţeles, în timp ce ea le povestea ruşinată cum făcuseră dragoste. Terminând cu interogatoriul, o întrebaseră dacă doreşte să identifice cadavrul. Fu de acord să-şi facă şi această datorie. Deşi o preveniseră că va fi neplăcut, dorea totuşi să-şi ia adio.

Viaţa, care devenise aşa ciudată în ultima vreme, era acum şi mai stranie.

Cadavrul lui Boone dispăruse.

La început, nimeni n-a vrut să-i spună de ce se amânase identificarea; se trezi trimisă acasă, invocându-se motive care păreau cusute cu aţă albă. În cele din urmă, poliţia nu mai avu încotro şi îi spuse adevărul: cadavrul, care fusese lăsat peste noapte în morga poliţiei, dispăruse pur şi simplu. Nimeni nu ştia cum fusese furat, fiindcă nu se constatase niciun semn de pătrundere forţată sau alte indicii. Era în desfăşurare o anchetă, dar, judecind după trăsăturile obosite ale celor care îi transmiteau aceste veşti, nu existau prea multe şanse de a-i descoperi pe hoţi. Ancheta în ceea ce-l privea pe Aaron Boone avea să se desfăşoare în absenţa cadavrului.

2

O chinuia gândul că el nu va fi înmormântat pentru a-şi găsi odihna.

Ideea că trupul lui ar fi putut deveni obiect de joacă sau, şi mai rău, icoană pentru vreun pervers nu-i dădea pace zi şi noapte. Se sperie chiar de puterea cu care îşi imagina cum i-ar putea fi folosit trupul, iar gânduri tot mai morbide îi ridicau semne de întrebare - pentru prima oară în viaţa - cu privire la sănătatea ei mintală.

Pentru ea, Boone fusese un mister, iar afecţiunea lui - un miracol care dădu naştere în ea unui sentiment pe care nu-l mai trăise vreodată. Acum, de când murise, misterul se adâncise. Trăia cu impresia că nu-l cunoscuse deloc, nici măcar în acele momente de luciditate traumatizantă pentru amândoi, când el ar fi fost gata să-şi pună capăt zilelor, dacă ea n-ar fi reuşit să-i alunge disperarea; până şi atunci îi ascunsese viaţa lui secretă de ucigaş.

Nu i se părea posibil. Când îl vedea acum cu ochii minţii, strâmbându-se sau plângându-i în poală, gândul că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat îi producea o durere aproape fizică. Într-un fel sau altul, trebuia să se lecuiască de acea durere sau să se pregătească să poarte cu sine toată viaţa rana pricinuită de trădarea lui. Trebuia să ştie *de ce* viaţa lui secretă îl dusese pe acel drum fără întoarcere. Probabil că, totuşi, cea mai bună soluţie era să meargă acolo unde fusese găsit: la Midian. Poate acolo va dezlega misterul.

Poliţia îi ceruse să nu părăsească oraşul Calgary decât după încheierea cercetărilor, dar ea era o fiinţă impulsivă, ca şi mama ei. Se trezise la ora trei dimineaţa cu gândul să plece la Midian. La cinci terminase de împachetat, şi în zori se îndrepta spre nord, pe Autostrada 2.

3

La început lucrurile au mers bine. Era plăcut să se ştie departe de birou - unde i se simţea lipsa, dar ce importanţa mai avea? - şi de apartamentul ei, unde atâtea îi aduceau aminte de relaţia ei cu Boone. Nu pornise chiar nepregătită, dar nicio hartă pe care o consultase nu indica prezenţa vreunui oraş cu numele de Midian. Auzise, din discuţiile poliţiştilor, numele altor oraşe. Shere Neck era unul din ele, îşi amintea - iar acesta era trecut pe hartă. Socoti că asta era prima ţintă.

Ştia prea puţin sau aproape nimic despre locurile prin care trecea. Familia ei se mutase din Toronto - Estul civilizat, după cum obişnuise mama ei să spună până în ziua în care a murit - purtându-i ranchiună soţului pentru că îi dusese în inima zonei sălbatice. Această prejudecată se mai estompase cu timpul. Lanurile de grâu ce se întindeau cât puteai vedea cu ochii nu o ajutaseră pe Lori să-şi dea seama. Grâul era lăsat să crească, iar oamenii îşi vedeau de treburi. Monotonia imaginilor ce defilau pe lângă ea o obosi mai mult decât crezuse, îşi întrerupse călătoria la McLennan, la o oră depărtare de

Peace River şi dormi toată noaptea, netulburată, într-un pat de motel, fiind gata de plecare a doua zi dis-de-dimineaţă. Se aştepta să ajungă la Shere Neck în jurul amiezii.

Dar lucrurile nu aveau să decurgă chiar aşa. Undeva, la est de Peace River, se rătăci şi trebui să parcurgă şaizeci de kilometri într-o direcţie pe care o credea greşită, până ajunse la o staţie de benzină şi cineva o ajută să găsească drumul cel bun.

În praful din faţa benzinăriei, doi gemeni se jucau cu armate de soldaţi din plastic. Tatăl, de la care copiii moşteniseră părul blond, strivi chiştocul ţigării şi se apropie de maşina ei:

— Ce să vă dau?

— Benzină, te rog. Şi o lămurire.

— Asta o să vă coste, zise el, fără să zâmbească.

— Caut un oraş pe nume Shere Neck. Îl ştii?

Jocul de-a războiul se încinsese în spatele bărbatului care se întoarse spre copii:

— Tăceţi! se răsti el.

Băieţii se priviră cu coada ochiului şi se potoliră, dar o luară de la capăt după ce tatăl se întoarse către Lori. Numeroşii ani de muncă în soarele torid al verii îl îmbătrâniseră înainte de vreme:

— Ce căutaţi la Shere Neck? întrebă el.

— Încerc să… refac drumul cuiva.

— Serios? făcu el, vădit intrigat. Îi surâse, arătându-şi dinţii cariaţi: Cineva pe care să-l cunosc? zise el. Pe la noi nu vin prea mulţi străini.

„Nu strică să întreb”, se gândi ea. Se întoarse spre maşină şi scoase o fotografie din poşetă:

— Nu cumva l-ai văzut pe bărbatul acesta?

Jocul copiilor căpătase proporţii catastrofale. Înainte de a arunca o privire spre fotografia care îl înfăţişa pe Boone, omul se întoarse din nou către copii:

— Am spus să vă ţineţi gura, ce mama dracului! strigă el, apoi reveni spre Lori, pentru a se uita la poză. Reacţia lui nu se lăsă aşteptată: Ştii cine-i tipul ăsta?

Lori avu un moment de ezitare. Chipul omului se schimonosise de furie. Era prea târziu să facă pe neştiutoarea:

— Da, răspunse ea, încercând să nu-l jignească. Ştiu cine e.

— Şi ştii ce-a făcut? întrebă el, ţuguindu-şi buzele în semn de dispreţ. Au împrăştiat fotografii cu el peste tot. Le-am văzut. Apoi se întoarse din nou către puşti: Tăceţi!

— N-am fost eu, protestă unul dintre ei.

— Nu mă interesează cine dracu’ a fost, veni răspunsul.

Porni spre ei cu braţele ridicate. Copiii o luară la goană, înainte ca umbra tatălui să îi atingă, de teama lui lăsându-şi baltă armatele. Furia şi dezgustul provocate de fotografie se contopiseră,

transformându-se în scârbă faţă de toţi şi toate:

— Un animal nenorocit, rosti el şi se răsuci spre Lori. Asta a fost. Un animal nenorocit.

Apoi îi întinse respingătoarea fotografie, cu un gest brutal.

— Bine-au făcut că l-au omorât. Ce vrei să faci, mergi să sfinţeşti locul?

Ea recuperă fotografia din mâna lui mânjită de ulei, fără să-i răspundă, însă îşi dădu seama după expresia ei. Îndârjit, îşi continuă tirada:

— Oamenii de teapa ăstuia trebuie omorâţi ca nişte câini, doamnă. Ca nişte câini turbaţi.

Lori se retrase din faţa furiei lui dezlănţuite, iar mâinile începură să-i tremure atât de tare, încât abia reuşi să deschidă portiera maşinii.

— Nu mai vrei benzină? întrebă el, pe neaşteptate.

— Du-te dracului, îi răspunse ea.

Omul o privi nedumerit.

— Da' ce-ai păţit? se răsti el, ca să nu se lase mai prejos.

Lori răsuci cheia în contact, rugându-se în gând ca maşina să n-o trădeze. Avu noroc. Îndepărtându-se în viteză, aruncă totuşi o privire în oglinda retrovizoare şi, prin pânza de praf ridicată în urmă, îl văzu pe tipul de la benzinărie strigând după ea.

Nu-şi dădea seama de ce omul fusese cuprins de o asemenea furie, dar ştia că ea se va revărsa asupra copiilor. Nu avea rost să se frământe prea mult. Lumea e plină de taţi brutali şi de mame tiranice, şi chiar de copii cruzi şi nepăsători. Aşa era lumea, iar ea nu o putea îndrepta.

Sentimentul de uşurare că scăpase îi ţinu departe orice alte gânduri vreme de câteva minute, apoi totul se nărui şi se simţi cuprinsă de un tremur atât de violent, încât trebui să oprească în primul loc civilizat ca să se calmeze. Intră într-un soi de restaurant, unde comandă cafea şi o plăcintă cu mult zahăr, apoi merse la toaletă pentru a-şi stropi cu apă rece faţa roşie ca focul. Aici, lacrimile izvorâră în voie. Aţintindu-şi privirea asupra trăsăturilor umflate ce se reflectau în oglinda crăpată şi pătată, începu să suspine atât de tare, încât nici măcar apariţia unei alte persoane nu o făcu să se ruşineze şi să se abţină.

Nou-venita nu procedă aşa cum ar fi făcut Lori într-o astfel de situaţie: ea s-ar fi retras. Dimpotrivă, surprinzându-i ochii în oglinda, necunoscuta spuse:

— Despre ce-i vorba? Bărbaţi sau bani?

Lori îşi şterse lacrimile:

— Iartă-mă, spuse ea.

— Atunci când mă apucă plânsul - zise fata, trecându-şi un pieptene prin părul vopsit - este numai din cauza bărbaţilor sau a banilor.

— Îhî! Curiozitatea vie a fetei o ajută să-şi stăpânească un nou val

de lacrimi: Un bărbat, recunoscu ea.

— Te-a părăsit, aşa-i?

— Nu tocmai.

— Iisuse, făcu fata. Doar nu s-a întors?! Asta-i şi mai rău.

Replica îi smulse un zâmbet lui Lori:

— De obicei aşa se întâmplă cu aceia pe care nu-i vrei, adevărat? continuă fata. Tu le zici să-şi vadă de treabă, iar ei se întorc mereu, ca nişte căţeluşi.

Ultimul cuvânt îi aduse aminte de scena de la staţia de benzină şi simţi cum lacrimile îi ţâşnesc din nou.

— Hei, Sheryl, mai bine ţi-ai ţine gura, se apostrofă femeia, nu faci decât să zgândăreşti rana.

— Ba nu, o linişti Lori. Nu, serios. Simt nevoia să stau de vorbă cu cineva.

Sheryl surise:

— La fel de mult cum am eu nevoie de o cafea?

*

* *

Sheryl Margaret Clark, aşa o chema, era capabilă să afle ultimele bârfe şi de la un înger. După o oră de discuţii şi cinci cafele, Lori îi povestise toată viaţa, începând de la prima întâlnire cu Boone până în clipa în care li s-au întâlnit privirile în oglindă. Şi Sheryl avea propria poveste - mai curând comedie, decât tragedie - despre patima iubitului ei pentru automobile şi a ei faţa de propriul frate, care se încheiase cu cuvinte grele şi despărţire. Călătorea ca să-şi limpezească gândurile.

— N-am mai făcut asta de când eram mică, zise ea, adică să merg unde văd cu ochii. Am şi uitat ce sentiment grozav îţi dă. Poate continuăm împreună. Spre Shere Neck. Mereu am vrut să văd locul acela.

— Serios?

Sheryl râse:

— Nu. Dar e o destinaţie la fel de bună ca oricare alta.

VIII - Locul căderii

Şi astfel călătoriră împreună, după ce fuseseră îndrumate de proprietarul restaurantului, care susţinea că ştie mai mult decât oricare alţii despre locul în care se afla Midian. Indicaţiile se dovediră corecte. Drumul le duse prin Shere Neck, un oraş mai mare decât se aşteptase Lori, apoi continuară pe un drum fără marcaje rutiere care, cel puţin teoretic, ducea la Midian.

— De ce vrei să mergi acolo? voise să ştie proprietarul restaurantului. Nimeni nu se mai duce în acel loc. E pustiu.

— Scriu un articol despre goana după aur, îi răspunsese Sheryl, o mincinoasă plină de avânt. Iar ea face o plimbare.

— Are şi ce vedea, veni răspunsul.

Remarca fusese una ironică, dar afirmase un adevăr mai trist decât îşi închipuise omul. După-amiaza era pe sfârşite, iar lumina lucea aurie pe drumul cu pietriş, când oraşul le apăru în faţă. Abia când ajunseră pe străzile lui se convinseră că nu acesta era locul căutat, căci oare ce oraş-fantomă arăta atât de primitor? După apus, impresia li se schimbă. Casele părăsite căpătau un aer deznădăjduit de romantic, iar privelişte a se vădi descurajantă şi cel puţin stranie. Privind în jur, primul gând care îi veni lui Lori în minte fu: „De ce o fi venit Boone aici? Probabil că n-a venit din proprie iniţiativă, ci a ajuns aici doar din întâmplare, fiind urmărit”.

Parcară maşina în mijlocul străzii principale, singura existentă, cu excepţia câtorva alei.

— Nu-i nevoie s-o încui, zise Sheryl. N-are cine să ţi-o fure.

Acum, că ajunseseră aici, Lori se bucura mai mult ca oricând că era însoţită de Sheryl. Verva şi buna ei dispoziţie constituiau un afront adus acestui loc sumbru, îndepărtând senzaţia de sufocare.

Fantomele puteau fi liniştite cu un simplu hohot de râs, nenorocirea venea însă din ceva mult mai greu de alungat. Pentru prima oară de când primise telefonul lui Decker simţea ceva, o durere provocată de o grea pierdere. Îi veni foarte uşor să şi-l imagineze pe Boone aici, singur şi confuz, ştiind că urmăritorii se apropiau. Dar şi mai uşor îi veni să găsească locul unde îl doborâseră. Găurile făcute de gloanţele rătăcite erau încercuite cu cretă; stropii şi petele de sânge pătrunseseră în scândurile verandei. Rămase departe de acel loc vreme de câteva minute, incapabilă să se apropie, dar şi să se îndepărteze. Dând dovadă de mult tact, Sheryl pornise în explorare: nu era nimeni care să rupă vraja hipnotică pe care locul morţii lui Boone o exercita asupra ei.

Lori avea să-i simtă lipsa tot restul vieţii, dar nu vărsă totuşi nicio lacrimă. Probabil plânsese prea mult în toaleta restaurantului. În schimb, simţea acum altceva, care-i sporea senzaţia de pierdere:

modul misterios în care un bărbat pe care îl cunoscuse şi îl iubise - sau îl iubise şi crezuse că îl cunoaşte - fusese ucis pentru o crimă de care nu l-ar fi crezut în stare nicicând. Poate că furia pe care o simţea o împiedica să plângă, ştiind că, în ciuda declaraţiilor lui de iubire, îi ascunsese atât de multe lucruri, iar acum nu mai putea să-i răspundă. N-ar fi putut să îi lase măcar un semn? Se trezi privind ţintă petele de sânge şi se întrebă dacă nu cumva nişte ochi mai pătrunzători n-ar fi putut descoperi un înţeles în ele. Dacă se putea ghici în zaţul de cafea, atunci sigur că şi semnele lăsate de Boone în această lume aveau şi ele un sens. Însă ea nu era clarvăzătoare. Semnele de acolo nu făceau decât să sporească misterul, cel mai important fiind sentimentul pe care îl numi atunci când măsură din ochi scara:

— Boone, încă te iubesc.

Iar tocmai *asta* era enigma, că, în ciuda furiei şi a perplexităţii, şi-ar fi dat viaţa, atât cât mai avea din ea, doar ca să-l mai vadă din nou intrând pe uşă şi îmbrăţişând-o.

Declaraţia ei însă nu primi niciun răspuns, nici măcar unul indirect. Nicio adiere pe obraz, niciun susur în ureche, oricât de imperceptibil. Chiar dacă s-ar fi aflat aici ca prezenţă fantomatică, Boone rămânea mut şi fără suflare, încă neeliberat prin moarte, ci doar prizonierul ei.

Deodată cineva îi rosti numele. Ridică privirea.

— … Nu crezi? tocmai spunea Sheryl.

— Poftim?

— Ar fi timpul să plecăm, repetă Sheryl. Nu crezi că ar fi cazul să ne întoarcem?

— A, ştiu şi eu?!

— Nu te supăra că ţi-o spun, dar arăţi ca naiba.

— Mulţumesc.

Lori îşi întinse o mână în faţă, simţind nevoia să se sprijine de ceva. Sheryl o prinse.

— Ai văzut tot ce trebuia, scumpo, spuse ea.

— Da.

— Atunci, hai!

— Vezi tu, încă nu mi se pare că e *adevărat*, spuse Lori. Cu toate că am stat aici, cu toate că am văzut locul… nu pot să cred. Cum de poate fi atât de… ireparabil? Ar trebui să existe o cale să-i putem *atinge*, nu crezi, un mod prin care să ajungem la ei şi să-i atingem.

— Pe cine?

— Pe morţi. Altfel nimic n-are sens. E o absurditate sadică, îşi retrase mâna şi şi-o duse la frunte. Iartă-mă, făcu ea, vorbesc fără noimă, nu?

— Vrei să fiu sinceră? Da.

Lori îi aruncă o privire prin care îşi cerea scuze:

— Ascultă, zise Sheryl, oraşul ăsta nu mai e ce-a fost. Cred c-ar fi

mai bine s-o ştergem şi să-l lăsăm să se destrame. Ce părere ai?

— De acord.

— Şi totuşi, mă gândeam… începu Sheryl.

— La ce?

— Nu-mi prea place tovărăşia, spuse ea. Nu la tine mă refer, se grăbi ea să completeze.

— Cine, atunci?

— Toţi morţii ăştia, zise ea.

— Care morţi?

— De peste deal. E un cimitir acolo.

— Zău?

— Nu este chiar priveliştea ideală, având în vedere starea în care eşti, spuse Sheryl, precipitat.

Însă îşi dădu repede seama după expresia apărută pe faţa lui Lori că n-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta.

— Sigur n-o să-ţi placă, insistă ea. Serios.

— Doar un minut-două.

— Dacă mai zăbovim pe-aici, o să ne întoarcem pe întuneric.

— Doar n-o să mai vin din nou.

— Da, sigur. Merită să vezi. O priveliştе grozavă. Case pentru morţi.

Lori îi surâse imperceptibil:

— N-o să întârzii, promise ea şi o porni de-a lungul străzii, în direcţia cimitirului.

Sheryl şovăi. Îşi uitase bluza în maşină şi era răcoare. Tot timpul cât se aflaseră aici tot avusese impresia că fuseseră urmărite, iar acum, că se lăsa întunericul, nu dorea să rămână singură pe stradă.

— Aşteaptă-mă, spuse ea şi o ajunse din urmă pe Lori, care ajunsese deja într-un loc de unde putea vedea zidul cimitirului.

— De ce-i atât de mare? se miră Lori cu voce tare.

— Dumnezeu ştie. Poate c-au murit toţi în acelaşi timp.

— Atât de mulţi! Doar oraşul e minuscul.

— Adevărat.

— Şi uite ce dimensiuni au mormintele.

— Trebuie să fiu impresionată?

— Ai intrat?

— Nu. Şi nici nu prea ţin s-o fac.

— Doar puţin.

— Unde am mai auzit replica asta?

Lori nu-i răspunse. Se afla deja la poarta cimitirului şi îşi vârâse mâinile printre barele din fier forjat ca să tragă zăvorul. Reuşi. După ce dădu în lături una dintre porţi, atât cât să se poată strecura înăuntru, intră. Cam fără chef, o urmă şi Sheryl.

— De ce sunt, totuşi, atât de mulţi? se miră Lori din nou.

Nu doar curiozitatea o făcuse să dea glas nedumeririi, ci acest întreg

spectacol o făcu să se întrebe încă o dată dacă Boone fusese încolţit întâmplător în acest loc sau dacă nu cumva Midian fusese adevărata lui *destinaţie*. Să fi fost îngropat aici cineva pe care sperase să-l mai găsească în viaţă sau la al cărui mormânt dorise să-şi mărturisească crimele? Deşi totul nu era decât o simplă bănuială, aleile cu morminte păreau să-i ofere o umbră de speranţă pe care n-ar fi desluşit-o sângele vărsat de el, chiar dacă l-ar fi analizat până la sfârşitul vieţii.

— S-a făcut târziu, îi reaminti Sheryl.

— Da.

— Şi mi-e frig.

— Serios?

— Aş vrea să *plecăm*, Lori.

— A… îmi pare rău. Da, sigur. S-a întunecat prea mult ca să mai putem vedea ceva.

— Bine c-ai băgat şi tu de seamă.

Cu Sheryl în faţă, porniră să urce dealul spre oraş.

Lumina difuză se stinse până să ajungă ele la marginea oraşului. Lăsând-o pe Sheryl să se întoarcă la automobil, Lori se opri să mai arunce o ultimă privire spre cimitir. Din acel loc înalt, cimitirul semăna cu o fortăreaţă. Probabil că zidurile impunătoare împiedicau animalele să pătrundă, deşi această măsură părea inutilă. Morţii îşi găsiseră liniştea sub lespezile grele. Mai sigur era că zidurile reprezentau pentru cei vii garanţia că îi vor împiedica pe morţi să aibă vreo putere asupra lor. Pământul cuprins între porţi şi acele ziduri rămânea sacru pentru morţi, îngrijit în numele lor. Dincolo de ele, lumea aparţinea celor vii care nu mai aveau nimic de învăţat de la cei pe care-i pierduseră.

Lori nu era chiar atât de arogantă. În acea seară, ea avea multe de spus morţilor, dar şi de aflat multe de la ei. Asta o întrista.

Reveni la maşină cu un ciudat sentiment de eliberare. Abia după ce blocară portierele şi motorul porni, Sheryl spuse:

— Ne-a urmărit cineva.

— Eşti sigură?

— Jur. L-am văzut când urcam în maşină.

Apoi începu să-şi frece foarte energic sânii:

— Iisuse, îmi amorţesc de fiecare dată când mi-e frig.

— Cum arăta? întrebă Lori.

Sheryl ridică din umeri:

— Era prea întuneric ca să-mi dau seama, zise ea. Acum, oricum nu mai contează. După cum ai spus şi tu, doar n-o să mai venim aici şi mâine.

„Adevărat”, gândi Lori. Puteau merge drept înainte, fără să se mai uite în urmă. Poate că morţii din Midian, aflaţi în spatele zidurilor, le invidiau pentru asta.

IX - Atins

1

La Shere Neck le veni cam greu să găsească un loc de dormit; nu existau decât două moteluri; unul era plin ochi cu oamenii care fuseseră la un târg de maşini agricole, astfel că cei care nu-şi găsiseră loc de dormit acolo se instalaseră la celălalt motel - Sweetgrass Inn. Dacă n-ar fi fost Sheryl, care ştia când trebuie să zâmbească, poate că ar fi dormit în maşină, însă, după câteva minute de negocieri, se găsi şi pentru ele o cameră cu două paturi. Era mobilată simplu, dar confortabil.

— Ştii ce obişnuia să-mi spună mama? zise Sheryl, în timp ce-şi aranja obiectele de toaletă.

— Ce anume?

— Zicea: Sheryl, trebuie să existe un bărbat care te aşteaptă; pe faţa lui stă scris numele tău. Nu uita că asta spune o femeie care-şi caută omul potrivit de treizeci de ani şi încă nu l-a găsit. Dar n-a abandonat nicio clipă ideea asta romantică. Ştii tu, bărbatul visurilor tale e prin preajmă. Numai că a reuşit să-mi vâre şi mie ideea asta în cap, fir-ar ea să fie.

— Încă?

— A, sigur. Sunt în căutarea lui. Poate crezi că ar trebui să mă lipsesc, ţinând seama prin câte am trecut. Vrei să faci duş prima?

— Nu. Fă tu întâi.

În încăperea alăturată începuse o petrecere, iar pereţii erau prea subţiri ca să atenueze hărmălaia. Cât timp Sheryl făcu duş, Lori se aşeză pe pat şi începu să deruleze în minte întâmplările de peste zi. Efortul nu dură mult. Ceva mai târziu, Sheryl, care făcuse duş şi era gata să iasă în oraş, o scutură uşor ca s-o trezească.

— Vii? vru ea să ştie.

— Sunt prea obosită, spuse Lori. Distracţie plăcută!

— Dacă de distracţie e vorba… făcu Sheryl, bosumflată.

— O găseşti tu, o asigură Lori. Fă-i să nu te uite prea curând.

Sheryl promise că îi va urma sfatul şi o lăsă pe Lori să se odihnească, deşi aceasta se simţea deja mai întremată după cele câteva minute de somn. Nu putea decât să moţăie, fiind întreruptă din când în când de exploziile de veselie bahică ce răzbăteau din camera alăturată.

Se ridică din pat şi plecă să caute băuturi răcoritoare şi nişte gheaţă, dar când se întoarse cu ceva dietetic de băut constată că încăperea era şi mai puţin primitoare. Hotărî să facă o baie pe îndelete, până când oboseala sau băutura avea să-i doboare pe vecini. Scufundata până la gât în apa fierbinte, simţi cum se relaxează, şi, când ieşi din cadă, fu

cuprinsă de o senzaţie de calm îmbătător. Baia nu avea ventilator, astfel că ambele oglinzi se aburiseră. Se arătă aproape recunoscătoare pentru că păstrau discreţia. Lista cu punctele ei slabe era şi aşa destul de lungă, astfel că nu mai avea nevoie de priviri critice pentru a o completa. Gâtul îi era prea gros, faţa prea trasă, ochii prea mari, nasul prea scurt. În concluzie, nu era decât un şir lung de excese şi orice încercare de a mai îndrepta ceva nu făcea decât să accentueze defectul respectiv. Părul, pe care şi-l lăsase lung pentru a-i acoperi gâtul, era atât de bogat şi de negru, încât, încadrată de el, avea un aspect bolnăvicios. Buzele, pe care le moştenise până în cel mai mic detaliu de la mama ei, aveau o culoare roşie, naturală, aproape indecenta, iar încercarea de a folosi un ruj pastelat nu făcea decât să scoată şi mai mult în evidenţă ochii mari, făcând-o să pară mult mai vulnerabilă.

Nu se putea spune că toate aceste trăsături o făceau lipsită de farmec. Avusese la picioare mai mulţi bărbaţi decât îşi dorise. Nu, necazul era că nu arăta după cum se simţea. Avea un chip *dulce*, iar ea nu era aşa; nu dorea nici să *fie* dulce şi nici să fie *considerată* astfel. Probabil că sentimentele puternice pe care le trăise în ultimele ore - vederea sângelui, mormintele - aveau să o marcheze în timp. Ea aşa spera. Amintirea lor îi rămăsese vie şi de aceea socotea că asta o îmbogăţise, indiferent de durerea simţită.

Încă goală, reveni alene în dormitor. După cum sperase, petrecăreţii din camera alăturată se potoliseră. Muzica nu mai era rock'n'roll, ci devenise languroasă. Se aşeză pe marginea patului şi-şi trecu palmele peste sâni, bucurându-se de netezimea lor. Respiraţia îi împrumută ritmul melodiei ce răzbătea prin perete; muzică potrivită pentru un dans cu trupurile lipite unul de altul, gură lângă gură. Se întinse pe pat, iar mâna dreaptă îi alunecă în partea de jos a trupului. În nări simţi mirosul fumului de ţigară acumulat în decurs de luni de zile de pătura pe care stătea. Asta făcea încăperea să pară un loc aproape public, având în fiecare noapte un alt ocupant. Gândul goliciunii ei într-o asemenea cameră, la care se adăuga curăţenia trupului pe acest pat atât de des folosit, o stârni în mod neobişnuit.

Îşi strecură degetul arătător şi mijlociu în crăpătura sexului, ridicându-şi puţin şoldurile pentru a veni în întâmpinarea degetelor. Era o bucurie pe care şi-o oferea mult prea rar; educaţia catolică se interpunea ca vinovăţie între instinct şi vârful degetelor. Însă în seara asta devenise altă femeie. Descoperi repede punctele excitante, aşezându-şi gleznele pe capătul patului şi desfăcându-şi picioarele larg, dând astfel ambelor mâini dreptul la joacă.

Când simţi primele valuri de plăcere nu şi-l imagină pe Boone. Morţii erau amanţi nepricepuţi. Ar face mai bine să-l uite. Chipul lui fusese frumos, dar ea nu-l va mai săruta niciodată. Sexul îi fusese atrăgător, dar nu i-l va mai mângâia şi nici nu-l va mai simţi. Tot ce-i

rămăsese era ea însăşi şi plăcerea de dragul plăcerii. Exact asta îşi imagina acum: doar actul pe care îl săvârşea. Un trup curat pe un pat întinat. O femeie aflată într-o cameră străină care se bucură de acea parte a fiinţei ce-i rămăsese prea puţin cunoscută.

Nu mai simţea ritmul muzicii. Şi-l avea pe al ei, crescând şi coborând, mereu, dar de fiecare dată urcând tot mai mult. Nu mai exista limită. Deodată se simţi năpădită de sudoare şi se îndestulă de senzaţii. Rămase nemişcată câteva clipe. Apoi, ştiind că somnul o va copleşi curând şi că nu putea petrece noaptea în acea poziţie, aruncă pătura de pe pat, păstrând doar un cearşaf, îşi lăsă capul pe pernă şi se prăbuşi în spaţiul din spatele ochilor închişi.

2

Transpiraţia se răcise sub cearşaful subţire. În somn, se afla la necropola din Midian, pe aleile căreia vântul o bătea din toate direcţiile - nord, sud, est, vest - înfrigurând-o şi biciuindu-i părul zburlit, ba chiar strecurându-i-se sub bluză. Vântul nu era invizibil. Avea consistenţă, ca şi cum ar fi purtat cu sine praf, grăunţele minuscule lipindu-i-se de ochi şi astupându-i nările, croindu-şi drum pe sub lenjerie şi pătrunzându-i în corp.

Abia când praful o orbi complet îşi dădu seama ce era acesta - rămăşiţele morţilor, ale morţilor din vechime, bătuţi de vânturi potrivnice dinspre piramide şi mausolee, dinspre bolţi şi dolmene, din osuare şi crematorii. Praf de coşciuge şi de cenuşă umană, şi oase sfărâmate în bucăţi, toate ajunse la Midian şi surprinzând-o la răscruce de drumuri.

Simţi morţii în fiinţa ei. Pe sub pleoape, în gâtlej, purtaţi către pântece. Şi, în ciuda răcorii şi a furiei furtunilor care băteau din patru zări, nu se temea de nimic şi nici nu dorea să îi alunge. Căutau căldura şi feminitatea ei. Nu-i va respinge.

— Unde e Boone? întrebă ea în vis, presupunând că morţii ar putea şti.

La urma urmei, Boone devenise unul dintre ei.

Ştia că el nu e departe, însă vântul se înteţea, izbind-o cu rafale din toate direcţiile, urlându-i în urechi.

— Boone? repetă ea. Îl vreau pe Boone. Aduceţi-mi-l.

Vântul păru să o audă: urletul lui deveni mai puternic.

Numai că alături de ea se afla altcineva, împiedicând-o să audă răspunsul lui.

— E mort, Lori, îi spuse vocea.

Încercă să ignore acel glas caraghios şi încercă să interpreteze şuierul vântului. Dar pierduse firul discuţiei şi trebuia să o ia de la capăt.

— Pe Boone îl vreau, rosti ea. Aduceţi-l…

— *Nu!*

Din nou acea voce detestabilă.

Încercă a treia oară, dar puterea vântului se transformase în alt gen de violenţă; simţi cum cineva o scutură:

— Lori! Trezeşte-te!

Se agăţă de somn, de visul în care bătea vântul care i-ar fi putut spune totuşi ce dorea să ştie, numai să reziste încă o clipă asaltului conştiinţei.

— Boone! rosti iar, dar vântul se îndepărta de ea, luând cu sine şi morţii.

Percepu atingerea provocată de retragerea lor. Ceea ce aveau să-i comunice dispărea o dată cu ei. Nu avea puterea să-i reţină.

— *Lori!*

Dispăruţi; plecaseră. Purtaţi de furtună.

Nu putea decât să deschidă ochii, ştiind că în faţa ei va apărea Sheryl, şezând la căpătâiul patului şi zâmbindu-i.

— Un coşmar? întrebă ea.

— Nu. Nu tocmai.

— Îl strigai pe nume.

— Ştiu.

— Mai bine veneai cu mine, zise Sheryl. Scoate-ţi-l din minte!

— Poate.

Sheryl jubila; se vedea că are multe de povestit.

— Ai cunoscut pe cineva? ghici Lori.

Surâsul deveni un zâmbet larg.

— Cine-ar fi crezut? zise Sheryl. Poate că mama a avut totuşi dreptate.

— Chiar aşa de grozav a fost?

— Chiar aşa.

— Povesteşte-mi tot.

— Nu-s multe de spus. Am ieşit să caut un bar şi-am întâlnit un tip nemaipomenit. Cine-ar fi crezut? făcu ea din nou. Chiar în mijlocul preriei?! Dragostea mă caută.

Emoţia ei ar fi încântat pe oricine; abia reuşi să-şi domolească entuziasmul când îi povesti amănunţit lui Lori despre aventura din acea seară. Bărbatul se numea Curtis; bancher născut la Vancouver, divorţat, care se mutase recent la Edmonton. Se completau perfect, spuse ea; zodii, mâncăruri şi băuturi preferate, educaţie şi creştere. Şi, ce era un semn bun, deşi stătuseră de vorbă ore în şir, el nu făcuse nicio încercare să îi propună ceva indecent. Era un adevărat gentleman: fără secrete, inteligent şi tânjind după stilul de viaţă a celor de pe Coasta de Vest, unde îi mărturisise că ar dori să revină, dacă şi-ar găsi perechea potrivită. Poate că ea era aceea.

— Mă întâlnesc din nou cu el mâine seară, spuse Sheryl. Poate

rămân câteva săptămâni, dacă lucrurile merg bine.

— Aşa va fi, o încuraja Lori. Meriţi o soartă bună.

— Mâine te întorci la Calgary? o întrebă Sheryl.

„Da!“ era răspunsul pe care se pregătea să-l dea. Numai că visul persista în mintea ei, ceea ce o făcu să spună altceva:

— Cred că mai întâi o să mai trec o dată pe la Midian. Vreau să văd din nou locul acela.

Sheryl se strâmbă:

— Te rog să nu-mi ceri să te însoţesc, spuse ea. Nu aş suporta încă o vizită acolo.

— Nicio problemă, îi răspunse Lori. Chiar mă bucur că merg singură.

X - Soare şi umbră

Cerul de deasupra Midianului era senin, iar aerul clocotea. Agitaţia pe care o simţise la prima ei vizită aici dispăruse cu desăvârşire. Nu putea urî oraşul acesta, deşi aici murise Boone. Mai exact, lucrurile erau pe dos: ea şi oraşul deveniseră aliaţi, ambii marcaţi de dispariţia lui.

Totuşi, nu venise să revadă oraşul în sine, ci doar cimitirul, iar acesta nu o dezamăgi. Razele soarelui se reflectau din piatra mausoleelor, iar umbrele precise scoteau în evidenţă solemnitatea lor. Până şi iarba crescută tumultuos printre morminte era în acea zi de un verde mai sclipitor. Vântul nu bătea din nici o direcţie; nu se simţea suflul furtunilor din vis, care să-i aducă pe morţi. Dincolo de zidurile înalte, totul era încremenit, de parcă restul lumii nu mai exista. Aici se afla locul sacru al morţilor, care *nu* erau cei ce încetaseră a trăi, ci aproape altă specie doritoare de ritualuri şi rugăciuni ce le aparţineau în exclusivitate. Era înconjurată de astfel de semne: epitafuri în engleză, franceză, poloneză şi rusă; imagini de femei purtând văluri şi urne sfărâmate, sfinţi al căror martiriu nu-l putea decât bănui, câini din piatră ce dormeau pe mormintele stăpânilor - întregul simbolism ce însoţea acest popor diferit. Cu cât explora mai cu atenţie, cu atât îşi punea mai stăruitor întrebarea care o frământase în ziua precedentă: de ce era atât de mare acest cimitir? Şi de ce, lucru care devenea mai pregnant pe măsură ce continua să cerceteze alte şi alte morminte, fuseseră îngropaţi aici oameni de atâtea naţionalităţi? îşi aminti visul; vântul ce bătuse din toate colţurile pământului. Era ca şi cum ar fi adus ceva profetic. Gândul n-o tulbură. Dacă aşa mergea lumea înainte - prin semne şi profeţii - atunci măcar exista un *sistem*, iar ea trăise prea multă vreme fără să urmeze vreunul. Iubirea o trădase; poate că realitatea aceasta îi va deveni un aliat.

După ce rătăci pe aleile largi şi tăcute, îi trebui o oră să ajungă la zidul din partea din spate a cimitirului, în apropierea căruia descoperi un şir de morminte ale unor animale - pisici îngropate alături de păsări, câini alături de pisici; acum, după ce deveniseră lut, se împăcaseră unele cu altele. Era o privelişte stranie. Deşi ştia de existenţa cimitirelor pentru animale de companie, nu auzise ca acestea să fie înmormântate alături de stăpânii lor, în acelaşi pământ sfinţit. Dar de ce ar fi trebuit să o mire ceea ce vedea aici? Locul îşi avea legile proprii, fiind constituit departe de cei care ar putea vocifera sau condamna.

Întorcându-se dinspre zidul acela, nu reuşi să vadă poarta de intrare şi nici nu-şi aminti care dintre alei ducea într-acolo. Nu mai avea importanţă. Se simţea în siguranţă în pustietatea acelui loc şi mai avea multe de văzut: monumente funerare care, dominând prin arhitectură,

o sileau să le admire. Alegând un drum care să o ducă prin apropierea câtorva dintre cele mai impunătoare, porni alene şi pe ocolite în călătoria de întoarcere. Razele soarelui care urca spre amiază erau tot mai fierbinţi. Deşi păşea fără grabă, transpiră repede şi simţi cum i se usucă gâtlejul. Va avea mult de mers cu maşina până să găsească ceva ca să-şi potolească setea. Însă chiar chinuită de sete, nu iuţi pasul. Ştia că nu va mai reveni aici şi voia să-şi întipărească totul bine în memorie.

De-a lungul aleii se înşirau câteva morminte care fuseseră practic invadate de arbuştii răsădiţi în faţa lor. Majoritatea cu frunze veşnic verzi, amintind de viaţa eternă, aceste plante prosperau la adăpostul zidurilor, hrănite bine de solul bogat. În unele locuri, rădăcinile lor viguroase făcuseră să crape chiar monumentele în preajma cărora fuseseră plantaţi, pentru a le oferi umbră şi ocrotire. Aceste imagini de un verde crud i se părură deosebit de mişcătoare. Tocmai zăbovea în apropierea unuia dintre arbuşti, când ceva tulbură tăcerea desăvârşită.

Ascuns în frunziş, cineva sau ceva gâfâia. Se trase instinctiv înapoi, ieşind din umbra unui arbust şi ajunse în plin soare. De uimire, inima porni să-i bată puternic, duduitul ei înfundat făcând-o surdă la sunetul care-i declanşase senzaţia. Trebui să aştepte câteva momente şi să-şi încordeze auzul pentru a se convinge că nu-şi închipuise acel zgomot. Nu se înşelase. Sub ramurile atât de împovărate de frunze, încât stăteau aplecate şi atingeau pământul, se ascundea ceva. Acum, după ce ascultase cu mare atenţie, sunetul nu părea uman şi nici sănătos. Asprimea şi ritmul păreau ale unui animal muribund.

Rămase în razele nemilos de fierbinţi ale soarelui vreme de un minut sau mai mult, cu privirea aţintită asupra amestecului învolburat de frunze şi umbre, încercând să zărească măcar acea creatură. Din când în când percepea o mişcare; un trup care voia zadarnic să se îndrepte, zgâriind pământul cu ghearele în încercarea de a se ridica. Neputinţa acelei fiinţe o tulbură. Dacă nu va face ceva, acel animal va pieri, cu siguranţa, ştiind că cineva îi auzise gemetele de agonie şi trecuse nepăsător mai departe. Gândul acesta o făcu să acţioneze.

Reveni în umbra arbuştilor. O clipă, gâfâitul încetă. Probabil că animalul se temea de ea şi - interpretând apropierea drept agresiune - se pregătea pentru o ultimă încercare de a se apăra. Gata să se retragă imediat din calea colţilor şi ghearelor, Lori dădu în lături rămurelele de la margine şi privi atent prin hăţişul de frunze. Prima senzaţie pe care o avu nu ţinea de văz sau de auz, ci de *miros:* o aromă dulce-amăruie, ce nu era chiar neplăcută, venind dinspre fiinţa palidă pe care acum o distingea în întuneric şi care o privea cu ochii larg-deschişi. Era un animal tânăr, dar aparţinând unei specii pe care nu o putea identifica. O pisică sălbatică, probabil, numai că blana semăna mai curând cu a unei căprioare. Fiinţa o urmărea cu precauţie, iar

gâtul ei abia dacă putea susţine greutatea capului cu trăsături delicate. Chiar în clipa în care privirile li se întâlniseră fiinţa păru să se predea morţii. Închise ochii, iar capul îi căzu moale pe pământ.

Ramurile o împiedicară pe Lori să se apropie mai mult. În loc să le ferească, îndoindu-le, începu să le rupă pentru a ajunge la creatura muribundă. Lemnul parcă era viu şi-i opunea rezistenţă. Aflată în mijlocul desişului, o ramură extrem de îndărătnică se destinse brusc şi o şfichiui peste faţă cu atâta forţă, încât scăpă un ţipăt. Îşi duse mâna la obraz. Pielea din colţul drept al gurii i se crăpase. După ce-şi şterse sângele, se năpusti asupra ramurii cu o îndârjire sporită, reuşind, în cele din urmă, să ajungă la animal. Acesta aproape că nu reacţionă la atingerea ei, doar ochii i se deschiseră cu o tresărire când îl mângâie, apoi şi-i închise la loc. Nu văzu vreo rană, însă sub palma ei trupul acela tremura, cuprins de febră.

În timp ce se chinuia să-l ridice, trăgându-l spre ea ca pe o greutate inertă, animalul începu să urineze, udându-i mâinile şi bluza. În afara spasmelor, animalul nu mai avea nicio reacţie. Membrele îi atârnau moleşite, capul la fel. Doar mirosul pe care îl simţise la început mai persista, crescând în intensitate, pe măsură ce sfârşitul i se apropia.

Auzi ceva ce părea un suspin. Înlemni.

Din nou acel sunet - din stânga ei, de la oarecare distanţă şi aproape deloc reţinut. Făcu un pas înapoi, ieşind de sub umbra arbuştilor şi ţinând animalul în continuare în braţe. Când razele soarelui căzură pe corpul lui, animalul reacţiona cu o violenţă pe care fragilitatea lui nu o trăda câtuşi de puţin. Reveni la umbră, îndemnată mai curând de instinct, decât de faptul că-şi dăduse seama că strălucirea soarelui era de vină. Abia după aceea privi în direcţia din care auzise suspinele.

Uşa unuia dintre mausoleele aflate ceva mai departe pe alee - o construcţie masivă din marmură crăpată - stătea întredeschisă, şi în întunericul de dincolo zări o siluetă umană. Neclar, fiindcă era îmbrăcată în negru şi părea să poarte un văl.

Nu pricepea ce se întâmpla: animalul muribund, torturat de lumină; femeia care suspina - rămasă în cadrul uşii, îmbrăcată în haine de doliu. Ce legătură era, oare, între acestea?

— Cine eşti? strigă Lori.

Bocitoarea păru să dispară în întuneric, apoi regretă mişcarea şi se apropie din nou de uşă, la fel de înfricoşată. Legătura dintre animal şi femeie deveni evidentă.

„Şi ea se teme de soare“, gândi Lori. Îşi aparţineau unul altuia, animalul şi bocitoarea, femeia care suspina după creatura pe care Lori o ţinea în braţe.

Măsură din ochi distanţa care o despărţea de mausoleu. Oare putea să ajungă la mormânt fără să iasă în soare, ceea ce ar fi grăbit pieirea creaturii? Poate că da, dar cu mare atenţie. Plănuind pe unde o va lua,

se îndreptă spre mausoleu, strecurându-se numai pe la umbră. Nu ridică ochii spre uşă - fiind atentă să ferească animalul de lumină - dar simţi şi prezenţa femeii îndoliate, îndemnând-o parcă să continue. La un moment dat, femeia dădu să spună ceva, dar nu prin cuvinte, ci printr-un sunet dulce, semănând cu un cântec de leagăn, adresat ei şi animalului muribund. Când ajunse aproape de uşa mausoleului, Lori îndrăzni să-şi ridice ochii. Aşteptând în cadrul uşii, femeia nu-şi mai putea stăpâni nerăbdarea. Braţele ei albe se întunecară şi se umflară, de parcă ar fi fost lovită, când degetele se întinseră să o elibereze pe Lori de povară. Femeia scoase un ţipăt de durere şi, trăgându-şi mâinile înapoi, aproape căzu în mormânt, în timp ce pielea îi crăpă şi dâre de praf - gălbui, ca un polen - se răspândiră din degetele ei şi se prefirară printre razele de soare, aşezându-se uşor pe pardoseala din faţa uşii.

Câteva secunde mai apoi Lori ajunse la uşă şi păşi în bezna dinăuntru. Încăperea nu era decât o anticameră. Din aceasta se deschideau două uşi: una dădea într-un fel de capelă, iar cealaltă ducea spre adânc. Femeia în doliu rămăsese lângă această uşă, care stătea deschisă, din câte reuşi Lori să distingă în puţinele raze de lumină ce răzbăteau înăuntru. Din grabă, vălul femeii se desfăcuse. Avea o faţă delicată şi uscată, aproape transparentă, ceea ce dădea o strălucire stinsă ochilor ei, care reflectau, chiar şi în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, urmele de lumină ce răzbăteau prin uşa deschisă.

Lori nu simţi nici urmă de teamă. Cealaltă femeie tremura însă în timp ce-şi mângâia mâinile arse de soare. Privirea i se mută de la faţa uimită a lui Lori către animal.

— Iartă-mă, dar cred că a murit, spuse Lori, neştiind ce grea suferinţă o măcina pe femeie, dar ţinând cont de ultimele evenimente din viaţa ei, îi recunoscu durerea.

— Nu, spuse femeia cu o convingere calmă. Nu poate muri.

Vorbele ei sunau ca o declaraţie, nu ca o rugăminte, dar trupul inert din braţele lui Lori contrazicea acea certitudine. Chiar dacă nu murise, fiinţa aceea sigur nu mai putea fi readusă la viaţă.

— Vrei să mi-o dai? se rugă femeia.

Lori şovăi. Deşi o dureau braţele din cauza greutăţii animalului, nu voia să traverseze încăperea.

— Te rog, spuse femeia, întinzând mâinile rănite.

Cedând, Lori făcu totuşi câţiva paşi înăuntru. Deodată auzi glasuri şoptite, care nu puteau răzbate decât dintr-o singură direcţie - scările. În criptă erau şi alţi oameni. Se opri, înfiorată, amintindu-şi de superstiţiile din copilărie, de teama de morminte şi de spaima de scări ce coboară, de frica de Lumea din adâncuri.

— Nu e nimeni, zise femeia cu glas îndurerat. Dă-mi-o, te rog, pe

Babette.

Ca şi cum ar fi vrut să o convingă, femeia se îndepărtă un pas de scări, murmurând ceva către animalul pe care îl numise Babette. Cuvintele sau apropierea femeii, sau poate întunericul răcoros al încăperii făcură creatura să reacţioneze: un tremur ca un curent electric o străbătu de-a lungul şirei spinării atât de puternic, încât Lori aproape c-o scăpă din braţe. Murmurul femeii deveni mai puternic, de parcă ar fi încurajat fiinţa muribundă, iar dorinţa ei de a o avea lângă ea era de nestăpânit. Ajunseseră însă într-o situaţie fără ieşire: Lori nu voia să se apropie de intrarea în criptă, iar femeia nu voia să mai facă un pas spre uşa de ieşire. În acele clipe de indecizie animalul îşi recăpătă suflul. Zbătându-se să scape din îmbrăţişarea lui Lori, o prinse cu una din labe de sân.

Incantaţia se transformă în strigăt:

— *Babette!*

Chiar dacă fiinţa o auzise, nu se sinchisi să-i dea ascultare. Mişcările îi deveniră mai violente, un amestec de spaimă şi de senzualitate: când se cutremura de parcă ar fi fost torturată, când se mişca asemenea unui şarpe care vrea să-şi lepede pielea.

— *Nu te uita, nu te uita!* o auzi Lori pe femeie, însă ea nu-şi putea dezlipi ochii de la acel dans înspăimântător.

Totuşi, nu putea să-i dea femeii acea povară, fiindcă se agăţase de ea atât de strâns, încât orice încercare de a se desprinde de ea ar fi rănit-o.

Dar acel „Nu te uita!“ nu fusese rostit degeaba. Acum era rândul ei să ridice vocea din care răzbătea panica, atunci când îşi dădu seama că tot ce se petrecea în braţele ei sfida orice raţiune.

— *Iisuse mare şi bun!*

Animalul se transforma în faţa ochilor ei. În dezlănţuirea de spasme şi mişcări şerpuitoare, el îşi pierdea bestialitatea, nu prin reordonarea anatomică, ci prin lichefierea întregii făpturi, chiar şi oasele, ceea ce fusese solid devenind acum o masă de materie lichidă. Aroma dulce-amăruie pe care o simţise la umbra arbuştilor venea din lichefierea creaturii. În momentul în care îşi pierdu consistenţa, materia era gata să scape din strânsoarea ei, însă, într-un anume fel, esenţa acelui lucru - voinţa sa, probabil, sau poate *sufletul* - o făcu să reţină procesul refacerii. Ultima parte care se topi fură ghearele, iar dezintegrarea lor transmise un val de plăcere în trupul lui Lori. Asta nu o făcu să uite că în felul acesta era eliberată. Îngrozită, nu reuşi să scape de îmbrăţişarea aceea îndeajuns de repede, lepădând creatura în braţele întinse ale femeii în negru, ca pe un excrement.

— *Iisuse*, strigă ea, retrăgându-se. Iisuse!

Pe faţa femeii nu se citea groaza, ci o imensă bucurie. Lacrimi de bun venit curgeau pe obrajii ei palizi, căzând în amestecul pe care îl

ţinea acum în braţe. Lori îşi mută privirea spre lumină. După bezna din interior, soarele o orbea. Rămase descumpănită câteva clipe şi închise ochii, atunci când trecu de la întuneric la lumină.

Suspinele pe care le auzi din nou o făcură să deschidă ochii. De astă dată nu erau ale femeii, ci ale copilului, o fetiţă de patru sau cinci ani, stând goală, în locul în care se petrecuse transformarea.

— Babette, zise femeia.

Imposibil, îi spunea raţiunea. Acest copil slab şi alb nu putea fi animalul pe care tocmai îl salvase de sub arbuşti. Era un truc ori vreo nălucire nebunească pe care o crease mintea ei. Era imposibil, cu desăvârşire imposibil.

— Îi place să se joace pe afară, o lămuri femeia, ridicând privirea de la copil spre Lori. Şi-i spun mereu să nu se joace niciodată la soare. Ce să-i faci, e copil. Nu înţelege.

Imposibil, îi repetă raţiunea. Însă undeva, în străfundul fiinţei ei, Lori renunţase deja să mai respingă ceea ce văzuse.

Animalul fusese real. Transformarea se petrecuse cu adevărat chiar sub ochii ei. Acum devenise un copil viu, care plângea în braţele mamei. Totul e îngrozitor de real. Fiecare moment pe care îl pierdea negând ceea ce văzuse era pierdut în zadar. Faptul că nu putea înţelege un asemenea mister era o problemă pe care o putea rezolva altcândva. Deocamdată nu dorea decât să se afle departe, la lumină, unde ştia sigur că astfel de fiinţe se temeau să o urmeze. Neîndrăznind să-şi întoarcă privirea de la ele, întinse mâna spre perete, îndreptându-se şovăitor spre ieşire. Mama copilului voia însă s-o mai reţină:

— Îţi rămân datoare… zise ea.

— Nu, îi răspunse Lori. Nu… nu vreau nimic… de la tine.

Simţi nevoia să-şi exprime repulsia, însă scena revederii la care asistase - copilul întinzându-se ca să atingă bărbia mamei, suspinele care se potoleau treptat - erau gesturi atât de tandre, încât dezgustul se transformă în uimire, iar teama, în confuzie.

— Lasă-mă să te ajut, îi propuse femeia. Ştiu de ce ai venit aici.

— Mă îndoiesc, spuse Lori.

— Nu-ţi mai pierde vremea aici. Nu ai ce căuta aici. Midian e căminul Seminţiei Nopţii. Numai al lor.

Vocea ei îşi pierduse din forţă, deveni doar o şoaptă:

— Seminţia Nopţii? întrebă Lori, ceva mai tare.

Femeia păru îndurerată:

— Ssst… făcu ea. Nu trebuia să-ţi spun asta. Dar îţi eram datoare, măcar cu atât.

Lori se opri. Instinctul îi dicta să mai aştepte:

— Ştii un bărbat pe nume Boone?

Femeia vru să răspundă, dar faţa ei trăda sentimente contrarii. Încerca să-i dea un răspuns, asta era limpede, dar teama o împiedica

să vorbească. Nu mai avea însă nicio importanţă, căci ezitarea ei o lămurea îndeajuns. Îl *ştia* pe Boone, ori cel puţin îl cunoscuse cândva.

— Rachel!

Vocea răsună dinspre uşa care ducea spre adâncul pământului. O voce de bărbat:

— Vino! îi porunci el. N-ai nimic de spus!

Femeia privi spre scări:

— Domnule Lylesburg, zise ea pe un ton politicos. A salvat-o pe Babette.

— Noi ştim, veni răspunsul din beznă, am văzut. Dar cu toate astea trebuie să vii.

„Noi“, gândi Lori. „Câţi alţii se află sub pământ, câţi alţii aparţin Seminţiei Nopţii?”

Prinzând curaj fiindcă era aproape de uşă, Lori se adresă vocii care încerca să o reducă la tăcere pe cea care începuse să i se destăinuie:

— Am salvat copilul, zise ea. Cred că merit ceva pentru asta.

Urmă o lungă tăcere, apoi un punct de cenuşă înfierbântată, roşie se lumină în mijloc, iar Lori îşi dădu seama că domnul Lylesburg stătea aproape în capul scărilor, unde lumina de afară ar fi trebuit să-l facă vizibil, dar nu se zărea nimic, cu excepţia capătului ţigării aprinse.

— Copilul nu are viaţă ca să fie salvat, îi spuse el lui Lori, dar ceea ce are îţi aparţine, dacă doreşti. Apoi tăcu o clipă. O vrei? Dacă da, ia-o! A ta este.

Ideea unui astfel de schimb o îngrozi:

— Drept cine mă iei? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Lylesburg. Tu ai cerut o recompensă.

— Eu vreau doar să mi se răspundă la câteva întrebări, protestă Lori. Nu vreau copilul. Nu sunt o sălbatică.

— Nu, rosti vocea încet. Nu, nu eşti. De aceea te rog să pleci. N-ai ce căuta aici.

Trase din ţigară şi la lumina ei slabă Lori zări trăsăturile celui care îi vorbea. Simţi că el se lăsa văzut din proprie voinţă, făcând să cadă vălul întunericului vreme de câteva secunde pentru a se putea privi faţă în faţă. Ca şi Rachel, părea esenţializat, ascuţimea trăsăturilor fiind mai pregnantă, deoarece oasele lui erau mai mari şi făcute pentru a fi acoperite de multă carne. Acum, cu ochii adânciţi în orbite şi cu muşchii faciali mult prea vizibili pe sub pielea ca un pergament, ceea ce domina era fruntea, ridată şi cu un aspect bolnăvicios.

— Asta nu trebuia să se întâmple, spuse el. Nu trebuia să vezi.

— Ştiu asta, îi răspunse Lori.

— Atunci poate ştii şi că, dacă vei vorbi despre asta, consecinţele vor fi cumplite.

— Nu mă ameninţa!

— Nu pentru tine, zise Lylesburg. Pentru *noi*.

Lori se jenă pentru că înţelesese greşit. Nu ea era cea vulnerabilă; ea, care putea ieşi la lumină.

— Nu voi spune o vorbă, promise ea.

— Mulţumesc!

Trase din nou un fum, şi acesta îi acoperi faţa.

— Ce se află sub pământ… spuse el din spatele valului, acolo trebuie să rămână.

Rachel oftă uşurată, apoi privi cu duioşie spre copil şi-l legănă uşor.

— Să mergem, îi spuse Lylesburg, iar umbrele care îl ascundeau vederii se îndepărtară pe scări.

— Trebuie să plec, spuse Rachel şi se întoarse, gata să-l urmeze. Uită că ai ajuns aici. Nu poţi face nimic. L-ai auzit pe domnul Lylesburg. Ce se află sub pământ…

— … Acolo trebuie să rămână. Da, am auzit.

— Midian aparţine Seminţiei. Aici nu are nevoie nimeni de tine.

— Dar spune-mi, o rugă Lori. Boone e aici?

Rachel ajunsese deja în capul scării, iar acum începea să coboare.

— Este aici, nu-i aşa? spuse Lori, renunţând la siguranţa pe care i-o oferea uşa deschisă şi traversând încăperea către Rachel. Voi i-aţi furat cadavrul!

Acest lucru era îngrozitor, macabru. Aceşti locuitori ai mormintelor, Seminţia Nopţii, îl împiedicau pe Boone să-şi găsească odihna.

— *Aşa e! L-aţi furat!*

Rachel se opri o clipă şi privi înapoi către Lori, iar chipul ei abia se zări în întunericul scării:

— Noi n-am furat nimic, spuse ea, şi în glasul ei nu se simţi nici urmă de reproş.

— *Atunci unde e?* întrebă Lori.

Rachel se întoarse şi se îndepărtă, iar umbrele o înghiţiră cu totul.

— *Spune-mi! Pentru numele lui Dumnezeu!* răcni Lori după ea. Brusc, începu să plângă; într-un vârtej ameţitor de furie, spaimă şi disperare: *Spune-mi, te rog!*

Disperarea o făcu să coboare treptele după Rachel, iar strigătele ei deveniră rugăminţi:

— Aşteaptă… răspunde-mi!

Coborî trei trepte, apoi puse piciorul pe a patra. La a cincea se opri sau, mai curând, corpul se opuse, picioarele îi împietriseră, nesocotindu-i voinţa şi refuzând să o ducă mai departe în bezna criptei. Îşi simţi pielea străbătută de fiori şi pulsul bătându-i nebuneşte în tâmple. Nici măcar voinţa de fier nu putea înfrânge instinctul animalic ce îi interzicea să coboare, aşa că nu făcu altceva decât să încremenească şi să privească în adânc. Până şi lacrimile i se uscaseră pe obraji. Saliva i se uscase şi nu putea nici să vorbească, nici să înainteze. Şi nici nu ar fi voit să strige acum spre cei din întuneric, de

teamă că i-ar răspunde la rugăminţi. Deşi nu vedea pe niciunul dintre ei, instinctul îi spunea că ceilalţi erau mult mai groaznici decât Rachel şi copilul-animal. Pe lângă ce erau în stare să facă, schimbarea formei era o calitate aproape firească. Simţi perversitatea lor ca pe o caracteristică a aerului. Îl respira. Îi râcâia plămânii şi-i făcea inima să bată mai repede.

Dacă luaseră cadavrul lui Boone pentru a-l transforma în obiect de joacă, era mai mult ca sigur că nu putea să-l mai recupereze. Va trebui să se consoleze cu speranţa că sufletul lui se afla într-un loc mai luminos.

Învinsă, făcu un pas înapoi. Umbrele păreau că nu vor să o elibereze. Le simţi intrându-i pe sub bluză, agăţându-i-se de gene - o mie de piedici care-i încetineau retragerea.

— Nu voi spune nimănui, murmură ea. Vă rog, lăsaţi-mă să plec!

Însă umbrele o reţineau, iar puterea lor constituia un avertisment al pedepsei ce o aştepta dacă le nesocotea porunca.

— Promit, zise ea. Ce altceva aş putea să mai fac?

Brusc, umbrele bătură în retragere. Nu-şi dăduse seama cu câtă forţă o reţinuseră decât după ce o eliberară. Se împletici mergând înapoi, apoi căzu pe scări, ajungând în anticamera luminată. Întoarse spatele criptei şi alergă spre uşă, ajungând în plin soare.

Acesta era orbitor. Îşi acoperi ochii şi reuşi să rămână în picioare agăţându-se de porticul din piatră. Îi trebuiră câteva minute ca să se poată acomoda cu violenţa luminii. Încercă să meargă privind printre pleoapele întredeschise. O luă spre poarta principală printr-un labirint cu nenumărate fundături şi ocolişuri.

Până să ajungă la poartă se obişnuise oarecum cu brutalitatea luminii. Trupul încă nu se pusese sub comanda minţii. Picioarele refuzau să o ducă mai mult de câţiva paşi în susul dealului spre Midian, ameninţând să cedeze fără s-o avertizeze cumva. Nervii ei, încordaţi la maximum din cauza emoţiei, cedau. Bine cel puţin că scăpase cu viaţă. Vreme de câteva secunde, cât se aflase pe trepte, viaţa ei atârnase de un fir de păr. Umbrele care o înlănţuiseră acolo ar fi putut pune stăpânire pe ea, nu se îndoia de asta. Ar fi făcut-o sclava Lumii Subpământene şi ar fi ucis-o. De ce o eliberaseră totuşi? Poate pentru că salvase copilul sau poate pentru că jurase să păstreze secretul, şi ei avuseseră încredere în ea. Niciuna dintre aceste explicaţii nu părea să-i anime însă pe monştri, iar ea credea cu hotărâre că tot ce văzuse vieţuind sub cimitirul din Midian merita acest nume. Cine altcineva, în afară de monştri, şi-ar fi găsit culcuşul printre morţi? Chiar dacă-şi spuneau Seminţia Nopţii, adevărata lor natură nu putea fi ascunsă nici de vorbele, nici de gesturile lor de bună-credinţă.

Scăpase de demoni - de putreziciune - şi era gata să rostească o

rugăciune de recunoştinţă pentru că fusese salvată, însă cerul părea de necuprins şi atât de orbitor şi cu siguranţă că nu exista vreo zeitate care să-i asculte ruga.

PARTEA A TREIA

VREMURI ÎNTUNECATE

„… Dezlănţuit în oraş, cu două piei. Cea a hainei şi cealaltă, a cărnii. Trei, dacă socoteşti prepuţul. Toate trebuie mângâiate în noaptea asta, desigur. Toate pregătite să fie mângâiate, dezmierdate şi iubite în noaptea asta, da, domnule.”

CHARLES KYD
Atârnând de un fir de păr

XI - Teren de vânătoare

1

În timp ce conducea înapoi spre Shere Neck, cu radioul dat la maximum - atât pentru a se convinge că e vie, cât şi pentru a nu o lua razna - parcurgând kilometru după kilometru, deveni tot mai sigură că, în ciuda promisiunii făcute, nu va fi în stare să-i ascundă lui Sheryl experienţa pe care o avusese. Oare nu se citea clar pe chipul ei, în vocea ei? Temerile se vădiră neîntemeiate. Ori se pricepea să-şi ascundă trăirile mai bine decât credea, ori Sheryl era lipsită de intuiţie, în orice caz, aceasta nu-i puse decât cele mai nevinovate întrebări despre vizita la Midian, după care schimbă subiectul, vorbind despre Curtis:

— Ţin neapărat să-l cunoşti, spuse ea, ca să mă conving că nu visez.

— Vreau să plec acasă, Sheryl, îi explică Lori.

— Doar n-o să pleci în seara asta. E prea târziu!

Avea dreptate: era prea târziu ca Lori să pornească înapoi spre casă. Pe de altă parte, nici nu putea născoci vreun motiv pentru a refuza rugămintea fetei, fără s-o jignească.

— N-o să te simţi în plus, te asigur, spuse Sheryl. Şi el a zis că vrea să te cunoască. I-am povestit totul despre tine. Adică… nu chiar *totul*. Dar suficient, înţelegi, despre felul în care ne-am întâlnit. Făcu o mutră dezamăgită: Promite-mi c-o să vii, insistă ea.

— Vin..

— Grozav! O să-l sun chiar acum.

Cât lipsi Sheryl pentru a telefona, Lori făcu un duş. După nici două minute primi veşti despre întâlnirea din acea seară:

— O să ne aştepte la un restaurant pe care îl ştie el, în jur de opt, strigă Sheryl. Ba chiar o să-ţi găsească şi ţie un prieten…

— Nu, Sheryl…

— Cred c-a glumit, veni răspunsul. Sheryl apăru în uşa de la baie: Are un simţ al umorului cam straniu. Ştii, uneori nu-ţi dai seama dacă vorbeşte serios sau glumeşte. Aşa e el.

„Grozav, gândi Lori, un comic ratat.“ Cu toate acestea, fără îndoială, se simţea împăcată că o regăsise pe Sheryl, care manifesta un entuziasm de adolescentă. Nesfârşitele poveşti despre Curtis - dintre care niciuna nu-i oferea mai mult decât un portret schiţat de un artist stradal: numai suprafaţă, fără pătrundere în profunzime - era antidotul perfect, menit să o facă să-şi uite gândurile despre Midian şi revelaţiile avute acolo. Începutul înserării se dovedea atât de încărcat de bună dispoziţie şi de ritualurile pregătitoare pentru ieşirea în oraş, încât Lori se întrebă dacă tot ce se petrecuse în necropolă nu fusese o simplă halucinaţie. Avea însă dovada care dădea consistenţă amintirii:

tăietura de lângă gură, făcută de ramura rebelă. Semnul era aproape neînsemnat, dar usturimea o împiedica să-şi pună la îndoială sănătatea mintală. *Vizitase* Midian-ul. *Ţinuse* în braţe o făptură ce-şi schimbase forma şi stătuse pe scările criptei înconjurată de o miasmă atât de pătrunzătoare, încât ea ar fi putut contamina de putreziciune până şi credinţa unui sfânt.

Cu toate că lumea păgână de sub cimitir se afla tot atât de departe de Sheryl şi de furtunoasa ei relaţie amoroasă precum noaptea de zi, asta nu o făcea să-şi piardă simţul realităţii. Cu timpul trebuia să pătrundă mai adânc în acea realitate; să-i găsească un loc, deşi asta sfida orice înţeles şi orice logică.

Deocamdată, avea să păstreze totul în minte, având tăietura drept paznic, şi să se bucure de plăcerile pe care i le va oferi seara ce urma.

2

— E o glumă, zise Sheryl, când ajunseră în faţa restaurantului Hudson Bay Sunset. Nu ţi-am spus eu că are un simţ al umorului cam ciudat?

Restaurantul la care o invitase fusese distrus în întregime de un incendiu, iar, judecând după aspectul lemnului ars, asta se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă.

— Eşti sigură că ţi-ai notat corect adresa? o întrebă Lori.

Sheryl pufni în râs:

— Îţi spun eu că e una dintre glumele lui.

— Bun, am râs şi eu, făcu Lori. Dar când mâncăm?

— Probabil ne urmăreşte, spuse Sheryl, cu un umor puţin forţat.

Lori cerceta împrejurimile să-l descopere pe urmăritor. Deşi nu avea niciun motiv de teamă pe străzile unui oraş ca acesta, chiar şi sâmbătă noaptea, cartierul era departe de a arăta primitor. Toate magazinele din apropierea restaurantului aveau obloanele trase - unele dintre ele pentru vecie - iar trotuarele erau complet pustii în ambele direcţii. Nu arăta ca un loc în care merita să zăbovească.

— Nu-l văd, spuse ea.

— Nici eu.

— Şi-acum ce facem? întrebă Lori, străduindu-se să elimine orice urmă de nervozitate din glas.

Dacă aşa concepea Curtis Făt-Frumos distracţia, atunci gusturile lui Sheryl trebuiau puse la îndoială; dar cine era ea să o judece, mai ales că până nu demult iubise şi se despărţise de un nebun?

— Ce-ar fi să-l aşteptăm afară, Sheryl?

— Pesemne că e înăuntru.

— Ar putea fi periculos.

Sfatul ei rămase fără ecou:

— *Sheryl!*

— Te-am auzit. N-o să păţesc nimic.

Sheryl pătrunsese deja în interiorul întunecat.

— Curtis? o auzi ea, strigându-l.

Un automobil al cărui motor părea stricat de tot trecu pe stradă. Pasagerul, un tânăr cu un început de chelie, scoase capul pe fereastră:

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc, strigă Lori, incapabilă să-şi dea seama dacă întrebarea era un gest de politeţe sau o încercare de a o agăţa.

„Mai curând o replică de agăţat", socoti ea, când automobilul acceleră şi se îndepărtă; bărbaţii nu se dezminţeau niciunde! Starea ei de spirit, care se îmbunătăţise din ce în ce mai mult de când se afla din nou în tovărăşia lui Sheryl, începea să se deterioreze cu repeziciune. Nu-i plăcea să stea pe strada aceea pustie, când mai rămăsese puţin până când ziua avea să se stingă. Noaptea, care fusese mereu un loc al promisiunilor, aparţinea prea mult Seminţiei, care pusese acum stăpânire pe numele ei. Şi de ce nu? întunericul era doar unul, în cele din urmă. Chiar acum, în Midian, probabil că făpturile Seminţiei deschideau uşile mausoleelor, ştiind că lumina stelelor nu le va atinge. Se cutremură la acest gând.

Ceva mai departe, dinspre o altă stradă, auzi un motor de automobil ambalat, urlând, apoi un scârţâit de frâne. Să fi sosit oare bunii samariteni să mai arunce o privire?

— Sheryl! strigă ea. Unde eşti?

Gluma, dacă glumă fusese, iar nu o greşeală a lui Sheryl, îşi pierduse până şi umorul îndoielnic pe care îl avusese.

Vru să revină la maşină şi *să conducă* înapoi până la hotel, dacă trebuia.

— Sheryl! Mă auzi?

Din interiorul clădirii se auziră hohote de râs, râsul gâlgâit al lui Sheryl. Recunoscându-şi acum contribuţia la eşecul acelei seri, Lori trecu de pragul uşii, căutându-i pe glumeţi.

Hohotul de râs se auzi din nou, apoi se întrerupse brusc, urmat de exclamaţia lui Sheryl:

— *Curtis!* pe un ton de indignare prefăcută care se transformă în alte hohote prosteşti.

Aşadar, nemaipomenitul iubit *se afla* acolo. Lori se gândi că ar fi mai bine să se întoarcă în stradă şi să-i lase să-şi continue jocul deşucheat. Însă gândul de a mai petrece o seară singură în camera de hotel, ascultând larma de la cine ştie ce petrecere, o îndemnă să se strecoare cu greu printr-o învălmăşeală de mobilier ars.

Dacă n-ar fi fost strălucirea plăcilor de gresie, care reflectau lumina din stradă până acolo unde se îmbinau grinzile tavanului, n-ar fi riscat să înainteze prea mult. În faţa ei vedea totuşi ca prin ceaţă arcada prin care răzbătuseră hohotele de râs ale lui Sheryl. Îşi croi drum spre ea.

Nu se mai auzea niciun sunet. Ei, cu siguranţă, îi urmăreau fiecare pas făcut înainte. Le simţea privirile.

— Potoliţi-vă, prieteni, spuse ea. Gata cu joaca! Mi-e foame.

Nu primi niciun răspuns. În spatele ei, pe stradă, îi auzi pe bunii samariteni urlând. Retragerea nu părea o idee fericită, înainta trecând de arcadă.

Primul gând care îi veni în minte era că el minţise doar pe jumătate; locul acela *fusese* un restaurant. Incursiunea o duse într-o bucătărie, unde probabil se declanşase incendiul. Şi încăperea aceea era placată cu gresie albă, pătată de fum, totuşi suficient de strălucitoare pentru a conferi întregului interior, care era spaţios, un luciu straniu. Rămase în cadrul arcadei şi-şi plimbă privirea împrejur. Cea mai masivă dintre maşinile de gătit trona în centru, având încă stelajele de ustensile de bucătărie atârnate deasupra şi împiedicând-o astfel să vadă mai bine. Glumeţii se ascundeau, probabil, de cealaltă parte a plitei, aceea fiind singura ascunzătoare pe care o oferea încăperea.

În ciuda fricii, percepu un ecou care-i aminti jocul de-a v-aţi-ascunselea. Primul joc învăţat, fiindcă era cel mai simplu. Cât de mult îi plăcuse să se simtă îngrozită de tatăl ei, apoi fugărită şi prinsă! Ar fi vrut ca el să se afle acolo, se trezi gândindu-se, aşteptând să o îmbrăţişeze. Numai că pe el îl prinsese cancerul chiar de gâtlej!

— Sheryl? spuse ea. Renunţ. Unde sunteţi?

În timp ce rosti aceste cuvinte, ajunse în apropierea unuia dintre jucători, iar jocul încetă.

Sheryl nu se ascundea, decât dacă îşi găsea ascunzătoare în moarte. Era ghemuită şi lipită de maşina de gătit, cu capul azvârlit pe spate şi faţa ciopârţită cumplit.

— *Iisuse!*

În spate, Lori auzi un zgomot. Cineva se apropia. Era prea târziu ca să se mai ascundă. Avea să fie prinsă. Şi nu de nişte braţe iubitoare; nu de tatăl ei, care doar se juca de-a monstrul. Acela era chiar monstrul în persoană.

Se întoarse să-i vadă faţa, înainte de a fi atacată, dar văzu alergând spre ea doar o păpuşă cusută din cârpe şi resturi: fermoar în loc de gură, nasturi drept ochi, toate cusute pe o pânză albă şi legate atât de strâns pe faţa monstrului, încât saliva formase o pată în jurul gurii. I se refuza chipul, dar nu şi colţii, îi ţinea deasupra capului, cuţite sclipitoare cu lamele subţiri ca nişte fire de iarbă, descriind un cerc pentru a o împunge în ochi. Sări într-o parte şi scăpă de lovituri, dar monstrul veni după ea repede, rostindu-i numele din spatele măştii cu fermoar în locul gurii:

— Mai bine să terminăm, Lori.

Omul îndreptă din nou cuţitele spre ea, dar ea se dovedi mai iute. Masca nu părea să se grăbească; se apropia constant, cu o încredere

obscenă.

— Sheryl a procedat cel mai bine, spuse el. S-a aşezat acolo şi a aşteptat.

— Să te f…

— Poate mai târziu.

Îşi trecu lama cuţitelor de-a lungul oalelor atârnate, scoţând scrâşnete şi scântei.

— Mai târziu, după ce te mai răceşti. Hohoti, şi fermoarul se căscă: Asta chiar e ceva pentru care merită să aştepţi.

Lori îl lăsă să vorbească, timp în care încercă să descopere cum putea să fugă. Uşa de ieşire pentru cazuri de urgenţă era blocată de bârnele arse; singura ieşire rămânea arcada pe unde intrase, dar Masca îi tăia tocmai acel drum, ascuţind cuţitele unul de altul.

Apoi se îndreptă din nou spre ea. De astă dată nu mai glumea; discuţia se încheiase. Văzându-l cum se apropie, Lori îşi aduse aminte de Midian. Doar nu supravieţuise acelor momente de groază pentru a fi hăcuită şi ucisă de vreun lunatic?

Dă-l dracului!

În clipa în care cuţitele alunecară spre ea, înşfacă o cratiţă de pe stelajul de deasupra plitei şi o aruncă spre el. Îl nimeri în plin. O uimi propria forţă. Masca se dezechilibră, scăpând unul dintre cuţite. De sub pânza ce acoperea faţa nu răzbătu niciun sunet. Monstrul îşi trecu încet cuţitul din mâna dreaptă în stânga, scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge ameţeala şi se repezi din nou către Lori, acum însă mai precipitat. Ea de-abia avu timp se ridice cratiţa drept scut. Lama cuţitului alunecă în jos şi îi întâlni mâna. Pentru o clipă nu simţi nici durerea şi nici sângele. Apoi ambele răbufniră exploziv şi scăpă cratiţa care îi căzu la picioare. Monstrul scoase un sunet, semănând cu un uguit, iar înclinarea capului dovedea că imaginea sângelui, care curgea din rană, îl atrăgea.

Lori privi spre uşă, calculând timpul ce i-ar fi trebuit ca să ajungă acolo înaintea lui. Dar până să se decidă, Masca declanşă atacul final. Cuţitul nu era ridicat. Nici vocea nu se auzi prea tare atunci când i se adresă:

— Lori, trebuie să discutăm.

— Stai dracului departe de mine.

Spre uimirea ei, el se supuse poruncii. În acest scurt răgaz, Lori ridică celălalt cuţit de pe podea. Era mai stângace cu mâna rămasă nevătămată, dar individul era o ţintă cam mare. Îl putea răni; poate chiar reuşea să-i străpungă inima.

— Cu acela am ucis-o pe Sheryl, spuse el. Dacă aş fi în locul tău, eu l-aş pune jos.

Simţea în palmă oţelul lipicios.

— Da, cu el am despicat-o pe micuţa Sheryl, de la o ureche la

cealaltă, urmă el. Iar acum tu ţi-ai lăsat amprentele peste tot. Trebuia să porţi mănuşi, ca mine.

Gândindu-se la ce folosise acel cuţit, se îngrozi, dar nu vru să-l arunce şi să rămână astfel fără apărare.

— Sigur, ai putea da vina pe Boone, îi sugeră Masca. Să spui poliţiei că el a făcut-o.

— De unde ştii de Boone? întrebă ea.

Nu-i jurase Sheryl că nu-i va destăinui nimic iubitului ei?

— Ştii unde e? întrebă Masca.

— A murit.

Monstrul cu cap de păpuşă negă:

— Nu. Îmi pare rău, dar nu. S-a ridicat şi a plecat de acolo. Dumnezeu ştie cum. Dar asta a făcut. Îţi dai seama? Individul era ciuruit de gloanţe. Doar ai văzut cât sânge a pierdut…

„Ne-a urmărit tot timpul, gândi Lori. Ne-a urmărit la Midian, în acea primă zi. Dar de ce? Asta nu putea desluşi: de ce?“

— … Atâta sânge, atâtea gloanţe, şi totuşi n-a vrut să rămână mort.

— Cineva a furat cadavrul, spuse ea.

— Nu, veni răspunsul, nu aşa s-a întâmplat.

— Cine dracu’ *eşti?*

— Buna întrebare. Nu văd motivul pentru care nu ai merita să primeşti răspuns.

Duse mâna la faţă şi-şi smulse masca. De sub ea apăru faţa lui Decker, transpirată şi surâzătoare.

— Regret că nu am un aparat de fotografiat, zise el, ca să-ţi surprind uimirea.

Lori nu-şi putea alunga de pe chip stupefacţia, deşi detesta gândul că asta îl amuza pe Decker. Şocul o făcuse să rămână cu gura căscată ca un peşte pe uscat. Aşadar, Decker era Curtis, Domnul Cinstea-ntruchipată al lui Sheryl.

— De ce?

— Ce anume?

— De ce-ai ucis-o pe Sheryl?

— Din acelaşi motiv pentru care i-am omorât şi pe restul, explică el nepăsător, ca şi cum întrebarea nu-l deranjase prea mult. Apoi, cu un aer extrem de serios adăugă: Din amuzament, bineînţeles. Din plăcere. Obişnuiam să discutăm îndelung despre motive, eu şi Boone. Analizam în profunzime, încercând să înţelegem. Dar dacă e să dau vreo explicaţie, pot spune că o fac din pură plăcere.

— Boone era nevinovat.

— *Este* nevinovat, pe unde s-o fi ascunzând el acum. Iar asta e o problemă, deoarece ştie adevărul, iar într-o bună zi s-ar putea să-l şi creadă cineva.

— Aşadar, vrei să-l opreşti?

— Tu n-ai proceda la fel? După cât m-am chinuit să-l fac să moară vinovat… Am tras chiar şi eu în el, şi, cu toate astea, s-a ridicat şi a dispărut!

— Poliţiştii mi-au spus că a murit. Erau siguri de asta.

— Morga a fost descuiată pe *dinăuntru*. Asta nu ţi-au spus-o? Pe clanţă erau amprentele lui; urmele plantare de pe pardoseală erau ale lui: Ţi-au spus *asta?* Nu, sigur că nu. Dar ţi-o spun eu. *Boone trăieşte.* Iar moartea ta o să-l scoată din ascunzătoare, pariez. Va trebui să apară.

Încet, în timp ce rosti aceste cuvinte, ridică cuţitul:

— Fie şi numai pentru a te jeli.

Brusc, se repezi spre ea. Lori interpuse cuţitul care o ucisese pe Sheryl între ei, împiedicându-l să mai înainteze. Asta îl frână puţin, dar nu-l împiedică să se apropie.

— Chiar te simţi în stare să faci asta? i se adresă el. Nu cred. Şi-ţi zic asta din experienţă. Oamenii sunt *laşi* chiar şi atunci când viaţa le e în pericol. Iar cuţitul acela, bineînţeles, s-a tocit când am tăiat-o pe sărmana Sheryl. Va trebui să loveşti serios ca să mă crestezi măcar.

Vorbea pe un ton aproape amuzat, înaintând în continuare.

— Aş vrea totuşi să te văd încercând, zise el. Serios! Vreau să te văd încercând.

Cu coada ochiului Lori băgă de seamă că se apropie de nişte teancuri de farfurii, aflate aproape de cotul ei. Ar mai avea timp să ajungă la uşă? Într-o luptă cu arme egale cu acel maniac sigur ar fi pierdut. Dar avea şansa de a-l păcăli.

— Hai, pune-mă la încercare! Omoară-mă dacă poţi! Pentru Boone. Pentru sărmanu, nebun Boone.

În timp ce cuvintele i se transformau în hohote de râs, Lori duse mâna rănită la farfurii, prinse un teanc şi-l azvârli pe pardoseală în faţa lui Decker. Apoi mai aruncă un teanc, şi pe al treilea, iar cioburile de porţelan zburară în toate părţile. Decker făcu un pas înapoi, ducându-şi mâinile la faţă ca să se apere, iar Lori profită de aceasta ocazie şi se năpusti spre arcadă. Trecu şi pătrunse în restaurant. Abia după aceea auzi zgomotul paşilor urmăritorului. Avea deja un avans suficient pentru a putea ajunge la uşa de ieşire, direct în stradă. Ajunsă pe trotuar, se întoarse spre uşa prin care ar fi putut să apară Decker. Însă el nu intenţiona să o urmărească în plină lumină.

— Inteligentă lucrătură, târfă, spuse el din beznă. Dar te prind eu. După ce-l găsesc pe Boone, te caut eu, aşa că numără clipele pe care le mai ai de trăit.

Cu ochii aţintiţi spre uşă, Lori se retrase cu spatele, îndreptându-se spre automobil. Abia acum îşi dădu seama că încă ţinea strâns în mână arma crimei. Nu avea de ales, trebuia să o ia cu ea şi să o predea poliţiei, o dată cu declaraţia ei. Imediat ce ajunse la maşină urcă şi,

evitând să privească spre clădirea pârjolită, blocă portierele. După aceea azvârli cuţitul pe jos, porni motorul şi se îndepărtă de acel loc.

3

Avea de ales între a merge la poliţie sau la Midian: o noapte de interogatoriu sau revenirea în necropolă. În primul caz, n-ar putea să-l prevină pe Boone că este urmărit de Decker. Dar dacă Decker a minţit-o, iar Boone nu supravieţuise gloanţelor? Atunci nu numai că ar fugi de la locul crimei, dar şi-ar pune şi viaţa în pericol, apropiindu-se din nou de Seminţia Nopţii, iar asta în mod inutil.

Cu o zi în urmă ar fi apelat la organele legii. Ar fi crezut cu tărie că prin procedurile lor, acestea ar fi făcut lumină în tot acest mister; că declaraţia i-ar fi fost luată în serios şi că Decker ar fi fost tras la răspundere. Numai că în urmă cu o zi îşi închipuise că bestiile sunt bestii, iar copiii - copii; îşi închipuise că numai morţii stau în pământ şi că sunt liniştiţi acolo. Crezuse că doctorii vindecau; şi că atunci când masca dementului s-ar fi ridicat, ar fi putut spune cu convingere: „Da, bineînţeles, asta-i faţă de nebun“.

Greşise; se înşelase amarnic. Presupunerile din ziua precedentă dispăruseră, spulberate de vânt. Acum orice putea fi adevărat.

Boone putea fi în viaţă.

Porni spre Midian.

XII - Deasupra şi dedesubt

1

Stârnite de ecoul şocului psihic trăit şi de pierderea de sânge din rana de la mână, tot felul de închipuiri se năpustiră asupra ei în timp ce conducea. Acestea porniră precum zăpada spulberată de vânt pe parbriz - fulgi orbitori ce sfidau geamul şi zburau şuierând pe lângă faţa ei. Pe măsură ce starea ei se înrăutăţi, avu impresia că vede chipuri venind spre ea, apoi bucăţi de carne semănând cu nişte fetuşi, care şopteau în timp ce se rostogoleau dincolo de ea. Spectacolul nu o descurajă, ci dimpotrivă. Părea să confirme scenariul pe care îl plăsmuise chiar mintea ei: acela că, la fel ca şi Boone, trăia într-o lume miraculoasă. Nimic n-o putea vătăma, cel puţin nu în acea noapte. În timp ce durerea o făcea să nu-şi mai simtă mâna şi conducea numai cu cealaltă, cu viteză, pe un drum neiluminat, se gândea că soarta nu-i îngăduise să supravieţuiască atacului lui Decker doar pentru a o ucide pe şosea.

În aer avea loc o reîntâlnire. De aceea apăruseră viziunile, repezindu-se spre faruri şi învăluindu-i automobilul, pentru a exploda deasupra ei în rafale de lumini albe. Acestea o întâmpinau.

Spre Midian.

2

La un moment dat privi în oglinda retrovizoare şi i se păru că zăreşte o maşină în urma ei, cu farurile stinse. Dar când se uită din nou, dispăruse. Poate că nici nu existase cu adevărat. În faţa ei se afla oraşul, cu casele orbite de lumina farurilor maşinii ei. Merse de-a lungul străzii principale şi nu se opri decât la poarta cimitirului.

Senzaţia de slăbiciune provocată de pierderea de sânge şi epuizarea fizică îi alungară teama de acel loc. Dacă era în stare să reziste răutăţii celor vii, atunci cu siguranţa putea supravieţui morţilor ori tovarăşilor acestora. Iar Boone se afla aici; speranţa aceasta se transforma în certitudine pe măsură ce se apropia de oraş. Boone era aici şi va putea să-l mai strângă o dată în braţe.

Coborî din maşină, împleticindu-se, cât pe ce să se prăbuşească.

„Ridică-te…“ îşi spuse ea.

Luminile văzute pe drum continuau să o năpădească, deşi nu mai conducea, acum însă detaliile care le individualizau dispăruseră. Rămăsese doar strălucirea, sălbăticia ei ameninţând să ia cu sine întreaga lume. Dându-şi seama că în curând avea să se prăbuşească, traversă drumul până spre poartă, strigându-l pe Boone. Primi răspunsul imediat, dar nu pe cel pe care-l aştepta.

— E aici? o întrebă cineva. Boone e *aici?*

Agăţându-se de poartă, întoarse capul, pe care-l simţi greu, ca de

plumb şi, prin lumina firavă, îl văzu pe Decker, aşteptând la câţiva paşi de ea. În spatele lui, automobilul cu luminile stinse. Deşi profund nedumerită, pricepu că fusese manipulată: Decker o lăsase să scape, ştiind că tot ea îl va conduce spre duşmanul său.

— Proasto! se apostrofă ea.

— Da, aşa e. Dar şi aşa, ce puteai face? Era clar că voiai să-l salvezi.

Nu avea nici puterea, nici şiretenia necesare să-i reziste acestui om. Renunţând să se mai sprijine de poartă, pătrunse în cimitir, împleticindu-se.

— *Boone!* strigă ea cât putu de tare. *Boone!*

Decker nu se grăbi să o urmărească; nu era cazul. Lori era ca un animal rănit plecat în căutarea altuia în aceeaşi stare. Aruncând o privire în urmă, îl văzu pe Decker verificându-şi arma la lumina farurilor şi abia după aceea deschise mai larg poarta cimitirului şi porni în urmărirea ei.

Din cauza a ceea ce se petrecea în mintea ei, Lori abia zărea aleile largi pe care înainta, pârând o biată oarbă ce suspină la fiecare pas nesigur. Nu-şi mai dădea seama dacă Decker era în spatele sau în faţa ei. Acesta o putea doborî în orice clipa. Un singur glonţ, iar viaţa ei minunată avea să se încheie.

3

Cei din adâncuri, cu simţurile mereu pregătite să detecteze panica şi disperarea, auziră sosirea ei. Seminţia cunoştea şi sunetul făcut de paşii vânătorului; îl auziseră pe urmele lor de nenumărate ori. Acum aşteptau, fiindu-le milă de femeia care-şi trăia ultimele ei clipe, neputând face nimic însă, pentru a nu-şi primejdui adăpostul. Rămăseseră puţine locuri în care monştrii să-şi mai poată găsi pacea. Nu riscau să-şi piardă ascunzătoarea pentru a salva o viaţă umană.

Şi totuşi îi îndurerau strigătele şi rugăminţile ei. Iar pentru unul dintre ei sunetul devenea de nesuportat.

— *Lăsaţi-mă să merg la ea.*

— *Nu se poate. Ştii asta.*

— *Îl pot ucide. Cine va şti că a trecut pe aici?*

— *Nu poate fi singur. Or mai fi şi alţii care aşteaptă dincolo de ziduri. Ai uitat cum au venit după tine?*

— *N-o pot lăsa să moară.*

— Boone. Doamne, ajută-mă…

Durerea pe care i-o provocă acest strigăt depăşea orice suferinţă pe care o îndurase, conştient fiind că legea Midianului nu-i îngăduia să răspundă.

— *Ascult-o numai, pentru numele lui Dumnezeu, zise el. Ascultă.*

— *Când te-am acceptat, ai promis ceva,* îi reaminti Lylesburg.

— *Ştiu. Înţeleg.*

— Mă îndoiesc. Şi să ştii că nu a fost doar un avertisment, Boone. Încalcă-ţi cuvântul şi nu vei mai avea unde să mergi. Nici cu noi. Nici cu ei.

— Dar nu faci altceva decât să îmi ceri să aud cum moare…

— Atunci astupă-ţi urechile. Oricum se va termina repede.

4

Lori nu mai avea putere să-l strige. Dar nu avea nicio importanţă, căci EL nu era aici. Iar dacă era, cu siguranţă zăcea în pământ, descompunându-se. Dincolo de orice ajutor, dat sau primit.

Rămăsese singură, iar bărbatul înarmat se apropia.

*

* *

Decker îşi scoase masca din buzunar, cea cu nasturi în spatele căreia se simţea mereu în siguranţă, chiar şi în cursul epuizantelor zile petrecute împreună cu Boone, când îl făcuse să memoreze date şi locuri ale unor crime pe care acesta avea să şi le atribuie. Atunci, aproape că nu-şi mai încăpea în piele de mândrie şi chiar îl bătea gândul de a şi le revendica pe toate. Avea însă mai mult nevoie de un ţap ispăşitor decât de fiorul trecător al confesiunilor, pentru a ţine în frâu bănuielile. Recunoaşterea de către Boone a acelor crime nu ar fi însemnat şi sfârşitul lor. După o vreme, masca ar fi reînceput să-i vorbească stăpânului ei, cerându-i să fie din nou însângerată, iar măcelurile ar fi trebuit să devină o obişnuinţa. Dar asta s-ar fi întâmplat numai după ce Decker ar fi găsit un nou nume şi un alt oraş unde să-şi reia profesia de doctor. Boone îi stricase însă toate aceste planuri bine concepute, dar el nu mai putea spune ceea ce ştia. Bătrâna mască va avea grijă de asta.

Şi-o trase pe faţă. Avea mirosul dorinţei lui. De îndată ce inspiră prin ea se simţi excitat. Dar nu oricum, ci într-un mod care prevestea moartea, crima. Sexul adulmeca aerul în locul lui, chiar prin stofa pantalonilor şi prin lenjerie. Adulmeca victima care alerga în faţă. Măştii nu-i păsa că prada lui Decker era o femeie; oricine îl excita de moarte. Într-o vreme, fusese pornit pe bătrâni, care se scăpau în pantaloni în faţa lui; uneori pe fete; alteori pe femei; chiar şi pe copii. Ochii încrucişaţi ai Bătrânei Măşti priveau la fel întreaga umanitate.

Iar acum, pentru Mască, femeia aceasta aflată undeva, în beznă, nu se deosebea deloc de celelalte victime. Imediat ce începeau să intre în panică şi să sângereze, toate semănau între ele. Decker le urmărea cu pas sigur; acest stil era unul din semnele distinctive ale Nasturelui de pe cap, la fel ca şi mersul călăului. Iar această femeie fugea din calea lui, strigătele ei care cerşeau îndurare transformându-se în smiorcăieli şi gâfâituri. Deşi nu mai avea putere să-şi strige eroul, era sigur că se ruga pentru ca el să-i vină în ajutor. Sărmana! Nu ştia că eroii nu

apăreau niciodată la timp? Pe toate victimele le auzise strigând, rugându-se, târguindu-se cu Sfinţii Părinţi şi Mume, marii apărători, protectorii; niciunul dintre ei nu se ivea.

Dar chinurile ei aveau să se sfârşească foarte curând. Un glonţ în ceafă pentru a o doborî, apoi va scoate cuţitul cel greu şi se va ocupa de faţa ei, aşa cum procedase cu toţi ceilalţi. În cruciş, şi încă o dată, la fel ca şi firele cu care fusese cusut nasturele-ochi, până nu va mai rămâne nimic de privit în afară de carnea vie.

Aha! Femeia era gata să se prăbuşească, fiind prea extenuată ca să mai poată fugi.

Decker deschise gura din oţel a măştii şi se adresă fetei căzute la pământ:

— Nu mişca! spuse el. Îmi ia mai puţin timp astfel.

Lori mai făcu o ultima încercare să se ridice, dar picioarele n-o mai ascultau deloc, iar vălul albicios o înconjura din toate părţile. Ameţită, întoarse capul în direcţia din care venise vocea lui Decker şi, ca prin ceaţă, văzu că acesta îşi pusese masca pe faţă. Era un chip de mort.

El ridică arma.

Lori simţi vibraţii în pământul de sub ea. Să fi fost, poate, zgomotul împuşcăturii? Nu mai vedea arma şi nici pe Decker. Un ultim val îl făcuse invizibil. Dar trupul ei simţea pământul cutremurându-se, iar printre urletele ascuţite din minte auzi pe cineva strigând numele celui pe care ea sperase să-l găsească aici.

Boone!

Nu auzi răspunsul - poate că nici nu avea să vină - dar strigătul răsună din nou, ca şi cum l-ar fi chemat înapoi în pământ.

Nu reuşi să-şi mai adune ultimele puteri pentru a răspunde chemării, fiindcă braţul nevătămat cedă sub ea şi căzu cu faţa la pământ.

*

* *

Masca păşi către prada sa, dezamăgită că aceasta îşi pierduse cunoştinţa şi nu va mai auzi binecuvântarea finală. În asemenea momente îi plăcea să spună câteva cuvinte profunde; cuvinte pe care niciodată nu şi le pregătea dinainte, dar care sunau ca o poezie, atunci când erau rostite de gura cu fermoar. Uneori, victimele râdeau auzindu-i predica, iar asta îl făcea să fie crud. Dacă însă plângeau, atunci avea grijă ca ultima clipă, *chiar ultima,* să treacă iute şi fără dureri.

Întoarse femeia pe spate cu piciorul, pentru a vedea dacă nu o putea trezi cumva din leşin. Ea întredeschise ochii, tremurând.

— Bravo! zise el, aţintind pistolul către faţa ei.

În timp ce simţea cum cuvintele înţelepte începeau să-i vină pe buze, auzi un urlet. Preţ de o clipă, asta îl făcu să-şi ia privirea de la

femeie. De undeva, pornise un vânt mut care cutremura copacii. Din pământul de sub picioarele lui se isca nemulţumirea.

Masca rămase neclintită. Rătăcirea prin cimitire nu-l făcea să se înfioare. El era Noua Moarte, chipul de mâine ce putea fi căpătat chiar azi: ce rău i-ar fi putut face ţărâna?

Râse la o idee atât de melodramatică. Îşi dădu capul pe spate, hohotind.

Femeia de la picioarele lui începu să geamă. Sosise vremea s-o reducă la tăcere, aşa că ţinti către gura ei deschisă.

În clipa în care Decker recunoscu cuvântul pe care buzele ei se pregăteau să îl articuleze, întunericul din faţa lui se despică şi cuvântul materializat ieşi din ascunzătoare.

— Boone, asta rostise ea.

Şi cuvântul s-a întrupat.

Acesta ieşi din umbra copacilor care se clătinau în vânt, îmbrăcat întocmai cum şi-l aducea aminte Masca: într-un tricou murdar şi cu blugi. Avea însă o strălucire în ochi pe care Masca nu şi-o amintea; şi păşea - în ciuda gloanţelor care îl ciuruiseră - ca un om care părea să nu fi cunoscut niciodată durerea.

Mare mister! Dar mai era ceva. Încă de când apăru începu să *se schimbe,* expirând un văl de fum care făcea carnea să devină o nălucire.

Acesta era ţapul ispăşitor; ba nu încă. Deocamdată…

Masca privi spre femeie pentru a se convinge că vedeau amândoi aceeaşi himeră, însă ea îşi pierduse din nou cunoştinţa. Se vedea silit să se încreadă în ceea ce-i spuneau ochii cusuţi în cruciş, iar aceştia prevesteau numai clipe de groază.

Muşchii gâtului şi braţelor lui Boone se unduiau traversaţi de lumini şi întuneric; degetele deveneau mai mari; faţa, neclară din cauza fumului pe care îl emana, părea să fie traversată de filamente orbitoare ce descriau o formă ascunsă din cap, căreia i se conformau muşchii şi oasele.

Şi în tot amestecul acesta de neînţeles, se auzi o voce. Nu semăna cu aceea pe care şi-o amintea Masca; nu era vocea ţapului ispăşitor, sugrumată de povara vinovăţiei, ci era un răcnet de furie:

— *Decker, eşti un om mort!* strigă monstrul.

Masca detesta acel nume; pe acel *Decker*. Omul era o veche iubire, cu care se culcase când şi când. Atât de excitată de ideea crimei, Masca abia de-şi mai aducea aminte dacă doctorul Decker era viu sau mort.

Şi totuşi monstrul îl striga pe acel nume:

— Mă auzi, *Decker?*

„Un bastard“, gândi Masca. Născut din păcat, pe jumătate avortat. Îndreptă pistolul spre inima lui. Îşi încheiase transformarea, iar acum

stătea în faţa duşmanului, întreg, dacă acest ceva astfel întrupat poate fi numit întreg. Zămislit de o lupoaică însămânţată de un clovn, era ridicol din cap până în picioare. „Pentru ăsta nu merită să rostesc nicio binecuvântare”, hotărî Masca. Doar un scuipat lăţit pe faţa lui hibridă, atunci când o să zacă mort la pământ, va fi suficient.

Fără să mai stea pe gânduri, trase. Glonţul făcu o gaură în mijlocul tricoului şi în carnea transformată a lui Boone, care se mulţumi să rânjească:

— Ai încercat deja asta, Decker, zise Boone. Nu te-ai învăţat minte?

— *Eu nu sunt Decker,* îi răspunse Masca şi trase din nou.

O altă gaură se căscă lângă prima, dar sângele nu ţâşni din niciuna.

Boone începuse să înainteze către armă. Nu era pasul şovăielnic de altădată, ci mersul sigur pe care Masca îl recunoscu: era al călăului său. Simţi mirosul dulce-amărui al bestiei, în ciuda materialului ce-i acoperea faţa, şi i se făcu greaţă.

— „Stai nemişcată, spuse monstrul. Îmi ia mai puţin timp astfel…”

Chiar şi pasul făcut era o insultă, astfel că Masca înnebuni auzind claritatea propriilor sale cuvinte rostite dintr-un gâtlej uscat. Scoase un răcnet ascuţit şi ţinti spre gura lui Boone pentru a-i spulbera limba aceea detestabilă, dar Boone îşi întinse mâinile umflate în faţă şi puse stăpânire pe armă. Chiar în clipa în care pistolul îi era smuls, Masca apăsă pe trăgaci, nimerind într-o mână a lui Boone. Glonţul îi smulse degetul mic. Faţa acestuia se întunecă de supărare. Smulse pistolul din mâinile Măştii şi îl azvârli departe. Apoi îl prinse pe cel care îl mutilase şi-l trase mai aproape.

Văzându-şi moartea cu ochii, Masca şi cel care o purta nu mai reprezentau o entitate clară. Masca nu credea că ar putea muri vreodată. Decker era însă de altă părere. Începu să se milogească, iar dinţii îi clănţăneau în timp ce se loveau de fermoar:

— Boone… nu-ţi dai seama ce faci.

În faţa laşităţii lui, simţi Masca strângându-se de furie, dar continuă să vorbească, în încercarea de a descoperi acel ton al vocii despre care îşi amintea că îl liniştea pe acest om cândva.

— Eşti bolnav, Boone.

„Nu te milogi“, îşi auzi el Masca, „să nu îndrăzneşti să cerşeşti îndurare.”

— Şi mă poţi salva, nu? zise monstrul.

— Da, da, îi răspunse Decker. Bineînţeles. Numai să-mi laşi un răgaz.

Cu mâna rănită, Boone mângâie masca:

— De ce te ascunzi în spatele ei? întrebă el.

— *Ea mă face* să mă ascund. Eu nu vreau, dar ea mă sileşte.

Furia Măştii nu cunoştea margini. Auzind cum îşi trădează stăpânul, răcni în mintea lui Decker. Dacă supravieţuia acestei nopţi, ea îi va

cere cea mai cumplită despăgubire pentru toate minciunile rostite. Îi va plăti bucuros, dar a doua zi. Acum însă trebuia să păcălească bestia ca să poată apuca dimineaţa.

— Cred că te simţi la fel, sub pielea aceea pe care trebuie să o porţi, zise Decker.

— La fel? întrebă Boone.

— Încolţit. Silit să verşi sânge. Dar tu nu vrei să verşi sânge, la fel ca şi mine.

— Nu pricepi? spuse Boone. Eu nu sunt *îndărătul* acestei feţe. *Sunt* faţa.

Decker clătină din cap.

— Nu-s sigur. Cred că pe undeva ai rămas acelaşi Boone.

— Boone a murit. A fost doborât de gloanţe chiar în faţa ta. Ai uitat? Până şi tu ai tras.

— Dar ai supravieţuit.

— Nu… viu.

Până în acea clipă Decker tremurase, acum însă îşi recăpătase calmul. Pe măsură ce misterul i se limpezea, simţea cum muşchii îi devin tot mai rigizi.

— Tu m-ai împins în braţele monştrilor, Decker! Şi m-am transformat într-unul dintre ei. Nu de teapa ta. Nu dintre aceia fără suflet. Îl trase pe Decker foarte aproape, până ajunse cu faţa la câţiva centimetri de mască: Sunt mort, Decker! Gloanţele tale nu reprezintă nimic pentru mine. Midian mi-a pătruns în vene. Asta înseamnă că mă voi salva mereu. Pe când tu…

Mângâind Masca, prinse ţesătura între degete.

— … Tu, Decker… când vei muri, s-a terminat. Şi-aş vrea să-ţi văd chipul când se va întâmpla asta.

Trase de Mască. Aceasta era legată strâns şi nu se desfăcea. Trebui să vâre ghearele între urzeală şi dublură pentru a o îndepărta, descoperind faţa năclăita de sudoare de sub ea. Cât timp risipise privind acest chip şi agăţându-se de cel mai neînsemnat licăr de aprobare? Şi iată, aceasta era adevărata stare a vraciului: pierdută, pierită şi înlăcrimată.

— M-am temut, spuse Decker. Înţelegi asta, nu? Aveau să mă găsească, să mă pedepsească, iar eu aveam nevoie de cineva pe care să dau vina.

— Ţi-ai greşit omul.

— *Om?* şopti o voce slabă din întuneric. Te crezi om?

Boone privi spăşit:

— Monstrul, zise el.

Urmă un hohot de râs. Apoi:

— Hei, îl ucizi sau nu?

Boone îşi întoarse privirea de la Decker spre cel care, ghemuit pe un

mormânt, i se adresase. Faţa lui era o masă de ţesut semicicatrizat.

— Îşi mai aduce aminte de mine? îl întrebă omul pe Boone.

— Nu ştiu. Ţi-aminteşti de el? îl întrebă Boone pe Decker, îl cheamă Narcisse.

Decker rămase cu privirea pironită, mut.

— Încă unul din lumea Midianului, rosti Boone.

— Nu am fost niciodată sigur unde mi-e locul, gândi Narcisse cu voce tare. Asta până mi-am scos singur gloanţele din faţă. Credeam că visez totul.

— Dar teama… spuse Boone.

— Da, mi-a fost teamă. Ştii doar cum procedează ei cu oamenii.

Boone dădu din cap.

— Atunci ucide-l, îl îndemnă Narcisse. Mănâncă-i ochii şi termină odată.

— Doar după ce obţin mărturisirea lui.

— Mărturisire… spuse Decker, iar la acest gând ochii i se dilatară de groază. Dacă asta vrei, spune.

Începu să se scotocească prin haină, ca şi cum ar fi căutat ceva de scris.

— La ce dracu' ai nevoie de confesiunea lui? izbucni Narcisse. Crezi că te va mai ierta cineva? Ai uitat cum arăţi? Apoi sări jos de pe mormânt. Ascultă, şuieră el, dacă Lylesburg află că am ieşit, o să mă izgonească. Lasă-mi mie ochii, de dragul vremurilor trecute. După aceea e al tău.

— Nu-l lăsa să mă atingă! se milogi Decker. Fac tot ce vrei… mărturisesc… orice. Dar ţine-l departe de mine!

Prea târziu; Narcisse întinsese deja mâinile spre faţa lui, cu sau fără aprobarea lui Boone care, cu mâna rămasă liberă, încercă să-l ţină în frâu, dar acesta era prea dornic de răzbunare ca să se lase oprit. Încercă să se bage între Boone şi prada lui.

— Asta-i ultima oară când mai vezi lumea, zise el, rânjind, şi îşi ridică degetele mari, cu gheare încovoiate.

Însă Decker nu se scotocise prin buzunare doar din cauza panicii. În clipa în care ghearele se apropiară de ochi, scoase cuţitul mare din ascunzişul hainei şi-l vârî în pântecele atacatorului. Studiase îndelung şi cu seriozitate această mişcare. Lovitura pe care i-o aplică lui Narcisse era o manevră de eviscerare învăţată de la maeştrii japonezi; adânc în intestine şi în sus, către buric, trăgând lama cu ambele mâini ca să învingă rezistenţa cărnii. Narcisse scoase un răcnet - mai mult amintindu-şi durerea decât simţind-o cu adevărat.

Cu o mişcare delicată, Decker scoase cuţitul din rană, ştiind că măruntaiele din pântece aveau să se reverse. Nu se înşela. Intestinele lui Narcisse se desfăcură, căzând ca un şorţ din carne la picioarele stăpânului. Tăietura - care ar fi făcut un om viu să se prăbuşească pe

loc - îl transformase pe Narcisse într-o paiaţă. Urlând dezgustat la vederea propriilor măruntaie, acesta se agăţă de Boone:

— Ajută-mă, răcni el, sunt pierdut!

Decker profită de acest moment în care Narcisse se ţinea strâns de Boone şi porni într-o goană nebună către porţile cimitirului. Distanţa nu era prea mare. Până când Boone să se descotorosească de Narcisse, duşmanul ajunsese deja pe pământul nesfinţit. Boone porni în urmărire, dar nu ajunse nici la jumătatea distanţei când auzi portiera maşinii lui Decker trântindu-se şi motorul pornind. Doctorul o ştersese. La naiba, scăpase!

— Ce dracu' fac cu *asta?* îl auzi pe Narcisse tânguindu-se.

Individul îşi ţinea intestinele încolăcite între mâini ca un scul de lână.

— Du-te jos, îi zise Boone mohorât. O să te ajute careva.

Era inutil acum să-l înjure pe Narcisse că se băgase.

— Nu pot. Îşi vor da seama că am ieşit.

— Crezi că nu ştiu deja? îl contră Boone. Ei ştiu totul.

Nu-l mai interesa Narcisse. Atenţia îi era îndreptată către trupul care zăcea pe alee. Din dorinţa de a-l teroriza pe Decker, uitase cu desăvârşire de Lori.

— O să ne dea afară pe amândoi, tocmai spunea Narcisse.

— Probabil.

— Şi ce facem?

— Du-te jos, zise Boone cu amărăciune în glas. Spune-i domnului Lylesburg că eu te-am făcut să încălci regula.

— Zău? făcu Narcisse. Apoi, aprobând ideea, reveni: Da, aşa e.

Ducându-şi intestinele în mâini, se îndepărtă şchiopătând.

Boone îngenunche alături de Lori. Parfumul trupului ei îl ameţi; moliciunea pielii era copleşitoare. Trăia, avea pulsul puternic, în ciuda chinurilor pe care trebuise să le suporte din partea lui Decker. Privindu-i chipul cu trăsături frumoase, gândul că s-ar putea trezi şi ar putea vedea cum arată după ce fusese muşcat de Peloquin îl întrista peste măsură. În prezenţa lui Decker se simţise chiar mândru spunându-şi *monstru,* pentru a-şi demonstra apartenenţa la Seminţia Nopţii. Acum însă, privind chipul femeii pe care o iubise şi fiind iubit la rându-i pentru sensibilitatea lui, se simţea ruşinat.

Trase aer în piept, dorind să-şi transforme carnea în fumul pe care plămânii îl trăgeau înapoi în corp. Un proces straniu, atât prin uşurinţa, cât şi prin naturaleţea cu care se desfăşura. Se obişnuise repede cu tot ce altădată ar fi numit miracol.

Dar el nu era o minune; în niciun caz, în comparaţie cu această femeie. Faptul că avusese tăria să vină în căutarea lui, urmărită fiind de un asemenea duşman depăşea orice speranţă a vreunui om viu; şi, pentru unul ca el, reprezenta un miracol.

Omul care era ea îl făcea să se simtă mândru atât pentru ceea ce fusese, cât şi pentru ceea ce pretindea încă a fi.

De aceea, o ridică de la pământ şi o duse cu grijă în adâncuri.

XIII - Copilul-profet

Lori asculta vocile furioase:

— Ne-ai trădat!

Prima era vocea lui Lylesburg:

— N-am avut de ales!

A doua, a lui Boone:

— Ai pus Midian-ul în pericol pentru sentimentele tale nobile?

— Decker nu va spune nimănui, îi răspunse Boone. Ce poate povesti? Că a încercat să ucidă o fată şi că l-a împiedicat un mort? Să fim serioşi!

— Te-ai trezit dintr-o dată expert. Te afli de câteva zile aici şi te-ai şi apucat să rescrii legea. Fă-o în altă parte, Boone. Ia femeia şi pleacă de aici.

Lori vru să deschidă ochii şi să se ducă la Boone, ca să-l liniştească înainte ca furia să-l determine să facă sau să spună ceva necuvenit. Ar fi vrut, dar corpul nu o asculta. Nici măcar muşchii feţei nu răspundeau la comenzi. Nu avea decât să rămână nemişcată şi să asculte discuţia care se aprindea tot mai mult:

— Aici mi-e locul, spuse Boone. *Acum aparţin Seminţiei Nopţii.*

— Nu mai aparţii Seminţiei.

— Nu pot trăi afară.

— Noi am reuşit. Vreme de generaţii am riscat în lumea oamenilor, iar aceasta ne-a decimat. Iar acum vii tu şi aproape ca ne distrugi speranţa de supravieţuire. Daca Midian este descoperit, tu şi femeia sunteţi singurii vinovaţi. Să nu uiţi asta niciodată în peregrinările tale.

Urmă o tăcere apăsătoare, după care Boone spuse:

— Vă cer iertare.

— Prea târziu, legea nu admite excepţii. Să plece şi celălalt.

— Narcisse? Nu. Asta o să-i frângă inima. Jumătate din viaţă a aşteptat să ajungă aici.

— Am hotărât deja.

— Cine? Tu sau Baphomet?

La auzul acelui nume, Lori simţi un fior rece. Cuvântul nu însemna nimic pentru ea, dar cu siguranţă avea o semnificaţie profundă pentru toţi ceilalţi. Auzi şoapte în jurul ei; fraze repetate ca nişte cuvinte de rugă.

— Cer să vorbesc cu el, spuse Boone.

— Exclus.

— De ce te temi? Că vei pierde controlul asupra celorlalţi. Eu vreau doar să-l văd pe Baphomet. Dacă doreşti să mă opreşti, fă-o acum.

În acea clipă, Lori deschise ochii. Deasupra ei se afla tavanul boltit în locul în care cu câteva momente înainte se vedea cerul. Era totuşi pictat cu stele, semănând mai curând cu focuri de artificii decât cu corpuri cereşti; roţi de foc azvârlind scântei, în timp ce se rostogoleau

pe cerul din piatră.

Îşi înclină puţin capul. Se afla într-o criptă. De o parte şi de alta se vedeau sicrie închise, proptite de ziduri. În stânga ei erau multe luminări scurte, cu ceara mânjită şi flăcările la fel de slabe cum se simţea şi ea. În dreapta ei, era Babette, şezând pe podea cu picioarele încrucişate şi urmărind-o fără să se clintească. Copilul era îmbrăcat numai în negru, iar ochii ei reflectau sclipirea lumânărilor, făcând-o să nu mai pâlpâie atât. Nu era frumoasă. Chipul îi era prea solemn ca să fie drăgălaş.

Nici măcar zâmbetul pe care i-l aruncă lui Lori, când o văzu că se trezeşte, nu reuşi să îi alunge tristeţea de pe faţă. Lori făcu un efort să răspundă acelui zâmbet, dar nu era sigură că va reuşi.

— Mult rău ne-a făcut, spuse Babette.

Lori bănui că se referea la Boone. Dar următoarele cuvinte ale copilului o lămuriră:

— Rachel a curăţat-o. Acum nu mai ustură.

Îşi ridică mâna dreaptă. Era bandajată cu o pânză neagră, în jurul degetului mare şi al arătătorului.

— Acum nici a ta nu mai ustură.

Cu mare greutate, Lori ridică şi ea mâna dreaptă, care stătea întinsă pe lângă corp. Era bandajată la fel.

— Unde e… Rachel? întrebă Lori, cu o voce atât de scăzută că abia o auzi ea însăşi.

Cu toate acestea, Babette înţelese fără dificultate:

— Pe aproape, spuse ea.

— N-o poţi chema să vorbesc cu ea?

Copilul se încruntă şi mai tare:

— Rămâi aici pentru totdeauna?

— Nu, veni răspunsul, dar din partea lui Rachel care apăruse la uşă; nu, nu rămâne. Are să plece foarte curând.

— De ce? se miră Babette.

— L-am auzit pe Lylesburg, murmură Lori.

— *Domnul* Lylesburg, rosti Rachel apăsat şi îndreptându-se spre locul unde Lori stătea întinsă. Boone şi-a încălcat cuvântul atunci când a ieşit afară ca să te aducă aici. A primejduit existenţa tuturor.

Lori înţelegea doar o fărâmă din povestea acestui loc, dar îndeajuns pentru a-şi da seama că tot ce rostise Lylesburg - „Ce e jos trebuie să rămână jos“ - nu erau doar vorbe goale. Aceasta reprezenta legea pe care locuitorii din Midian juraseră să o respecte, altfel îşi pierdeau dreptul de a rămâne acolo.

— Vrei sa mă ajuţi? întrebă ea.

Aşa cum stătea, întinsă pe podea, se simţea vulnerabilă.

Babette fu prima care sări să o ajute, nu şi Rachel însă. Aşezându-şi mâna bandajată pe stomacul lui Lori, aceasta simţi cum toată

amorţeala îi dispare pe dată. Îşi aminti că trăise aceeaşi senzaţie sau poate ceva asemănător, la prima ei întâlnire cu copilul. Era aceeaşi forţă pe care o simţea când bestia se dizolvase în braţele ei.

— S-a ataşat de tine, constată Rachel.

— Aşa s-ar părea, spuse Lori şi se ridică în capul oaselor. S-a rănit?

— De ce nu mă întrebi *pe mine?* făcu Babette. Doar sunt aici.

— Iartă-mă, spuse Lori, simţindu-se ruşinată. Şi tu te-ai tăiat?

— Nu, dar am simţit durerea ta.

— E empatică, preciză Rachel. Simte ceea ce simt ceilalţi, îndeosebi dacă nutreşte afecţiune faţă de ei.

— Ştiam că o să veniţi aici, zise Babette. Am văzut prin ochii tăi. Iar tu poţi vedea prin ochii mei.

— Adevărat? o întrebă Lori pe Rachel.

— Trebuie s-o crezi, veni răspunsul.

Lori nu era sigură dacă se putea ridica deja în picioare, dar hotărî să-şi pună puterile la încercare. Îi veni însă mai uşor decât îşi închipuise. Se ridică, simţindu-şi picioarele sigure şi mintea limpede.

— Vrei să mă duci la Boone? ceru ea.

— Dacă vrei tu…

— El a stat aici de la început, nu? întrebă ea.

— Da.

— Cine l-a adus?

— L-a adus?

— La Midian.

— Nimeni.

— Era aproape mort, zise Lori. Trebuie să-l fi adus cineva de la morgă.

— Tot nu înţelegi, aşa-i? spuse Rachel cu glas sumbru.

— Despre Midian? Nu, nu tocmai.

— Nu-i vorba doar de Midian. De Boone şi de motivul pentru care se află aici.

— El crede că aparţine Seminţiei Nopţii, spuse Lori.

— *Aparţinea* până şi-a încălcat cuvântul.

— Atunci o să plecăm, răspunse Lori. Aşa vrea Lylesburg, nu? Iar eu chiar nu vreau să rămân.

— Unde plecaţi? întrebă Rachel.

— Nu ştiu. Poate ne întoarcem la Calgary. Nu va fi prea greu de dovedit vinovăţia lui Decker. Apoi o putem lua de la capăt.

Rachel clătină din cap:

— Nu va fi posibil.

— De ce? Aveţi drepturi asupra lui?

— A venit aici, fiindcă e unul dintre noi.

— *Noi.* Asta ce înseamnă? Se săturase de răspunsuri evazive şi de aluzii. Cine sunteţi voi? Oameni bolnavi care trăiţi în întuneric. Boone

nu e bolnav. E sănătos. La minte şi la trup.

— Ţi-aş sugera să-l întrebi chiar tu cât de sănătos se simte, veni replica lui Rachel.

— Da, când va sosi momentul.

Babette rămase impasibilă la aceste săgeţi pline de dispreţ.

— Nu trebuie să pleci, îi spuse ea lui Lori.

— Ba da, trebuie.

— Bine, dar nu pe lumină. O apucă apoi cu o forţă nebănuită pe Lori, de mânecă: Eu nu pot să te însoţesc acolo.

— Trebuie să plece, insistă Rachel, dând să desprindă mâna copilului. Ea nu-şi are locul alături de noi.

Babette continuă să se agaţe de mânecă.

— *Ba poţi,* spuse copilul, uitându-se spre Lori. E uşor.

— Nu vrea, zise Rachel.

Babette o privi întrebătoare pe Lori:

— E adevărat? întrebă ea.

— Răspunde-i, o îndemnă Rachel, simţindu-se satisfăcută de aerul încurcat al lui Lori. Spune-i că e din tagma oamenilor bolnavi.

— Dar noi suntem eterni, spuse Babette, aruncând o privire pe furiş spre mama ei. Nu-i adevărat?

— Numai unii dintre noi.

— *Ba toţi.* Asta dacă vrem să trăim la nesfârşit. Iar într-o zi, când soarele are să se stingă…

— *De ajuns!* se răsti Rachel.

Dar Babette mai avea destule de spus:

— … Când soarele o să se stingă şi o să fie doar noapte, noi vom trăi pe pământ. Are să fie al nostru.

Acum venise rândul lui Rachel să se simtă descumpănită.

— Nu ştie ce vorbeşte, murmură femeia.

— Eu cred că ştie foarte bine, o contrazise Lori.

Apropierea lui Babette şi gândul că stabilise un soi de legătură cu copilul o făcură să îngheţe brusc. Până şi pacea temporară pe care raţiunea ei o încheiase cu Midian se destrăma cu iuţeală. Mai mult decât orice pe lume dorea să se afle departe de acel loc, de copiii care vorbeau despre sfârşitul lumii, de lumânări şi sicrie, şi de viaţa din morminte.

— Unde e Boone? o întrebă ea pe Rachel.

— La Tabernacol. La Baphomet.

— Cine sau ce este acest Baphomet?

Rachel făcu un gest ritual la auzul numelui, ducându-şi arătătorul la limbă şi inimă. Gestul îi era atât de familiar, încât Lori se îndoi că femeia îşi dăduse seama că îl făcuse.

— Baphomet este Botezătorul, o lămuri ea. Cel care a creat Midian şi care ne-a chemat aici.

Degetul atinse din nou limba şi locul inimii.

— Mă duci şi pe mine la Tabernacol? întrebă Lori.

Răspunsul Rachelei veni simplu şi direct:

— Nu.

— Măcar spune-mi pe unde să o iau.

— Te duc eu, se oferi Babette.

— Ba nu, zise Rachel, smulgând copilul cu atâta repeziciune, încât acesta nu avu timp să se opună.

— Mi-am achitat datoria faţă de tine, spuse Rachel, doar ţi-am lecuit rana. Acum nu ne mai leagă nimic.

O prinse pe Babette şi o luă în braţe. Copilul se zbătu în îmbrăţişarea mamei ca să o poată privi spre Lori.

— Vreau să vezi lucruri frumoase în locul meu.

— Potoleşte-te, o preveni Rachel.

— *Ce vei vedea tu o să văd şi eu.*

Lori aprobă cu un gest din cap:

— Bine? insistă Babette.

— Bine.

Copilul nu mai apucă să rostească niciun cuvânt pe acel ton plângăcios, fiindcă Rachel o scoase din încăpere, lăsând-o pe Lori în tovărăşia sicrielor.

Îşi lăsă capul pe spate şi respiră uşor. „Calm, îşi impuse ea, păstrează-ţi calmul! Totul se va sfârşi curând!”

Stelele pictate pe tavan tresăltară, dând impresia că se roteau chiar atunci când erau privite. Se întrebă dacă agitaţia lor era doar rezultatul imaginaţiei artistului sau era chiar modul în care membrii Seminţiei vedeau cerul când ieşeau din mausoleele lor noaptea pentru a lua aer.

Era mai bine să nu ştie. Şi aşa era destul de rău că aceste creaturi aveau copii şi artă; iar gândul că aveau şi *viziuni* o înspăimânta, de aceea îl alungă.

Când îi descoperise, la jumătatea scărilor către acea lume subpământeană, se temuse pentru propria viaţă. Frica nu-i dispăruse cu totul, rămânând cuibărită într-un colţişor al fiinţei ei. Nu se temea că îşi putea pierde viaţa, ci pentru că i-ar putea fi *schimbată*; că aceste creaturi ar putea să-i transmită ritualurile şi viziunile lor, iar ea nu va fi în stare să le mai alunge din minte.

Cu cât pleca mai curând din acel loc, alături de Boone, cu atât se va grăbi mai tare spre Calgary. Acolo, luminile de pe stradă străluceau, îmblânzind stelele.

Se calmă la acest gând şi plecă în căutarea Botezătorului.

XIV – Tabernacol

Acesta era adevăratul Midian. Nu oraşul pustiu de pe deal; nici măcar necropola de deasupra, ci reţeaua de tuneluri şi încăperi care se întindea probabil dedesubtul întregului cimitir. Unele morminte erau ocupate doar de morţii netulburaţi; coşciugele lor erau aşezate pe rafturi, adunând mucegai. Să fi fost aceştia primii ocupanţi ai cimitirului, aduşi la odihna veşnică acolo înainte ca Seminţia Nopţii să devină stăpână peste acel loc? Ori aparţineau tot Seminţiei, murind din cauza vieţii lor, surprinşi de soare, probabil, sau arşi de dor? Oricum, aceia erau în minoritate. Majoritatea încăperilor erau ocupate de suflete cu mai multă viaţă, locuinţele lor fiind iluminate de lămpi sau luminări, sau uneori chiar de ocupant: o fiinţă care ardea o dată cu propria lumină.

Avu prilejul să vadă o singură entitate de acest fel, întinsă pe o saltea în colţul budoarului ei. Nu purta straie, era corpolenta şi fără sex, iar corpul lăsat devenise un amestec de piele uleioasă de culoare întunecată şi erupţii larvare, care răspândeau o lumină fosforescentă, îmbibând întregul pat lipsit de zorzoane. Părea că fiecare intrând o conducea către alte şi alte fragmente la fel de misterioase, iar reacţia ei faţă de ele era complicată ca şi tablourile care îi dădeau naştere. Oare doar dezgustul făcea ca stomacul să-i tresalte când vedea stigmatizarea inundată de lumină, cu aderenţe cu dinţi ascuţiţi care îi sugeau rănile plescăind sau emoţia, confruntarea cu legenda vampirului în carne şi oase? Cum trebuia să-l perceapă pe acel bărbat al cărui trup se dizolvase în păsări când o văzuse urmărindu-l, sau pe pictorul cu cap de câine care se întorsese de la fresca la care lucra pentru a-i face semn să i se alăture ucenicului care amesteca vopselele? Sau creaturile ca nişte maşini, care alergau în susul zidurilor pe picioare subţiri? După ce parcurse mai bine de zece coridoare, Lori nu mai deosebea groaza de fascinaţie. Poate că nici nu le deosebise vreodată.

Şi-ar fi petrecut zile în şir uitând de sine numai pentru a urmări priveliştile, dar norocul sau instinctul o aduse îndeajuns de aproape de Boone, astfel că înaintarea ei în labirint era blocată. Umbra lui Lylesburg apăru în faţa ei, părând să fi ieşit din zidul solid.

— Nu ai dreptul să mergi mai departe.

— Vreau să-l găsesc pe Boone, spuse ea.

— Nu porţi nicio vină pentru ceea ce s-a întâmplat, zise Lylesburg. Asta se înţelege de la sine. Dar, la rândul tău, trebuie să înţelegi că tot ce a făcut Boone ne-a pus pe toţi în primejdie…

— Atunci dă-mi voie să vorbesc cu el. O să plecăm împreună.

— Asta ar fi fost posibil cu câtva timp în urmă, spuse Lylesburg, vocea lui răsunând dinspre umbra sa, cumpănită şi autoritară ca

întotdeauna.

— Şi acum?

— Nu mai pot întoarce lucrurile. Şi nici tu. A cerut ajutor unei alte forţe.

În timp ce rostea aceste vorbe, din adâncul catacombei răzbătu un zgomot; un vuiet cum Lori nu mai auzise. Vreme de o clipă avu certitudinea că prevestea un cutremur, fiindcă sunetul părea să existe şi să provină din pământul care îi înconjura din toate părţile. Dar când începu al doilea val de zgomot, Lori percepu ceva animalic în el, era un geamăt de durere, probabil, sau de extaz… Acela era cu siguranţă Baphomet - „care a creat Midianul“, spusese Rachel. Ce alt glas putea zgudui într-atât acel loc?

Lylesburg îi confirma bănuiala:

— *Cu asta* s-a dus Boone să vorbească, explică el. Sau cel puţin aşa crede.

— Dă-mi voie să merg la el.

— L-a devorat deja, spuse Lylesburg. Acum îl trece prin foc.

— Vreau să văd cu ochii mei, ceru Lori.

Nedorind să mai piardă nicio clipă, ea înaintă spre Lylesburg, aşteptându-se ca acesta să i se opună. Dar mâinile i se cufundară în bezna pe care el o reprezenta şi atinseră zidul din spatele lui. Lylesburg nu avea materialitate, deci nu o putea împiedica să meargă unde dorea.

— Te va ucide şi pe tine, îi auzi ea avertismentul, când porni în goană în urmărirea zgomotului.

Deşi era înconjurată de el, simţi de unde provenea. Cu fiecare pas făcut, vuietul creştea în intensitate, devenind mai complex, straturi de sunet brutal, fiecare dintre ele atingându-i diferite părţi ale trupului: capul, inima, pântecele.

O privire fugară aruncată în urmă îi confirmă că Lylesburg nu încerca să o urmărească. Cotise o dată, apoi din nou, reverberaţiile vocii continuând să se înmulţească, până când păşi împotriva lor de parcă ar fi mers împotriva unui vânt puternic, cu capul plecat şi umerii strânşi.

De-a lungul coridorului nu mai existau încăperi, de aceea nu era nici lumină. Cu toate acestea, în faţă se întrezărea o licărire - intermitentă şi rece, dar îndeajuns de strălucitoare pentru a lumina atât podeaua pe care mergea nesigur, din pământ, cât şi promoroaca argintată de pe pereţi.

— Boone? strigă ea. Eşti acolo? Boone?

După cele spuse de Lylesburg nu prea trăgea speranţă să primească vreun răspuns, însă acesta sosi. Vocea lui o întâmpină din miezul de lumină şi sunet aflat în faţă. Însă din vuietul acela nu percepu decât:

— *Nu…*

„*Ce* să nu?“ se miră ea. „Nu merge mai departe? Nu mă părăsi?“

Rări pasul şi strigă din nou, dar zgomotul făcut de Botezător îi acoperea vocea, astfel că orice strigăt ar fi fost zadarnic. Pentru că ajunsese atât de departe, trebuia să înainteze, neştiind dacă strigătul lui fusese un avertisment sau nu.

Înainte, tunelul devenea o pantă - un urcuş abrupt. Se opri pe culme şi miji ochii pentru a vedea sclipirea. Acesta era lăcaşul lui Baphomet, neîndoielnic. Zgomotul pe care îl scotea eroda pereţii pantei şi îi azvârlea fire de praf în faţă. Ochii i se umplură de lacrimi să alunge praful, care venea mereu. Asurzită de vocea aceea, orbită de praf, se legăna nesigură pe buza pantei, incapabilă să înainteze sau să se întoarcă.

Brusc, Botezătorul tăcu, valurile de sunet încetând dintr-o dată.

Tăcerea care urmă era mai înspăimântătoare decât vuietul de până atunci. Închisese gura, fiindcă ştia că un intrus pătrunsese acolo? Lori îşi ţinu răsuflarea, temându-se să mai scoată vreun sunet.

La poalele pantei se afla un loc sacru, nu se îndoia de asta. Cu ani în urmă, când intrase în marile catedrale din Europa şi contemplase ferestrele cu vitralii şi altarele, împreună cu mama ei, nu simţise nici pe departe ceva care să semene cu iluminarea de acum. De când se ştia nu mai simţise cum o străbat asemenea impulsuri contradictorii. Voia din răsputeri să fugă din acel loc - dorea să-l lase în urmă şi să-l şteargă din minte, şi totuşi el o *chema*. Nu prezenţa lui Boone o chema, ci atracţia sfinţeniei sau nesfinţeniei, ori ambele într-un singur tot, şi nu se putea opune.

Lacrimile îndepărtaseră praful din ochi, limpezindu-i. Acum nu avea altă scuză decât laşitatea, dacă rămânea acolo unde se afla. Începu să coboare. Era o pantă de treizeci de paşi, însă nu parcurse decât o treime din distanţa când văzu la poalele ei o siluetă cunoscută, ridicându-se nesigură.

Ultima oară îl văzuse pe Boone deasupra pământului, când apăruse să-l înfrunte pe Decker. În clipele dinainte de a-şi pierde cunoştinţa îl văzuse ca niciodată: arătând ca un bărbat care uitase cu desăvârşire ce sunt durerea şi înfrângerea. Acum nu mai era aşa. Abia se mai putea ţine pe picioare.

Îi şopti numele, iar cuvântul căpătă greutate, rostogolindu-se către el.

Boone auzi şi-şi înălţă capul, privind spre ea. Lori nu-l văzuse suferind atât nici măcar în momentele lui cele mai nefericite, când îl legănase şi-l strânsese în braţe pentru a-i alunga spaimele. Lacrimile îi izvorau din ochi şi-i curgeau pe obraji, iar trăsăturile îi erau atât de schimonosite, încât semănau cu cele ale unui sugar care urlă.

Începu să coboare din nou, iar fiecare sunet al paşilor, fiecare respiraţie, oricât de slabă, erau amplificate de acustica pantei.

Văzând că Lori se apropie, Boone, care abia se mai ţinea în picioare, îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze, şi se prăbuşi greoi. Ea iuţi pasul, fără a mai băga în seamă zgomotul pe care îl făcea. Forţa care ocupa fundul puţului ştia că ea se afla acolo. Mai mult decât sigur, îi cunoştea şi trecutul. Într-un fel, Lori chiar spera asta. Nu se temea de judecata sa. Motivul nesupunerii ei era iubirea; venea neînarmată şi singură. Dacă Baphomet era cu adevărat creatorul Midianului, atunci îi înţelegea vulnerabilitatea şi nu va acţiona împotriva ei. Se găsea deja la cinci paşi de Boone, care încerca să se întoarcă pe spate.

— Aşteaptă! rosti ea, îndurerată de mişcările lui disperate.

Dar el nu se uită spre ea. Imediat ce reuşi să se întoarcă cu faţa în sus, îl căută din priviri pe Baphomet. Privi şi ea în aceeaşi direcţie, spre o încăpere cu pereţii din pământ şi podeaua îngheţată. În podeaua despicată de la un colţ la altul, se deschise o crăpătură din care ţâşni o flacără de cinci-şase ori mai înaltă decât un stat de om. Aceasta radia mai curând un frig aspru, nu căldură, şi nu avea licărul liniştitor al unei flăcări obişnuite. Măruntaiele ei se întorceau asupra lor însele, răsucind nebuneşte ceva ce la început Lori nu recunoscu, ochii ei înspăimântaţi deducând apoi imediat despre ce era vorba.

În acel foc se găsea *un trup,* tăiat în bucăţi, îndeajuns de uman încât să-l recunoască a fi din carne, dar nimic altceva. Probabil ceva creat de Baphomet; un supliciu destinat celor ce pătrundeau acolo nechemaţi.

Boone rostea din când în când numele Botezătorului, iar Lori se pregăti să îi vadă faţa. Şi chiar o văzu, dar *dinăuntrul* flăcării, când creatura - nu moartă, ci vie, nu supusă a Midianului, ci creatoarea sa - îşi rostogoli capul în învolburarea flăcării şi privi spre ea.

Acela era *Baphomet*. O creatură ciopârţită şi dezbinată. Văzându-l cum arăta, îi scăpă un ţipăt. Nici poveştile, nici filmele, nici deznădejdea şi nici extazul nu o pregătiseră pentru a sta faţă în faţă cu creatorul Midianului. Era cu siguranţă sacru, fiindcă ceva atât de neobişnuit aşa se cuvenea a fi. Un lucru depăşind orice închipuire. Dincolo de iubire sau ură, ori de acestea la un loc; dincolo de frumuseţe sau monstruozitate, ori de ele luate împreună. Şi, în sfârşit, dincolo de puterea ei de înţelegere. În clipa în care îşi dezlipi privirea de el, ştersese deja orice urmă a imaginii din memoria conştientă şi o închisese în locul în care nimic nu avea să o mai facă să privească din nou.

Nu-şi dădu seama de propria forţă decât atunci când dorinţa sălbatică de a se îndepărta de prezenţa aceea o făcu să-l ridice pe Boone şi să-l tragă în susul povârnişului. Timpul petrecut în apropierea Botezătorului o storsese de puteri. Văzând lumina îngheţată a flăcării proiectându-le umbrele în faţă, Lori avu impresia că îi va trebui un veac să urce până pe coama pantei.

Tunelul de deasupra era pustiu. Aproape că sperase ca Lylesburg să îi aştepte undeva însoţit de supuşii săi, dar tăcerea încăperii cuprinsese întregul tunel. După ce îl îndepărtă câţiva paşi pe Boone de vârful pantei, se opri, simţindu-şi plămânii arzând de efortul făcut pentru a-l aduce până acolo. El ieşea încet-încet din ameţeala provocată de suferinţa sau de groaza în care îl găsise.

— Ştii pe unde am putea ieşi? îl întrebă ea.

— Cred că da, răspunse el.

— Trebuie să mă ajuţi cât de cât. Nu te mai pot sprijini mult.

El încuviinţă din cap, apoi aruncă o privire în urmă, spre văgăuna lui Baphomet.

— Ce-ai văzut? întrebă Boone.

— Nimic.

— Foarte bine, făcu el şi îşi acoperi faţa cu palmele.

Îi lipsea un deget, observă Lori, rana fiind proaspătă. Părea totuşi să n-o ia în seamă, astfel că ea nu-i puse întrebări, ci se strădui să-l încurajeze pentru a merge mai departe. Boone părea îndărătnic, aproape ursuz după emoţiile puternice prin care trecuse, dar ea îl îmboldi să meargă, până ajunseră la o scară abruptă care îi duse prin unul dintre mausolee direct afară.

Aerul mirosea a *distanţă* după ce stătuseră închişi în pământ, dar, în loc să mai zăbovească pentru a se bucura de el, Lori insistă să iasă din cimitir, căutând drumul prin hăţişul de morminte spre poartă. Acolo, Boone se opri.

— Hai, maşina e afară! zise ea.

El tremura, deşi noaptea era călduţă.

— Nu pot… spuse el.

— Ce nu poţi?

— Eu aparţin acestui loc.

— Ba nu, îl contrazise ea. Locul tău e lângă mine. Noi aparţinem unul altuia.

Se apropie de Boone, dar el rămăsese cu capul întors spre umbre. Ea îi cuprinse faţa în palme şi îi întoarse capul până când el o privi drept în ochi.

— Boone, noi aparţinem unul altuia. De aceea eşti viu. Nu înţelegi? După ce-am trecut prin atâtea, am supravieţuit.

— Nu-i chiar atât de uşor.

— Ştiu. Amândoi am suferit cumplit. Înţeleg că lucrurile nu mai pot fi la fel şi nici n-aş vrea asta.

— Tu nu ştii… începu el.

— Atunci spune-mi. La momentul potrivit. Trebuie să uiţi de Midian, Boone. El aproape că te-a uitat.

Se cutremură, dar nu din cauza frigului, ci a lacrimilor, care izbucniră curând.

— Nu pot pleca, zise el. Nu pot.

— N-avem de ales, îi reaminti ea. Tot ce ne-a rămas e relaţia noastră.

Durerea provocată de suferinţă îl făcu să se chircească.

— Stai drept, Boone, îl îndemnă ea. Ţine-te de mine. Seminţia nu te vrea; nici nu are nevoie de tine. Dar eu am. Boone, te rog.

Treptat, el se îndreptă de spate şi o îmbrăţişă.

— Strâns, spuse ea. Strânge-mă în braţe, Boone.

Strânsoarea se înteţi. Când ea îşi luă mâinile de pe faţa lui ca să răspundă îmbrăţişării, Boone nu mai privea către necropolă, ci se uita în ochii ei.

— Ne întoarcem la hotel să-mi iau lucrurile, bine? Trebuie. Am acolo scrisori, fotografii - multe chestii pe care n-aş vrea să le găsească cineva.

— Şi apoi? făcu el.

— Apoi ne găsim un loc unde nu ne va căuta nimeni şi căutăm o cale prin care să dovedim că eşti nevinovat.

— Nu-mi place lumina, spuse el.

— Atunci o să ne ferim de ea, îi răspunse Lori. Până te obişnuieşti să fii departe de locul ăsta blestemat.

Nu desluşi pe chipul lui nicio urmă de optimism. Boone avea o sclipire în ochi, dar era numai urmarea lacrimilor. În rest era *foarte rece,* o părticică din bezna Midianului. Asta nu o mira.

După câte se întâmplaseră în acea noapte (şi în ziua precedentă), o surprindea propria putere de a mai spera. Dar ea exista, puternică precum o bătaie de inimă, şi nu voia să îngăduie groazei declanşate de oamenii Seminţiei să îi distrugă speranţele.

— Te iubesc, Boone! spuse ea, fără să se aştepte la un răspuns.

Poate că după o vreme avea să-i împărtăşească şi el sentimentul. Dacă nu prin cuvinte de iubire, măcar printr-o explicaţie. Iar dacă el n-o va face, sau *nu va putea,* nu era sfârşitul lumii. Avea mai mult decât o explicaţie. Avea realitatea lui, în carne şi oase. Îi simţea trupul solid. Indiferent ce amintiri îl legau de Midian, Lylesburg spusese răspicat: nu i se va mai permite să revină acolo. În schimb, va fi alături de ea noaptea, iar simpla lui prezenţă era mai preţioasă decât orice exprimare pasională.

Cu timpul, îl va ajuta să alunge amintirea chinurilor îndurate la Midian, aşa cum îl lecuise şi de convingerea că era nebun. Nu dăduse greş, iar faptele lui Decker o convinseseră că nu se înşelase. Boone nu dusese o viaţă secretă pe care să o ascundă de ea; el era nevinovat. La fel ca şi ea. Amândoi erau nevinovaţi, iar asta îi ajutase să supravieţuiască acelei nopţi pline de primejdii şi să găsească siguranţă în lumina zilei.

PARTEA A PATRA

SFINŢI ŞI PĂCĂTOŞI

„Vrei sfatul meu? Sărută-l pe Diavol,
mănâncă viermele.”

JAN DE MOOY,
O altă problemă sau Omul remodelat

XV - Preţul

1

Soarele se înălţa ca un *stripper*, păstrându-şi strălucirea acoperită de nori până când lăsă impresia că spectacolul se va amâna pentru un timp indefinit, apoi îşi aruncă straiele, una câte una. Pe măsură ce lumina se intensifica, şi suferinţa lui Boone sporea. Căutând prin torpedo, Lori găsi cu greu o pereche de ochelari pe care Boone îi folosi pentru a-şi proteja ochii. Chiar şi aşa trebui să stea cu capul plecat, cu spatele spre răsăritul tot mai strălucitor.

Abia de schimbară câteva cuvinte. Lori era prea preocupată să-şi ţină treaz mintea obosită pentru a putea conduce, iar Boone nu făcu nicio încercare de a rupe tăcerea. Se cufundase în propriile gânduri, neputându-i împărtăşi femeii de alături nimic din ce-i trecea prin minte. În trecut, Lori însemnase enorm pentru el, dar acum era imposibil să revină la ceea ce fusese cândva. Se simţea total rupt de ea; rupt de viaţă, în general. De-a lungul acelor ani de suferinţă se agăţase întotdeauna de ceea ce părea că are o logică. Trecuse prin viaţă cu paşi nesiguri, văzând însă cum drumul pe care-l urmase era cel bun. Acum totul apărea ca printr-o ceaţă groasă: atât viitorul cât şi trecutul.

Ceea ce stăruia acum în mintea lui era Baphomet-Cel Divizat. Dintre toţi locuitorii Midianului, el era cel mai puternic, dar şi cel mai vulnerabil, sfâşiat de duşmani vechi de când lumea, dar păstraţi, suferind mereu, în flacăra pe care Lylesburg o numise Focul Încercării. Boone se dusese în galeria lui Baphomet în speranţa că va putea să-i explice cum stăteau lucrurile, dar cel care vorbise fusese Botezătorul - acela care prevedea viitorul, având doar un cap lipsit de corp. Nu-şi mai amintea exact vorbele lui, dar, ştia că tot ce-i prevestise era extrem de sumbru.

Între amintirile lui, cea mai pregnantă rămânea cea despre Decker. Putea aşeza cap la cap momente ale trecutului lor comun, înfuriindu-se destul de mult, dar nu era în stare să găsească în el puterea de a-l urî pe omul care îl adusese până în adâncurile Midianului, tot aşa cum nu o putea iubi pe femeia care îl scosese de acolo. Toate acestea făceau parte dintr-o altă viaţă, care nu-i mai *aparţinea*.

Nu ştia cât înţelegea Lori din statutul lui actual, dar bănui că nu-şi dădea seama de prea multe. Indiferent de ce credea, ea părea dispusă să-l accepte aşa cum era, iar el era conştient că avea prea mult nevoie de prezenţa ei pentru a risca să-i spună adevărul, asta presupunând că ar fi reuşit să găsească şi cuvintele potrivite. El era acum şi om, şi monstru, şi mort, şi viu. În Midian fusese fiecare dintre ele, existând într-o singură creatură. Singurii care l-ar fi putut ajuta să înţeleagă

aceste ciudăţenii rămăseseră acolo, în necropolă, dar el nu va mai afla niciodată, căci plecase exact când începuse să desluşească câte ceva din istoria Medianului. Acum era surghiunit pe vecie de acolo şi nu va afla niciodată.

Acolo exista un paradox. Lylesburg îl prevenise când se aflau în tunel şi auzeau strigătele de ajutor ale lui Lori că, dacă se arăta, rupea orice înţelegere cu Seminţia.

— Aminteşte-ţi ce eşti acum, îi spusese Lylesburg. Nu poţi şi să o salvezi pe ea şi, în acelaşi timp, să te bucuri şi de protecţia noastră. Trebuie să-i spui chiar tu că trebuie să moară.

Şi totuşi, el nu fusese în stare să facă asta. Deşi Lori aparţinea unei vieţi pe care el o pierduse pentru totdeauna, n-o putea lăsa pradă fiarei. Ce însemna asta depăşea puterea lui de înţelegere. În afară de aceste câteva gânduri care-i rătăceau prin minte, rămăsese prizonier al momentului prezent şi al celor care ar urma, parcurgându-şi pas cu pas propria viaţă, aşa cum un automobil înaintează neştiutor pe un drum necunoscut.

2

Se aflau deja în apropiere de Sweetgrass Inn, când Lori îşi dădu seama că, dacă la Hudson Bay Sunset fusese descoperit cadavrul lui Sheryl, însemna că locul spre care se îndreptau va fi înţesat de poliţişti.

Opri maşina.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Boone.

Ea îi povesti.

— Poate c-ar fi mai bine dacă aş merge singură acolo, zise ea. Dacă nu sunt probleme, îmi recuperez lucrurile şi mă întorc la tine.

— Nu, protestă el. Nu e chiar atât de bine.

Lori nu-i putea vedea ochii ascunşi în spatele ochelarilor, dar vocea lui trăda teama.

— O să mă mişc repede, mai spuse.

— Nu.

— De ce nu?

— E mai bine să rămânem împreună, răspunse el. Îşi duse mâna la faţă, aşa cum făcuse şi la porţile Midianului: Nu mă părăsi, spuse el cu glas scăzut. Lori, nu ştiu unde mă aflu. Nici măcar nu ştiu *cine* sunt. Rămâi cu mine, te rog!

Ea se aplecă spre el şi-i sărută dosul palmei. El îşi descoperi faţa. Lori îl sărută pe obraz, apoi pe gură. Se îndreptară spre han.

Adevărul este că temerile ei se dovediră neîntemeiate. În cazul în care cadavrul lui Sheryl ar fi fost descoperit peste noapte - lucru destul de puţin probabil, având în vedere locul în care se afla - nu s-ar fi putut stabili nicio legătură cu hanul. Şi într-adevăr, nu numai că nu

găsiră poliţişti care să-i fi oprit din drum, dar totul părea lipsit de viaţă acolo. Se auzea doar un câine care lătra într-o cameră de la etaj şi un copil plângând pe undeva. Până şi holul era pustiu, recepţionerul fiind prea absorbit să urmărească un program TV de dimineaţă, ca să stea la postul lui. Hohotele de râs şi sunetul muzicii îi însoţiră prin hol şi pe scări, până la primul etaj. Deşi intraseră destul de uşor, când ajunseră în dreptul camerei ei, mâinile lui Lori tremurau atât de tare, încât nu reuşi să vâre cheia în broască. Se întoarse spre Boone să-i ceară ajutor, dar constată că el rămăsese în capul scărilor, privind în stânga şi în dreapta de-a lungul coridorului. Ea blestemă încă o dată ochelarii care o împiedicau să-şi dea seama de sentimentele lui. La un moment dat, Boone se trase înapoi, lipindu-se de perete şi căutând cu degetele un punct de sprijin pe care nu reuşi să-l găsească.

— Ce te frământă, Boone?

— Nu-i nimeni aici, veni răspunsul lui.

— Ei, asta-i bine pentru noi, nu?

— Dar simt un miros…

— Ce anume?

El clătină din cap.

— *Spune-mi odată.*

— Miros de *sânge.*

— Boone?

— Mult, mult *sânge.*

— Unde? De unde?

El nu-i dădu niciun răspuns şi nici nu privi spre ea, ci rămase cu ochii fixaţi de-a lungul coridorului.

— Mă-ntorc imediat, zise ea. Stai acolo unde eşti, vin repede.

Se lăsă pe vine şi, cu stângăcie, reuşi să bage cheia în broască, apoi se ridică şi deschise uşa. În încăpere nu se simţea miros de sânge, doar parfumul stătut din noaptea precedentă. Asta îi aduse aminte de Sheryl şi de momentele plăcute pe care le petrecuseră împreună, în ciuda atâtor nefericiri. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, Sheryl râsese în acea cameră şi vorbise despre cel care o ucisese ca despre bărbatul visurilor ei.

Când îşi aminti asta, Lori îşi întoarse privirea spre Boone. El stătea încă lipit de zid, ca şi cum acea poziţie ar fi fost singura în care simţea că lumea nu se prăbuşeşte. Lori păşi în cameră şi se apucă să-şi strângă lucrurile. Intră întâi în baie pentru a-şi lua articolele de toaletă, apoi în cameră, să-şi adune hainele împrăştiate. Abia când aşeză geanta de voiaj pe pat observă crăpătura din perete. Arăta ca şi cum ceva din camera alăturată izbise foarte violent peretele. Tencuiala căzuse în bucăţi şi murdărise podeaua dintre cele două paturi. Oare petrecerea de alături fusese atât de dezlănţuită, încât începuseră să arunce cu piesele de mobilier?

Curioasă, se apropie de perete. Nu era decât o despărţitură alcătuită din plăci de rigips, iar lovitura din cealaltă parte făcuse o gaură în placă. Trase de o bucată de tencuială care abia mai atârna şi îşi apropie ochiul de deschizătura făcută.

În camera alăturată draperiile erau încă trase, dar soarele era suficient de puternic pentru a le străbate, risipind o semiobscuritate de culoarea ardeziei. Petrecerea din noaptea precedentă trebuie să fi fost mai destrăbălată decât cea dinainte. Pereţii erau pătaţi de vin, iar petrecăreţii încă dormeau pe podea.

Se simţea totuşi un miros ciudat. Care nu era vin.

Se retrase de lângă perete, simţind că i se întoarce stomacul pe dos.

Sucul de fructe nu arăta astfel…

Mai făcu încă un pas.

…Ci carnea. Iar dacă ceea ce mirosise era sânge, însemna că văzuse sânge, iar dacă văzuse sânge, însemna că indivizii de acolo nu dormeau, căci, bineînţeles, cine ar sta întins pe podea ca într-un abator? Doar morţii.

Se repezi spre uşă. Pe coridor, Boone nu mai stătea în picioare, ci era ghemuit lângă perete. Când el îşi întoarse capul spre ea, văzu că faţa îi era năpădită de ticuri dureroase.

— Ridică-te, îl îndemnă ea.

— Miros sânge, rosti el încet.

— Ai dreptate. Tocmai de aceea, te rog, ridică-te. Ajută-mă.

El era însă inert, parcă înşurubat în podea. Lori cunoştea acea postură de demult: ghemuit într-un colţ, tremurând ca un câine bătut. Înainte găsea vorbe de consolare, dar acum nu aveau timp pentru astfel de mângâieri. Poate cineva din camera alăturată supravieţuise băii de sânge. Caz în care trebuia să dea o mână de ajutor, cu sau fără Boone. Răsuci clanţa camerei cu măcelul şi deschise uşa.

Când mirosul morţii dădu năvală, Boone începu să geamă.

— … *Sânge*… îl auzi ea spunând.

Pretutindeni, sânge. Până să-şi ia inima în dinţi să treacă pragul în căutarea vreunui semn de viaţă, rămase locului şi se holbă mai bine de un minut. Privind rapid fiecare cadavru îşi dădu seama că toţi cei şase fuseseră victimele aceluiaşi coşmar. Lori ştia şi numele acestuia. Îşi lăsase amprenta peste tot: le distrusese feţele cu cuţitele, aşa cum făcuse şi cu Sheryl. Trei dintre ei fuseseră surprinşi în *flagrante delicto*. Doi bărbaţi şi o femeie, parţial dezbrăcaţi şi prăbuşiţi unul peste altul pe pat, viermuiala fiindu-le fatală. Ceilalţi muriseră în comă alcoolică, cel mai probabil fără să apuce să se trezească. Acoperindu-şi gura şi nasul ca să se ferească de miros şi să-şi reprime suspinele, Lori se retrase din cameră, simţind primele semne de vomă. Când ieşi în coridor îl văzu pe Boone îndreptându-se hotărât spre ea.

— Trebuie să… să ieşim, zise ea.

El păru că nu o auzise, ci trecu de ea, îndreptându-se spre uşa deschisă.

— Decker… spuse ea. Decker… a fost.

El continuă să rămână mut.

— Vorbeşte-mi, Boone.

El murmură ceva.

— S-ar putea să mai fie aici, zise Lori. Trebuie să ne grăbim.

Dar el păşea deja înăuntru să vadă de aproape carnajul. Lori nu dorea să mai aibă în ochi imaginea aceea. De aceea se întoarse în camera ei ca să-şi termine de strâns lucrurile. În acest timp îl auzi pe Boone umblând prin camera alăturată, respirând greu, de parcă ar fi avut dureri. Temându-se să-l lase singur prea mult, renunţă să mai strângă totul, mulţumindu-se cu lucrurile esenţiale - fotografiile şi agenda, în primul rând - şi, terminând, ieşi pe coridor.

Vaietul sirenelor de la maşinile de poliţie izbucni exact când ieşea, panica acestora alimentând-o şi pe a ei. Deşi maşinile erau încă departe, nu se îndoia de destinaţia lor. Auzindu-se tot mai puternic la fiecare reluare a sunetului de alarmă, vehiculele veneau la Sweetgrass, gata să prindă vinovaţii.

Lori îl strigă pe Boone.

— Am terminat! Să plecăm!

Din camera de alături nu veni niciun răspuns.

— Boone?

Se apropie de uşă, încercând să nu se uite la cadavre. Boone se afla de cealaltă parte a încăperii, profilat pe perdele. Nu i se mai auzea respiraţia.

— M-ai auzit?

El nu se clinti. Lori nu reuşi să vadă nicio tresărire pe chipul lui - fiindcă era prea întuneric - dar îşi dădu seama că el îşi scosese ochelarii.

— Nu mai avem timp, îl avertiză ea. Vii?

În timp ce-i spunea acestea, el expiră. Nu era o respiraţie firească; ea înţelese asta chiar înainte ca fumul să se răspândească din gâtlejul lui. În timp ce fumul se ridica, el vru să-şi ducă mâinile la gură, ca şi cum ar fi dorit să-l oprească, dar ele îi ajunseră numai la bărbie, tremurând convulsiv.

— *Ieşi,* spuse el, o dată cu expiraţia care antrenase fumul.

Lori nu era în stare să se mişte şi nici să-şi dezlipească ochii de la el. Ceaţa nu era încă suficient de groasă ca să o împiedice să vadă schimbarea - faţa lui reorganizându-se la adăpostul vălului, lumina arzându-i în braţe şi urcând spre gât, în valuri, pentru a topi oasele capului.

— *Nu vreau să mă vezi,* se rugă el, cu un glas ce părea să se schimbe.

Prea târziu! Lori văzuse deja în Midian bărbatul a cărui carne fusese

cuprinsă de flăcări şi pictorul cu cap de câine, şi câte altele. Boone avea toate bolile lor în trup, părăsindu-şi condiţia de om chiar sub ochii ei. Totul era un coşmar. Nici nu era de mirare că urla, cu capul dat pe spate, în timp ce chipul i se deforma.

Vuind, sirenele aproape că acoperiră răcnetul. Într-un minut, poliţiştii vor ajunge acolo. Dacă pleca imediat, Lori avea şansa să scape.

În faţa ei, Boone se transformase complet. Îşi lăsă în jos capul, iar ultimele fuioare de fum din jurul lui se evaporară. Apoi începu să se mişte, noii săi muşchi purtându-l uşor, de parcă ar fi fost un atlet.

Până şi în acele momente Lori spera ca el să înţeleagă pericolul în care se afla şi să se apropie de uşă pentru a fi salvat. Dar nici gând. El se îndrepta spre morţi, unde acel *ménage à trois* încă zăcea pe pat, şi până să-şi dea seama că ar trebui să se uite în altă parte decât la degetele lui transformate în gheare, Boone se aplecase şi, alegând un cadavru din morman, şi-l aduse către gură.

— Boone, nu! strigă ea cu glas gâtuit. *Nu!*

Vocea ei găsi acea părticică din ceea ce încă era Boone, pierdut în haosul monstrului. El îndepărtă puţin carnea de la gură şi o privi. Încă avea ochi albaştri, şi erau plini de lacrimi.

Lori făcu un pas către el.

— Nu, se rugă ea.

Pentru o clipă, el păru să cântărească între dragoste şi poftă. Pofta se dovedi mai puternică şi îşi aduse spre buze carnea de om. Lori nu-i urmări fălcile muşcând-o, totuşi sunetul ajunse până la ea, dar nu reuşi să o facă să-şi piardă cunoştinţa.

De jos, se auzi scrâşnet de frâne, apoi zgomot de uşi trântite. Clădirea avea să fie înconjurată, zădărnicind orice speranţă de scăpare; în câteva momente poliţiştii vor urca scările. Nu avea de ales; trebuia să lase bestia să-şi potolească foamea. Boone nu mai putea fi salvat.

Preferă să nu meargă pe acelaşi drum pe care veniseră, ci alese scările din spate. Hotărârea se dovedi una inteligentă; chiar după ce dădu colţul coridorului de la etajul superior auzi poliţiştii la celălalt capăt, bătând la uşi. Imediat se auzi bufnitura provocată de pătrunderea forţată la etajul de mai sus şi exclamaţii de dezgust. Încă nu-l găsiseră pe Boone; el nu se ascundea îndărătul unei uşi încuiate. Era evident că descoperiseră *altceva* la etajul următor. Nici nu era nevoie să asculte ştirile de a doua zi dimineaţă pentru a şti ce găsiseră. Instinctul îi spunea fără urmă de îndoială, cât de meticulos fusese Decker în noaptea precedentă: undeva în clădire mai rămăsese însă un câine în viaţă şi, în graba lui, uitase un sugar, în rest nu-i scăpase nimic. Întorcându-se după eşecul de la Midian, ucisese tot ce vieţuia în acest loc.

*

* *

Şi la etaj, şi mai jos, poliţiştii de la Cercetări Penale descopereau cruda realitate, iar şocul produs îi făcea să devină neputincioşi şi incompetenţi. Lori nu întâmpină nicio greutate când se strecură afară din clădire şi ajunse în desişurile din spate. Primul poliţist apăru după colţul clădirii abia când ea ajunsese deja la adăpostul copacilor, dar şi aşa, el avea altă treabă decât să verifice. După ce se asigură că nu era văzut de niciunul dintre colegii săi, poliţistul vărsă tot ce mâncase la dejun, apoi îşi şterse atent gura cu o batistă şi se întoarse la treabă.

Convinsă că poliţiştii nu vor începe verificarea împrejurimilor decât după ce vor termina înăuntru, Lori aşteptă. Ce aveau să-i facă lui Boone când îl vor găsi? Mai mult ca sigur, îl vor ciurui. Ea nu putea să facă nimic ca să-i împiedice. Minutele se scurgeau şi, deşi se auzeau ţipete dinăuntru, nu răsună niciun foc de armă. Cu siguranţă că îl găsiseră deja. Lori se gândi că poate ar înţelege mai bine ce se întâmplă dacă s-ar afla în faţa clădirii.

Hanul era îngrădit pe trei laturi de tufişuri şi de copaci. Nu-i veni greu să se strecoare prin desiş către una dintre ele, deplasarea ei fiind însoţită de mişcarea din faţă a unui şir de poliţişti înarmaţi cu puşti, care urmau să ocupe posturi de control la ieşirea din spate. La locul măcelului mai sosiră două maşini de patrulare. În prima se aflau alţi oameni înarmaţi; în a doua, o serie de oficialităţi. În urma lor veneau două ambulanţe.

„Vor avea nevoie de mai multe“, gândi Lori cu amărăciune. „Mult mai multe.”

Deşi apariţia atâtor maşini şi oameni înarmaţi atrăsese numeroşi trecători, în faţa hanului era totuşi linişte, chiar o oarecare detaşare. Cei care intrau să cerceteze erau tot atâţia cât cei ce stăteau în faţa clădirii, căscând gura. Toţi înţeleseseră că aveau de-a face cu un măcel pe două etaje. Pesemne că aici pieriseră la fel de mulţi oameni câţi muriseră în condiţii violente de la înfiinţarea orăşelului Shere Neck. Toţi cei care se găseau aici în această dimineaţă însorită aveau să intre în istoria oraşului. Înţelegerea acestui fapt îi făcea să rămână tăcuţi.

Lori îşi mută privirea de la martori către un grup compact de oameni care stăteau în jurul maşinii şefului operaţiunii. Un spaţiu lăsat liber în cercul celor care discutau aprins îi îngădui să îl zărească pe bărbatul din mijlocul lor, îmbrăcat cu un costum sobru, cu ochelarii cu lentilele curate, sclipind în soare. Decker era cel care se afla în centrul atenţiei. Oare cerea să i se ofere şansa de a-şi convinge pacientul să iasă de bună voie? Dacă asta voia, singurul membru în uniformă al cercului, şeful poliţiei din Shere Neck, probabil, respinse cererea cu un gest categoric din mână, părăsind apoi locul discuţiei. De la distanţa aceea, Lori nu reuşi să perceapă reacţia lui Decker, dar

acesta părea să stăpânească pe deplin situaţia, fiindcă se aplecase să vorbească la urechea unui alt personaj, care dădea din cap cu înţelepciune la remarcele lui.

În noaptea precedentă, Lori îl văzuse pe Decker demascat. Acum dorea să-l demaşte din nou, să-l despoaie de ceea ce reprezenta doar faţada unui om cu preocupări civilizate. Dar cum? Dacă ieşea din ascunzătoare şi-l înfrunta - încercând să explice tot ce văzuse şi trăise în ultimele douăzeci şi patru de ore - poliţiştii o vor pune în cămaşă de forţă, înainte să apuce să-şi tragă răsuflarea.

El era cel în costumul perfect croit, cu doctoratul luat şi cu prieteni sus-puşi; el era *bărbatul*, vocea raţiunii şi a analizei, în vreme ce ea - o biată femeie! - ce credibilitate să aibă? - iubita unui nebun şi a unei bestii criminale. Personajul nocturn în care se transforma rămânea în siguranţă.

Dinăuntrul clădirii se auzi o explozie de strigăte. La ordinul şefului lor, soldaţii de afară îndreptară armele spre uşa principală; restul se retraseră câţiva paşi. Doi poliţişti, cu pistoalele îndreptate spre cineva dinăuntru se dădură înapoi din faţa uşii. După o clipă apăru Boone, cu cătuşe la mâini, împins spre lumină. Aceasta aproape îl orbi. Încercă să se întoarcă pentru a se feri de strălucirea ei, vru să facă un pas înapoi, dar cei doi oameni înarmaţi din spate îl siliră să înainteze.

Nu se mai vedea nici urmă din creatura pe care Lori o văzuse înăuntru, însă urmele foamei lui rămăseseră din belşug. Sângele stătea închegat pe pieptul tricoului, pe faţă şi pe bărbie.

La vederea ucigaşului pus în lanţuri, din rândul spectatorilor în uniforma şi fără, se auziră aplauze. Decker li se alătură, dând aprobator din cap şi zâmbind, în timp ce Boone era condus, cu capul întors pentru a-şi feri ochii de soare, către bancheta din spate a unui automobil.

Lori urmări scena cuprinsă de sentimente contradictorii: uşurare că Boone nu fusese împuşcat pe loc, amestecată cu groază, având în vedere ce era el acum; furie faţă de spectacolul dat de Decker şi dezgust faţă de cei care se lăsau păcăliţi.

Câte măşti… Oare ea era singura care nu avea o viaţă secretă; care nu avea alt eu în trup sau în minte? Dacă nu avea niciuna, nici alta, însemna că nu avea ce căuta în acest joc al *aparenţelor*; probabil că Boone şi Decker erau adevăraţii amanţi, schimbând lovituri şi chipuri, dar fiindu-şi *necesari* unul altuia.

Iar ea îl strânsese în braţe pe acel bărbat, tânjea după îmbrăţişarea lui, îşi lipise buzele de faţa lui! Nu va mai putea face asta, ştiind ce zace dincolo de acele buze, de acei ochi. Nu va mai fi în stare să sărute *bestia*.

Atunci, de ce acest gând făcea inima să-i bată atât de puternic?

XVI - Acum ori niciodată

1

— Ce vrei să spui? Că sunt implicaţi mai mulţi ca el? E vorba de un soi de cult?

Decker inspiră adânc pentru a-şi rosti încă o dată avertismentul în legătură cu Midian. Soldaţii vorbeau despre Şeful lor în fel şi chip, dar numai pe la spate. Cinci minute în prezenţa Şefului au fost suficiente ca Decker să înţeleagă motivele; după zece minute, plănuia ciopârţirea lui. Dar nu încă. În acea zi avea nevoie de Irwin Eigerman, iar Eigerman, chiar dacă nu era convins de asta, avea nevoie de Decker. Pe timp de zi Midian era vulnerabil, aşa că ei trebuiau să se mişte repede. Era aproape ora unu. Mai era mult până la căderea nopţii, dar până la Midian era destul. Organizarea unei forţe de intervenţie necesita câteva ore, deci nu era timp de pierdut cu discuţii.

— Sub cimitir, spuse Decker, revenind la fraza de început pe care o rostise şi cu o oră în urmă.

Eigerman nici măcar nu se prefăcea că-l ascultă. Euforia lui crescuse o dată cu numărul de cadavre scoase din Sweetgrass Inn, care se oprise deocamdată la şaisprezece. Spera că vor fi mai mulţi. Singurul supravieţuitor era un sugar, o fetiţă de un an, găsită într-un ghemotoc de cearşafuri însângerate. O scosese chiar el din clădire, pentru a fi în atenţia fotografilor. În ziua următoare numele lui avea să fie cunoscut de întreaga naţiune.

Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără informaţiile furnizate de Decker, motiv pentru care se întreţinea cu el, deşi, în stadiul actual al cercetărilor, cu atâţia reporteri şi fotografi insistenţi, al naibii să fie dacă nu se va lua de câţiva ciudaţi cărora le plăcea compania cadavrelor, chestie pe care Decker ăsta i-o sugera.

Eigerman îşi scoase pieptenele şi începu să şi-l treacă prin parul rar, în speranţa că va păcăli aparatele foto. Nu era frumosul târgului, ştia asta. Iar dacă uita cumva, avea grijă Annie să-i aducă aminte. „Arăţi ca o scroafă!“ îi plăcea ei să-i spună, de obicei înainte de culcare, sâmbătă seara. La urma urmelor, fiecare să vadă ce vrea. După ziua de azi, va deveni şi chiar va şi arăta ca un erou.

— M-asculţi? îl întrebă Decker.

— Te-aud. Nişte tipi care jefuiesc morminte. Te-aud.

— Nu jefuiesc morminte. Nu sunt *oameni*.

— Monştri, spuse Eigerman. I-am văzut.

— Nu seamănă cu aceia.

— Doar nu vrei să spui că vreunul dintre ei a fost la Sweetgrass?!

— Nu.

— Îl avem deja pe făptaş?

— Da.
— Închis bine?
— Da. Dar mai sunt alţii la Midian.
— Ucigaşi?
— Tot ce se poate.
— Nu eşti sigur?
— Trimite câţiva oameni acolo.
— Ce-i graba asta?
— Ţi-am spus de-o mie de ori.
— Mai spune-mi o dată.
— Trebuie atacaţi în timpul zilei.
— Da' ce sunt? Un soi de vampiri? chicoti de unul singur. Asta sunt?
— Într-un fel, da, îi răspunse Decker.
— Ei, într-un fel, ţin să-ţi spun că vor trebui să mai aştepte. Sunt oameni care vor să-mi ia un interviu, doctore. Nu-i pot dezamăgi. Nu-i politicos.
— Lasă politeţurile. Doar ai adjuncţi, nu? Sau oraşul ăsta e condus de-un singur poliţist?
Eigerman se burzului:
— Sigur că am adjuncţi.
— Atunci îţi sugerez să trimiţi câţiva dintre ei la Midian.
— Ce să facă acolo?
— Să sape.
— Domnule, acela poate fi pământ sfinţit, îi replică Eigerman. *Sfinţit*.
— Ce se află sub el nu este deloc sfânt, îi răspunse Decker cu un aer grav, care îl reduse la tăcere pe Eigerman. Irwin, ai avut încredere în mine o dată, insistă Decker. Şi-ai prins un criminal. Ai încredere şi-acum. Trebuie să întorci Midian-ul cu susu-n jos.

2

Trecuse prin momente de groază, desigur, dar cu toate acestea corpul trebuia hrănit; avea nevoie de odihnă. După ce plecă de la Sweetgrass Inn, umblând pe străzi, Lori găsi un magazin suficient de aglomerat, de unde cumpără chifle, biscuiţi cu cremă şi măr, ciocolată cu lapte, brânză. Apoi se aşeză la soare şi mâncă, mintea fiindu-i prea ameţită ca să se gândească la altceva decât la ceea ce făcea: muşcat, mestecat şi înghiţit. După aceea i se făcu atât de somn, încât nu reuşi să-şi împiedice pleoapele să se închidă, indiferent cât de mult se opuse. Când se trezi, razele soarelui cedaseră locul umbrei. Treapta de piatră pe care se aşezase se răcise. Deşi o durea tot corpul, mâncarea şi odihna îi făcuseră bine, iar acum gândea mai clar.

Avea puţine motive să fie optimistă, asta era limpede, dar parcă situaţia fusese mai sumbră când trecuse prima oară prin acest oraş,

îndreptându-se spre locul în care fusese răpus Boone.

Atunci crezuse că omul pe care-l iubea murise; fusese pelerinajul unei văduve. Acum, cel puţin, ştia că el trăieşte, deşi numai Dumnezeu putea spune ce orori suferite în mormintele din Midian îl posedau. Ţinând seama de asta, probabil era mai bine că ajunsese pe mâna legii, al cărei proces lent îi va oferi timp să analizeze problemele pe toate părţile. Cea mai urgentă dintre toate era demascarea lui Decker. Nimeni nu putea ucide atâţia oameni fără să lase măcar o urmă. Poate că se întâmplase chiar la restaurant, unde o măcelărise pe Sheryl. Se îndoia că Decker va conduce poliţia şi acolo, aşa cum procedase în cazul hanului. Ar aduce prea mult a complicitate cu acuzatul, dacă ar şti chiar toate locurile crimelor. Va aştepta însă descoperirea ca din întâmplare a celorlalte cadavre, convins fiind că ele vor fi puse în cârca lui Boone. Asta ar însemna - *probabil* - că locul crimei rămâne neatins, iar ea ar putea descoperi un indiciu care să-l incrimineze sau cel puţin să creeze o fisură în chipul lui de neprihănit.

Revenirea la locul morţii lui Sheryl, unde suportase provocarea lui Decker, nu va fi deloc o plăcere, dar rămânea singura soluţie pentru a-l învinge.

Se îndreptă grăbită într-acolo. Pe lumină, spera să găsească curajul de a trece de uşa făcută scrum. Noaptea însă lucrurile stăteau altfel.

3

Decker îl urmări pe Eigerman, instruindu-şi adjuncţii - patru oameni care, împreună cu şeful lor, aveau înfăţişarea unor bătăuşi deveniţi băieţi de treabă.

— Acum am încredere în sursa noastră, spuse el mărinimos, aruncându-i o privire peste umăr lui Decker, iar dacă el zice că se petrece ceva anormal la Midian, atunci cred că merită să-l ascultăm. Vreau să faceţi nişte săpături pe-acolo. Vedeţi ce descoperiţi.

— Ce anume căutăm? vru să ştie unul dintre cei patru.

Se numea Pettine. Un bărbat de patruzeci de ani, cu faţa lătăreaţă şi lipsită de orice expresie, amintind de prostănacul care e ţinta batjocurii unui clovn; cu un glas anormal de puternic şi cu pântecele prea voluminos.

— Orice vi se pare ciudat, îi zise Eigerman.

— Cum ar fi tipi care umblă la morţi? întrebă cel mai tânăr dintre ei.

— S-ar putea, Tommy, răspunse Eigerman.

— Nu-i numai atât, interveni Decker. Cred că Boone are nişte amici în cimitir.

— Un dement ca acela are prieteni? se miră Pettine. Tare-aş vrea să văd cum arată ăia.

— Păi, voi o să-i aduceţi încoace, băieţi.

— Şi dacă nu vor să vină?
— Ce întrebare-i asta, Tommy?
— Folosim forţa?
— Fă-le altora ce crezi că ţi-ar face ei ţie.

*

* *

— Sunt băieţi buni, îl asigură Eigerman pe Decker, după ce plecară cei patru. Dacă e ceva pe-acolo, or să găsească ei.
— Foarte bine.
— Mă duc să vorbesc cu deţinutul. Vrei să vii?
— L-am văzut de-atâtea ori, că m-am săturat de el.
— Nicio problema, zise Eigerman şi-l lăsă pe Decker să-şi continue pregătirile.

Fusese cât pe ce să plece cu poliţiştii la Midian, dar avea prea mult de lucru aici ca să pregătească terenul pentru revelaţiile ce aveau să urmeze. Pentru că vor fi revelaţii. Deşi Boone refuzase până atunci să răspundă chiar şi la cele mai simple întrebări, în cele din urmă va renunţa la muţenie, iar atunci Decker îi va lua interogatoriul. Nu exista nicio şansă ca acuzaţiile lui Boone să capete credibilitate - doar el fusese găsit cu o bucată de carne de om în gură, plin de sânge din cap până în picioare - însă erau unele amănunte care ţineau de evenimente recente şi care îl nedumereau chiar şi pe Decker, iar până ce nu va fi stabilit şi înţeles totul cum se cuvine, el nu se va simţi în siguranţă.

De exemplu, ce se întâmplase cu Boone? Cum se făcea că ţapul ispăşitor, burduşit cu gloanţe şi declarat mort, devenise monstrul flămând în faţa căruia era cât pe ce să-şi piardă viaţa în noaptea precedentă? Boone susţinuse chiar că e *mort* - Dumnezeule mare! - iar în acea clipă Decker chiar crezuse că va muri. Acum înţelegea mai bine. Eigerman avea dreptate. Erau *monştri*, chiar dacă mai ciudaţi decât credea el, care sfidau natura şi care trebuiau scoşi de sub pietrele mortuare, stropiţi cu benzină şi arşi. Ar fi fost încântat să aprindă chiar el primul chibrit.
— Decker?

Uită de aceste gânduri şi îl văzu pe Eigerman închizând uşa ca să scape de vacarmul produs de ziariştii de afară. De pe faţa lui dispăruse până şi ultima fărâmă de siguranţă pe care o afişase mai devreme. Transpira prin toţi porii.
— Da. Ce naiba se-ntâmplă?
— Avem probleme, Irwin?
— Ba bine că nu, sigur că avem probleme.
— Boone?
— Sigur că de el e vorba.
— Ce e?

— Tocmai l-au văzut doctorii. Aşa e procedura.

— Şi?

— De câte ori l-ai împuşcat? De trei, patru ori?

— Da, probabil.

— Ei bine, gloanţele sunt încă în el.

— Nu mă surprinde, zise Decker. Ţi-am spus că nu avem de-a face cu oameni obişnuiţi. Ce părere au doctorii'? Ar trebui să fie mort?

— *Este* mort.

— Când asta?

— N-am zis că zace mort, găgăuţă, îi scăpă lui Eigerman. Adică nu zace mort în celulă. Vreau să spun că inima nu-i bate.

— Imposibil!

— Doi tembeli îmi spun că individul e un mort care umblă şi m-au poftit să ascult şi eu la stetoscop. Ce poţi să-mi spui despre asta, *doctore?*

XVII - Delirul

Lori rămase în faţa restaurantului, pe trotuarul de vizavi, supraveghindu-l vreme de câteva minute. Linişte! Abia acum, în plină zi, îşi dădu seama cât de sărăcăcios era cartierul. Decker făcuse alegerea în cunoştinţă de cauză. Şansele de a fi fost văzut de cineva intrând sau ieşind din acel local în noaptea precedentă erau nule, cu siguranţă. Nici măcar la amiază nu zărea vreun pieton trecând pe stradă, iar puţinele vehicule goneau către locuri mai atrăgătoare.

Un amănunt al acelei scene - pesemne arşiţa soarelui combinată cu mormântul anonim al lui Sheryl - îi readuse în memorie aventura trăită în Midian sau, mai precis, întâlnirea cu Babette. Nu invocă prezenţa copilului doar cu ochii minţii. Avu impresia că retrăieşte întâlnirea cu toată fiinţa ei. Simţi greutatea bestiei pe care o ridicase de sub copaci şi o strânsese la piept. Respiraţia chinuită îi rămăsese bine întipărită în urechi, iar mirosul dulce-amărui îl simţea încă în nări.

Senzaţiile erau atât de intense, încât păreau a fi o *chemare:* dincolo de pericolul prezentului. I se părea că *vede* copilul privind-o din braţe, deşi niciodată nu-l purtase la piept sub înfăţişarea lui umană. Gura fetiţei se deschidea şi se închidea, chemând-o pe Lori, care nu era în stare să descifreze ce voia să-i spună.

Apoi, aidoma unui ecran de cinematograf care rămâne fără imagine în mijlocul filmului, toate acestea dispărură rămânând doar strada, soarele şi clădirea arsă din faţa ei.

Nu avea rost să mai amâne clipa de suferinţă. Traversă strada, urcă pe trotuarul celălalt şi, fără a-şi îngădui să răsărească pasul, trecu de cadrul carbonizat al uşii, pătrunzând în semiobscuritatea de dincolo. Atât de brusc în bezna! Atât de repede se făcuse frig! La un pas de soare, trecuse în cu totul altă lume. De astă dată se mişcă mai încet, trebuind să ocolească labirintul creat de mormanele de resturi dintre uşa principală şi bucătărie. Singura ei intenţie era să găsească o dovadă cât de mică pentru a-l înfunda pe Decker. Trebuia să-şi stăpânească toate celelalte gânduri: repulsie, durere, teamă. Trebuia să fie doar calmă şi calculată. Să facă jocul lui Decker.

Făcându-şi curaj, trecu de arcada de la intrare.

Pătrunse, nu în bucătărie, ci în *Midian*.

În momentul în care se întâmplă asta, îşi dădu seama unde se afla - răceala şi bezna mormintelor nu putea fi confundată cu altceva. Bucătăria se mistuise pur şi simplu, până la ultima dală de gresie.

De cealaltă parte a încăperii stătea Rachel, uitându-se către acoperiş, cu chipul îndurerat. Pentru o clipă, o privi pe Lori, dar nu păru uimită să o vadă. Apoi îşi relua veghea, toată numai ochi şi urechi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lori.

— Ssst, îi răspunse Rachel tăios, apoi îi păru rău de asprimea cuvintelor şi-şi desfăcu braţele spre Lori: Vino la mine, copilă, o îndemnă ea.

„Copilă.“ Deci asta era. Nu se găsea în Midian, ci în Babette, văzând prin ochii copilului. Amintirile pe care le retrăise cu atâta intensitate în stradă nu fuseseră decât un preludiu pentru împreunarea minţilor.

— E real? făcu ea.

— Real? şopti Rachel. Sigur că da…

Vorbele i se poticniră şi privi spre fiica ei cu ochi întrebători:

— Babette? spuse ea.

— Nu… răspunse Lori.

— Babette. Ce-ai făcut?

Porni spre copil, care se trase înapoi, ferindu-se. Imaginea pe care o avea prin ochii de împrumut îi readuse în minte impresii din trecut. Rachel i se părea imposibil de înaltă, iar proximitatea ei, disgraţioasă.

— Ce-ai făcut? întrebă ea a doua oară.

— Am adus-o, spuse copilul. Să vadă.

Pe chipul lui Rachel apăru furia. Smuci copilul de mână, dar acesta se dovedi mai iute decât ea. Până să fie prinsă, fetiţa se trase deoparte, unde mama ei n-o putea atinge. Mintea lui Lori o însoţi, ameţită de mişcarea bruscă.

— Vino înapoi, spuse Rachel.

Babette nu luă în seamă porunca şi porni către tuneluri, ocolind fiecare cot cu uşurinţa cuiva care cunoştea labirintul pe de rost. Fuga îi duse pe alergător şi pe pasager departe de drumurile bătute deseori, către pasajele mai înguste şi întunecate, până când Babette se asigură că nu mai era urmărită. Ajunseseră la o deschizătură în zid, prea mică pentru a permite trecerea unui adult. Babette trecu prin ea, scrutând într-un spaţiu nu mai mare decât cel oferit de un frigider, şi la fel de rece, care era ascunzătoarea ei. Ajunsă aici, se aşeză să-şi tragă răsuflarea, pătrunzând întunericul cu ochii ei sensibili. În jur avea adunate cele câteva lucruşoare care erau comoara ei: o păpuşă făcută din ierburi, purtând o coroniţă din flori de primăvară, două cranii de păsări, o colecţie de pietre. În ciuda faptului că aparţinea unei alte lumi, Babette nu era decât un copil. Aici era propria ei lume. Faptul că-i îngăduise lui Lori să pătrundă acolo era un dar de nepreţuit.

Dar n-o adusese aici pe Lori doar pentru a-i vedea avuţia, ci şi pentru că în apropiere se auzeau voci care puteau fi percepute cu claritate.

— *Heei!* Vrei să te uiţi la porcăria asta? Aici ai putea ascunde o întreaga armată.

— Nu mai spune, Cas.

— Te-ai scăpat în pantaloni, Tommy?

— Nu.

— Da' cam miroase.

— Du-te-n mă-ta!

— Ia ţineţi-vă gura amândoi. Avem ceva de rezolvat.

— De unde începem?

— Să căutăm ceva urme prin împrejurimi.

— Sunt oameni pe-aici. Îi simt. A avut dreptate Decker.

— Atunci să-i scoatem pe nenorociţi afară, ca să-i vedem.

— Adică, să… *să coborâm?* N-am chef.

— Nu-i nevoie.

— Atunci cum dracu' îi scoatem afară, nătărăule?

Răspunsul veni, dar nu în cuvinte, ci printr-o împuşcătură, iar glonţul ricoşă dintr-o piatră mortuară.

— Parcă am trage în peştii dintr-un butoi, zise unul. Dacă nu ies ei de bunăvoie, pot rămâne acolo pe vecie.

— Ne scutesc să mai săpăm!

„Cine sunt aceşti oameni?" gândi Lori. Nici nu-şi puse bine întrebarea că Babette se ridică şi se căţără printr-un tub subţire care ieşea afară din camera ei de joacă. Cu trupul ei micuţ, Babette abia se strecură prin el. În faţă se vedea lumina zilei şi se simţea prospeţimea aerului care, încălzind-o pe Babette, o încălzi şi pe Lori.

Pasajul era, evident, o parte dintr-un sistem de canalizare. Copilul se strecură printr-o grămadă de gunoaie, oprindu-se doar pentru a întoarce cadavrul unui şoarece de câmp care murise în conductă. Vocile de la suprafaţă se auzeau înspăimântător de aproape.

— Am zis să începem de aici şi deschidem fiecare mormânt până când găsim ceva de luat acasă.

— Nimeni nu vrea să ducă acasă ceva de aici.

— Las-o dracului, Pettine, vreau *deţinuţi!* Cât mai mulţi!

— N-ar trebui să vorbim întâi cu şefu'? întrebă cel de-al patrulea. Această voce disonantă nu se auzise până acum în schimburile de replici: Poate că şefu' are să ne dea ordine noi.

— Dă-l în mă-sa pe şefu'! spuse Pettine.

— Da' numai dacă ne roagă frumos, veni răspunsul lui Cas.

Printre hohotele de râs care urmară, poliţiştii schimbară alte câteva remarce, majoritatea obscene. Într-un târziu, Pettine puse capăt stării de veselie.

— Gata! Să ne apucăm de treabă!

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse Cas. Tommy, eşti pregătit?

— Ca-ntotdeauna.

Sursa luminii spre care Babette se târa devenise acum evidentă: o grilă cu ochiuri dintr-o latură a tunelului.

„Fereşte-te de soare", se trezi Lori gândind.

„Aşa voi face“, îi răspunse gândul lui Babette. Se vedea că nu era prima oară când folosea postul de observaţie. Asemenea deţinutului fără nicio speranţă de eliberare condiţionată, şi ea descoperise orice cale de a uşura scurgerea timpului. Contemplarea lumii de aici era una dintre aceste căi, iar Babette îşi alesese bine punctul de observaţie. Grilajul îi oferea o imagine generală a aleilor şi era astfel situat în zidul mausoleului, încât lumina nu trecea prin el. Babette îşi lipi faţa de grilaj ca să vadă mai bine ce se întâmpla afară.

Lori îi văzu pe trei dintre cei care discutau. Toţi purtau uniformă, şi toţi - în ciuda vorbelor cutezătoare - arătau ca nişte oameni cărora le stătea mai bine altundeva decât în acest loc. Chiar şi la lumina zilei şi înarmaţi până în dinţi, ei nu se simţeau în largul lor. Dacă ar fi venit să aresteze pe cineva dintr-un bloc de locuinţe, n-ar fi manifestat nici pe jumătate din ticurile nervoase şi privirile îngrijorate care erau evidente pe feţele lor acum. Acesta era însă Tărâmul Morţii, şi ei se simţeau ca nişte intruşi.

În orice altă situaţie, stânjeneala lor ar fi încântat-o. Acum şi aici însă nu. Ştia de ce erau capabili oamenii care se tem încă de propria frică.

„Ne vor găsi!” o auzi pe Babette gândind.

„Să sperăm că nu!” îi răspunse ea.

„Ba da!“ insistă copilul. „Aşa zice Profetul.”

„Cine?”

Răspunsul lui Babette veni ca o imagine a unei creaturi pe care Lori o zărise când mersese în căutarea lui Boone prin tuneluri: bestia cu răni larvare, care zăcea pe o saltea dintr-o celulă goală. Acum o văzu în diferite ipostaze, înălţată de doi membri ai Seminţiei deasupra capetelor congregaţiei, de-a lungul braţelor curgându-i sânge cuprins de flăcări. Vorbea, deşi Lori nu-i putea auzi vorbele. Profeţii, presupuse ea; iar între ele, acea scenă.

„Ne vor găsi şi vor încerca să ne ucidă pe toţi!” gândi copilul.

„Chiar aşa?”

Copilul rămase tăcut.

„Chiar ne vor ucide, Babette?”

„Profetul nu vede, fiindcă e unul dintre cei care va muri. S-ar putea să mor şi eu.”

Gândul nu căpătase voce, astfel că veni ca o senzaţie pură, un val de tristeţe căreia Lori nu i se putea opune şi pe care nici n-o putea ogoi.

Lori observă abia acum că un bărbat se apropiase de alt tovarăş şi arăta pe furiş spre un mormânt din dreapta lui. Uşa acestuia era uşor întredeschisă. Înăuntru se percepea oarecare agitaţie. Lori văzu ceea ce avea să urmeze; la fel şi copila. Simţi un fior coborând pe spinarea fetiţei, îi simţi degetele crispându-se pe gratii, strângându-le în aşteptarea ororii ce avea să se petreacă. Brusc, cei doi se repeziră la

uşa mausoleului şi o deschiseră larg. Dinăuntru răzbătu un strigăt şi cineva se prăbuşi. Poliţistul din faţă pătrunse într-o clipă, urmat de partenerul său, iar hărmălaia îi alertă şi pe ceilalţi doi care se apropiară de uşa mausoleului.

— La o parte! strigă poliţistul dinăuntru.

Partenerul făcu un pas înapoi şi, cu un rânjet de satisfacţie, cel care operase arestarea îşi târî prada din ascunzătoare, iar din spate, colegul lui îl lovi cu piciorul pe arestat.

Lori reuşi doar s-o zărească pe victimă, iar Babette, mai ageră, îi rosti numele în gând.

„Ohnaka.“

— În genunchi, ticălosule! porunci poliţistul care stătea în spate, şi-l lovi pe Ohnaka la picioare.

Omul se prăvăli, aplecându-şi capul acoperit de pălăria cu boruri mari care îl proteja de razele soarelui.

— Bună treabă, Gibbs! spuse Pettine, rânjind.

— Da, da’ unde-s restul? întrebă cel mai tânăr din grup, un puştan cu părul tuns în creastă de cocoş.

— Sub pământ, Tommy, anunţă cel de-al patrulea. Aşa a spus Eigerman.

Gibbs se apropie ameninţător de Ohnaka.

— Îl facem pe rahatul ăsta să ne arate, promise el. Ridică ochii spre însoţitorul lui Tommy, un bărbat scund şi gras: Cas, tu te pricepi la interogatorii.

— Păi nu s-a născut omu’ care să nu-mi răspundă, se lăudă individul. Adevărat sau nu?

— Adevărat, întări Gibbs.

— Vrei să preia el cazul? îl întrebă Pettine pe Ohnaka, acesta nu spuse nimic.

— Cred că n-a auzit, remarcă Gobbs. Întreabă-l tu, Cas.

— Bineînţeles.

— Ia-l *tare*.

Cas se apropie de Ohnaka, întinse mâna şi-i smulse pălăria de pe cap. În aceeaşi clipă, Ohnaka începu să urle.

— Tacă-ţi dracului gura! se răsti Cas isterizat, izbindu-l cu piciorul în stomac.

Ohnaka nu se opri, ţinându-şi braţele încrucişate deasupra capului lipsit de păr, pentru a se feri de soare, şi se ridică greoi în picioare. Căutând cu disperare întunericul, dădu să se îndrepte către uşa deschisă, dar tânărul Tommy se afla deja acolo ca să-i taie calea.

— Bravo, Tommy! răcni Pettine. Pune mâna pe el, Cas!

Silit să revină la soare, Ohnaka începuse să tremure, de parcă ar fi fost apucat de o criză.

— Ce mama dracu’? se miră Gibbs.

Braţele creaturii nu mai aveau puterea de a-i proteja capul. Fumegând, căzură pe lângă corp, iar Tommy avu prilejul să-i vadă faţa. Poliţistul imberb rămase mut. Făcu doar doi paşi înapoi şi scăpă arma din mână.

— Ce faci, puţă? se răsti Pettine.

Apoi întinse mâna să-l prindă pe Ohnaka de braţ, temându-se ca nu cumva acesta să ia arma căzută la pământ. În vânzoleala şi agitaţia de moment, Lori nu reuşi să vadă ce se întâmplă după aceea, dar părea că organismul lui Ohnaka începuse să se descompună. Deodată, răsună ţipătul de dezgust al lui Cas, urmat de unul de furie al lui Pettine, care îşi retrase mâna, lăsând să cadă un pumn de ţesătură şi ţărână.

— *Ce dracu'?* urlă Tommy. *Ce mama dracu'? Ce mă-sa?*

— Taci! îi ordonă Gibbs, dar băiatul nu se mai putea controla.

Punea mereu-mereu aceeaşi întrebare: *„Ce dracu' ?"*

Nepăsător la spaima lui Tommy, Cas interveni, cu gândul să-l doboare pe Ohnaka în genunchi. Lovitura pe care i-o administra omului se dovedi mai puternică decât intenţionase, îi frânse braţul de la cot, iar bucata desprinsă căzu la picioarele lui Tommy. Urletele lui încetară pentru că începu să verse, icnind. Până şi Cas se retrase, clătinând din cap, fiindcă nu-şi putea crede ochilor.

Starea lui Ohnaka era ireversibilă. Picioarele cedară, corpul îi deveni tot mai fragil sub arşiţa soarelui, iar faţa lui - întoarsă spre Pettine acum - slobozi cele mai cumplite urlete, mai ales când carnea îi căzu de pe oase şi fumul se ridică din orbite, ca şi cum creierul i-ar fi luat foc.

Ohnaka nu mai urla. Nu mai avea putere pentru aşa ceva. Se nărui la pământ, cu capul căzut pe spate, de parcă ar fi invitat soarele să-şi desăvârşească lucrarea şi să pună capăt agoniei. Înainte de a se prăbuşi în totalitate, un resort final păru să plesnească, făcând acelaşi zgomot ca o detunătură. Rămăşiţele lui în descompunere zburară în toate părţile, în şuvoaie de sânge deshidratat şi oase.

Lori îşi dori ca Babette să privească în altă parte, atât pentru binele ei, cât şi pentru cel al copilei. Ea refuză însă să-şi ferească ochii. Chiar şi după ce scena de groază încetă - iar corpul lui Ohnaka zăcea răspândit în bucăţi pe toată aleea - ea rămase cu faţa lipită de grilaj, de parcă ar fi vrut să cunoască în amănunt moartea cauzată de razele soarelui. Nici Lori nu putea să vadă altceva câtă vreme fetiţa continua să privească scena. Trăi fiecare fior din corpul lui Babette; simţi gustul sărat al lacrimilor pe care copila şi le înfrâna, ca să nu-i împăienjenească ochii. Ohnaka era mort, dar călăii lui nu-şi încheiaseră încă treaba. Cât mai era ceva de văzut, copila rămânea de veghe.

Tommy încerca să cureţe voma de pe pieptul uniformei, Pettine îndepărtă cu piciorul un fragment din cadavrul lui Ohnaka, iar Cas îşi

scoase o ţigară din buzunarul de la piept al lui Gibbs.

— Dă-mi un foc, te rog! spuse el.

Gibbs îşi vârî mâna care-i tremura în buzunarul pantalonilor, după chibrit, incapabil să-şi desprindă privirea de la rămăşiţele fumegânde.

— N-am mai văzut aşa ceva! spuse Pettine, aproape nepăsător.

— De data asta te-ai scăpat în pantaloni, Tommy, nu? îl sâcâi Gibbs.

— Du-te dracu', veni răspunsul.

Pielea albă a lui Tommy roşise toată.

— Cas a zis că ar fi trebuit să-l sunăm pe Şefu'. Avea dreptate.

— Ce naiba ştie Eigerman? comentă Pettine şi scuipă în praful roşiatic de la picioare.

— Ai văzut ce faţă avea nenorocitu'? întrebă Tommy. Să fi văzut cum se uita la mine… Credeam c-o să mor. Cât pe ce să mă ia cu el.

— Ce se-ntâmplă aici? se miră Cas.

Gibbs găsi răspunsul imediat:

— Lumina soarelui. Am auzit că există boli ca asta. Soarele l-a dat gata.

— Fugi de-aici, dom'le! îl contrazise Cas. Eu n-am văzut şi nici n-am auzit de aşa ceva.

— Ei, ai văzut şi auzit *acum,* îl puse la punct Pettine, cu un aer cel puţin satisfăcut. N-a fost nălucire.

— Bun, da' ce facem? vru Gibbs să ştie, care, din cauză că degetele îi tremurau, nu reuşea să ducă chibritul la ţigara dintre buze.

— Să mai căutăm şi pe alţii, propuse Pettine, şi o ţinem tot aşa.

— Nu vreau! spuse Tommy. Eu îl sun pe Şefu'. Habar n-avem câţi nenorociţi din ăştia sunt. Ar putea fi cu sutele. Chiar şi tu ai spus. Şi-o armată se poate ascunde aici…

— De ce ţi-e frică? îi răspunse Gibbs. Doar ai văzut ce le face soarele.

— Da. Da' ce se-ntâmplă după ce apune soarele, deşteptule? nu se lăsă Tommy.

Flacăra chibritului îl fripse la degete pe Gibbs. Îl aruncă înjurând.

— Am văzut în filme, spuse Tommy. Chestii care ies numai noaptea.

Judecind după expresia lui, şi Gibbs văzuse aceleaşi filme.

— Poate ar fi bine să chemăm întăriri, propuse el. Pentru orice eventualitate.

Gândurile lui Lori se îndreptară grăbite spre copilă.

„Trebuie s-o previi pe Rachel. Spune-i ce-ai văzut."

„Toţi ştiu deja, veni răspunsul lui Babette."

„Oricum, anunţă-i. Lasă-mă pe mine! Spune-le, Babette, până nu e prea târziu."

„Nu vreau să te părăsesc."

„Eu nu te pot ajuta, Babette. Nu aparţin neamului vostru. Sunt…"

Încercă să împiedice gândul să se închege, dar era prea târziu.

„Eu sunt… normală. Soarele nu mă va ucide ca pe voi. Sunt vie. Sunt o fiinţă umană. Nu sunt de-a voastră.”

Nu mai avu posibilitatea să-şi motiveze răspunsul pripit. Contactul se întrerupse instantaneu - imaginea din ochii lui Babette dispăru - iar Lori se trezi stând în pragul bucătăriei.

Avea în minte bâzâitul puternic făcut de muşte. Bâzâitul lor nu era un ecou din Midian, ci era real. Muştele se roteau în încăperea din faţa ei. Ştia prea bine că mirosul le adusese acolo, flămânde şi gata să-şi depună ouăle; şi era convinsă că după tot ce văzuse în Midian, n-ar fi suportat să mai facă vreun pas spre cadavrul de pe podea. Era prea multă moarte pe lume, în mintea şi în afara ei. Dacă nu va scăpa, va înnebuni. Trebuia să iasă la aer, unde putea respira nestânjenită. Poate mai găsea vreo vânzătoare tânără printr-un magazin ca să discute despre vreme sau despre orice altceva, atâta timp cât subiectul rămânea banal, previzibil.

Muştele ţineau însă să-i bâzâie în urechi. Încercă să le alunge cu mâna, dar în zadar. Cu toate astea, ele veneau mereu spre ea, cu aripile înmuiate în moarte, cu picioarele înroşite de moarte.

— Daţi-mi pace! spuse ea printre suspine.

Dar emoţia ei le atrăgea în număr tot mai mare, ridicându-se la auzul vocii ei de la masa bogată aflată în spatele cuptoarelor. Mintea i se zbătu pentru a înţelege realitatea în care fusese azvârlită din nou, pentru a-şi convinge trupul să se întoarcă şi să părăsească bucătăria.

Amândouă o trădară însă, atât mintea cât şi trupul. Norul de muşte se năpusti asupra ei, numărul lor fiind deja atât de mare, încât formau un întuneric de sine stătător. Ca prin vis, înţelese că o asemenea multiplicare nu era posibilă şi că mintea ei, din cauza stării de confuzie, crea această teroare. Dar gândul era prea departe de ea pentru a o ajuta să-şi stăpânească începutul de nebunie; raţiunea încerca să recupereze gândul şi gândirea, însă norul o cuprinsese deja. Simţi picioarele muştelor pe braţe şi pe faţă, lăsând urme ale materiei în care se înmuiaseră sângele, bila, sudoarea şi lacrimile lui Sheryl. Erau atât de multe, încât nici nu reuşeau să-şi găsească o bucăţică de piele pe care să se aşeze, de aceea începură să-şi croiască drum printre buzele ei şi să se caţere prin nări şi peste ochi.

Într-un vis despre Midian, oare morţii nu apăruseră cândva sub formă de ţărână, din toate colţurile lumii? Şi nu stătuse ea în mijlocul furtunii - mângâiată - şi nu se bucurase să ştie că morţii călătoreau pe aripi de vânt? Acum venea celălalt vis: oroarea, în comparaţie, cu splendoarea primului. O lume a muştelor care să fie la fel cu o lume a incomprehensibilului şi a orbirii, a morţilor fără slujbă de îngropăciune şi fără vântul care să-i ducă departe. Doar muşte, care să se ospăteze din ei, să-şi depună ouăle în ei şi să se înmulţească la nesfârşit.

Şi punând alături ţărâna şi muştele, Lori îşi dădu seama ce prefera; înţelese, în timp ce îşi pierdea cunoştinţa, că, dacă Midianul murea - iar ea permitea să se întâmple asta: Pettine, Gibbs şi amicii lor dezgropau ultimul refugiu al Seminţiei Nopţii - atunci *ea*, ea însăşi ţărână într-o bună zi şi atinsă de starea Midianului, nu va avea unde să fie dusă şi le va aparţine, trup şi suflet, muştelor.

Apoi intră în bucătărie.

XVIII - Mânia celor drepţi

1

Pentru Eigerman ideile strălucite şi excreţia erau indisolubil legate; cel mai bine gândea cu pantalonii căzuţi în vine. De nenumărate ori, după ce se ameţea bine, explica oricui era dispus să-l asculte că pacea mondială şi leacul cancerului se puteau realiza peste noapte dacă oameni înţelepţi şi buni s-ar aşeza laolaltă pe tron la o sesiune de defecare.

Când era treaz, gândul de a împărtăşi cu alţii acea funcţie foarte intimă l-ar fi îngrozit. Sala de baie devenea un loc de strădanii solitare, unde cei apăsaţi de funcţii mari puteau fura ceva timp pentru a sta şi a medita la poverile pe care le duceau în spate.

Examina inscripţiile obscene de pe uşa din faţa lui. Nimic nou printre ele, ceea ce era liniştitor. Aceleaşi suferinţe mute care se cereau exhibate. Asta îi dădu curaj să se confrunte cu problemele curente.

Acestea prezentau, în mod esenţial, două faţete. În primul rând, avea un mort în arest. Asta, la fel ca şi inscripţiile, nu era ceva nou. Numai că monştrii aparţineau altui film, ulterior, la fel ca sodomia pe un zid de closet. Nu-şi găsea loc în lumea reală. Ceea ce dădea naştere celei de-a doua probleme: strigătul panicat al lui Tommy Caan, care spunea despre ceva grav care se petrecea tocmai la Midian. Celor două probleme le mai adăugă încă una: doctorul Decker. Acesta purta haine elegante, vorbea frumos, dar avea ceva ce nu-i mirosea a bine. Eigerman devenise suspicios abia în acele momente, când stătea pe tron, dar, dacă se gândea mai bine, era evident ca bună ziua. Ticălosul ştia mai multe decât spunea: nu doar despre Mortul Boone, ci şi despre Midian şi despre ceea ce se petrecea acolo. Dacă punea la cale înlăturarea celui mai bun poliţist din Shere Neck, atunci avea să sosească momentul adevărului, cât se poate de sigur, şi individul o să regrete amarnic.

Până una-alta, şeful trebuia să ia nişte hotărâri. Îşi începuse ziua ca erou, reuşind arestarea „Ucigaşului din Calgary", dar instinctul îi şoptea că evenimentele puteau scăpa foarte uşor de sub control. În afacerea asta apăreau multe elemente neclare; erau numeroase întrebări la care nu găsea răspuns. Sigur, exista şi o soluţie lesnicioasă de ieşire din impas. Îşi putea chema superiorii din Edmonton să le arunce beleaua în braţe ca s-o rezolve. Numai că, dacă renunţa la belea, dădea cu piciorul şi gloriei. Soluţia era să acţioneze imediat - înainte de căderea nopţii, aşa spusese Tommy, dar cât timp mai era până atunci? Trei-patru ore cel mult - pentru a scoate din adânc monştrii de la Midian. Dacă îi ieşea planul, laudele aveau să se

dubleze. Într-o singură zi ar fi reuşit nu numai să aducă în faţa justiţiei Răul, ci şi să cureţe haznaua în care acesta îşi găsea puterea şi sursa: ce idee apetisantă!

Necazul era însă că întrebările la care răspunsese îşi iţeau din nou capetele, şi asta nu era bine. Dacă era să le dea crezare doctorilor care îl examinaseră pe Boone şi rapoartelor venite de la Midian, însemna că lucruri despre care doar citise deveneau acum realitate. Chiar voia să se confrunte cu morţi care umblau şi cu monştri care erau ucişi de lumina soarelui?

Rămase pe toaletă, făcându-şi treaba şi cântărind posibilele soluţii. Îi trebui jumătate de oră, însă, în cele din urmă, reuşi să ia hotărârea. Ca de obicei, după ce agitaţia se mai potolea, totul părea simplu. Pesemne că astăzi lumea nu mai semăna cu cea de ieri. Mâine, dacă va voi Dumnezeu, va deveni ceea ce fusese cândva: morţii să rămână morţi, iar sodomia de pe zid, acolo unde îi era locul. Dacă nu profita de şansa de a deveni omul destinului, cu alta nu se va mai întâlni decât poate când va fi prea bătrân şi va trebui să se trateze de hemoroizi. Aceasta era şansa pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să-şi dovedească bărbăţia. Nu-şi putea permite să-i dea cu piciorul.

Pătruns de această nouă convingere, se şterse la fund, îşi ridică pantalonii, trase apa şi ieşi pentru a da piept cu marea provocare.

2

— Cormack, vreau nişte voluntari care să meargă la Midian cu mine, să ne apucăm de săpat.

— Cât de repede îţi trebuie?

— *Acum*. Nu prea avem timp. Începe cu barurile. Ia-i pe toţi cei de la Holiday!

— Şi ce le spun, care-i scopul?

Eigerman rumegă problema vreme de o clipă: „Ce să *spună*?”

— Zi-le că urmărim profanatori de morminte. Asta o să-i stârnească pe mulţi. Poa’ să vină oricine, numai să aibă puşcă şi cazma. Vreau să-i mobilizezi într-o oră. Chiar mai puţin, dacă poţi.

Decker surâse când îl văzu pe Cormack plecând.

— Acum eşti fericit? îl întrebă Eigerman.

— Sunt încântat că mi-ai urmat sfatul.

— Sfatul tău, pe dracu’!

Decker se mulţumi să surâdă.

— Ieşi naibii de aici, îl pofti Eigerman. Am treabă. Să te-ntorci după ce faci rost de o puşcă.

— Tot ce se poate.

Eigerman îl urmări când ieşi, apoi ridică receptorul. Se tot gândise să formeze numărul acela încă de când luase decizia de a merge la Midian; un număr pe care nu avusese motive să-l apeleze de mult. O

făcu însă acum. După câteva clipe, Părintele Ashbery îi răspunse.

— Parcă ţi-ai pierdut suflul, părinte.

Ashbery îşi dădu imediat seama cine îi telefona.

— Eigerman.

— Ai nimerit-o din prima. Ce pui la cale?

— Tocmai m-am întors de la jogging.

— Bună treabă. Aşa alungi gândurile păcătoase.

— Ce doreşti?

— Ce crezi că doresc? Un preot.

— N-am făcut nimic!

— Eu ştiu altfel.

— Eigerman, nu cotizez. Dumnezeu mi-a iertat păcatele.

— Nu se pune.

— Atunci dă-mi pace!

— Să nu închizi!

Ashbery sesiză imediat îngrijorarea apărută brusc în vocea lui Eigerman.

— Bine, bine, făcu el.

— Ce?

— Ai probleme.

— Poate-avem amândoi.

— Adică?

— Vreau să te prezinţi aici imediat cu tot ce ai în materie de crucifixe şi apă sfinţită.

— Pentru ce?

— Ai încredere în mine.

Ashbery pufni în râs:

— Eigerman, nu mai sunt la cheremul tău. Trebuie să mă ocup de turma mea.

— Atunci fă-o pentru turmă.

— Ce spui, dom'le?

— Predici Ziua Judecăţii de Apoi, corect? Tocmai pentru asta se pregătesc şi tocmai la Midian.

— Cine se pregăteşte?

— Nu ştiu cine şi nici de ce. Ştiu doar că avem nevoie de sfinţenie de partea noastră, iar tu eşti singurul preot pe care-l cunosc.

— Vorbeşti singur, Eigerman.

— Am impresia că nu m-ai ascultat cu atenţie. Vorbesc cât se poate de serios, ce mama…?

— Nu mai joc după cum îmi cânţi tu.

— Serios, Ashbery! Dacă nu vii de bună voie, te aduc cu forţa.

— Eigerman, am ars negativele. Sunt un om liber.

— Eu am păstrat copiile.

Urmă un moment de tăcere din partea părintelui. Apoi:

— Ai jurat.

— Am minţit, veni răspunsul.

— Eşti un ticălos, Eigerman.

— Iar tu porţi desuuri din dantelă. Aşadar, cât de repede poţi ajunge?

Tăcere.

— Ashbery, te-am întrebat ceva.

— Dă-mi o oră.

— Ai patruş'cinci de minute.

— Să te…

— Aşa-mi placi: o doamnă cu frica lui Dumnezeu.

3

„Canicula e de vină", gândi Eigerman când văzu câţi oameni reuşiseră să mobilizeze Cormack şi Holliday în mai puţin de o oră. Canicula întotdeauna îi stârnea pe bărbaţi: la destrăbălare sau la crimă. Iar Shere Neck fiind aşa cum era, iar prilejurile pentru destrăbălare fiind mai greu de găsit atunci când simţeai nevoia, pofta de a trage cu puşca putea fi satisfăcută chiar în acea zi. Afară se strânseseră vreo douăzeci de bărbaţi, trei sau patru femei care veneau să profite de acea plimbare, plus Ashbery şi apa lui sfinţită.

În acel răstimp mai veniseră două apeluri de la Midian. Unul de la Tommy, căruia i se ordonă să se întoarcă în cimitir pentru a-l ajuta pe Pettine să controleze duşmanul până la sosirea întăririlor, al doilea chiar de la Pettine, care îl informa pe Eigerman că avusese loc o evadare a unui ocupant al Midianului. Acesta se strecurase pe poarta principală, în timp ce complicii lui creaseră o diversiune. Caracterul acestei diversiuni explica nu numai glasul gâtuit al lui Pettine, în timp ce-şi prezenta raportul, ci şi motivul pentru care nu reuşiseră să continue urmărirea. Cineva dăduse foc pneurilor de la maşini. Focul mistuise rapid vehiculele, inclusiv aparatul radio cu care se făcea transmisia. Pettine tocmai se pregătea să anunţe că nu va mai reveni cu rapoarte, când aparatul îşi dădu duhul.

Eigerman păstră această din urmă informaţie pentru sine, de teamă ca ea să nu potolească pofta de aventură a unora. Vânătoarea dădea foarte bine, dar nu era convins că se vor mai găsi mulţi amatori să se înroleze după ce s-ar fi aflat că unii dintre ticăloşi se arătau dispuşi să riposteze.

În clipa în care convoiul se puse în mişcare, Eigerman se uită la ceas. Mai aveau probabil două ore şi jumătate de lumină bună, după care începea să se întunece. Trei sferturi de oră îţi lua drumul până acolo, ceea ce însemna că îi rămânea o oră şi trei sferturi ca să se ocupe de nemernicii ăia, înainte ca inamicul să aibă noaptea ca aliat. Era suficient dacă se organizau corespunzător. „Cel mai bine era să

trateze operaţiunea drept un atac direct", se gândi Eigerman. Să-i scoată pe ticăloşi la lumină şi să vadă ce se întâmplă atunci. Dacă se destrămau, aşa cum susţinea pişăciosul acela de Tommy, atunci asta devenea dovada pentru judecător că acele creaturi erau păgâne ca dracul. Dacă nu - dacă Decker minţea, dacă Pettine se drogase din nou, iar totul se dovedea doar o vânare de vânt - va găsi el pe cineva să împuşte, aşa că tot nu se va putea considera că-şi pierduse vremea. Poate se va întoarce şi-l va ciurui pe monstrul din celula cinci, omul care nu avea puls şi nici sânge în obraji.

Oricum ar fi fost, n-o să lase el ziua asta să treacă fără a face pe cineva să verse lacrimi.

PARTEA A CINCEA

NOAPTEA CEA BLÂNDĂ

„Nicio altă sabie nu te va atinge, decât a mea.“

Jurământul unui amant
(anonim)

XIX - Un chip neprietenos

1

De ce trebuia să se trezească? De ce era nevoie de o revenire la conştientă? N-ar fi fost mai bine să se scufunde tot mai adânc în acel loc de nicăieri în care îşi căutase refugiu? Dar acel loc n-o dorea. Împotriva voinţei ei, se detaşă de el şi reveni pe tărâmul bine cunoscutei dureri a vieţii şi a morţii.

Muştele dispăruseră. Acest lucru, cel puţin, era un câştig. Se ridică în picioare, simţindu-şi trupul de prisos, ca pe o povară. În timp ce se străduia să-şi scuture praful de pe haine, auzi vocea strigând-o. Se părea că nu se trezise din proprie iniţiativă. O sculase cineva. Pentru o clipă, cuprinsă de spaimă, crezu că vocea era a lui Sheryl; că ambiţia muştelor dăduse roade şi o făcuseră să-şi piardă minţile. Când însă vocea răsună a doua oară, reuşi să-i dea un nume: Babette. O chema copila. Întorcând spatele bucătăriei, îşi luă geanta de voiaj şi porni printre mormanele de moloz şi resturi, spre stradă. Lumina era mai palidă decât atunci când intrase: câtă vreme se luptase cu somnul, trecuseră câteva ore. Ceasul, spart din cauza căderii, refuza să-i spună cât timp se scursese.

Încă era zăpuşeală pe stradă, dar arşiţa amiezii rămăsese departe. După-amiaza era pe sfârşite. Nu mai era mult până la amurg.

Mergea uitându-se în urmă de câteva ori. Indiferent ce criză a realităţii o copleşise înăuntru, vocea lui Babette o salvase, iar ea se simţea ciudat de vioaie, ca şi cum ceva în mersul lumii se limpezise.

Ştia despre ce era vorba, fără a trebui să se gândească prea mult. Inima sau mintea ei căzuse la pace cu Midian şi cu tot ce cuprindea acesta. Niciuna dintre încăperile văzute nu provocase o durere atât de mare ca trăirile pe care le avusese în interiorul clădirii pârjolite: singurătatea cadavrului, duhoarea tot mai acaparantă a descompunerii, finalitatea inevitabila. În comparaţie cu acestea, monştrii din Midian - transformându-se, reorganizându-se, ambasadori ai cărnii de mâine şi păstrători ai zilei de ieri - păreau plini de promisiuni. Nu descoperise acolo, printre acele creaturi, capacităţi pe care le invidiase? Puterea lor de a zbura, de a se transforma, de a cunoaşte stadiul de animal, de a sfida moartea?

Tot ceea ce râvnise şi invidiase la alţi reprezentanţi ai propriei specii părea acum lipsit de valoare. Visurile de anatomie perfectă - chipul de artist de cinema de două parale, corpul în centrul atenţiei - o minţiseră cu promisiuni de fericire adevărată. Carnea nu-şi putea păstra frumuseţea, aşa cum nici ochii nu-şi păstrau strălucirea. Aveau să se stingă în curând.

Monştrii însă erau eterni. O parte a eului interzis. Sinele ei

întunecat, care se transforma la miezul nopţii. Tânjea să se numere printre ei.

Erau multe lucruri cu care se împăcase, inclusiv pofta lor pentru carnea umană, pe care o văzuse când se afla la Sweetgrass Inn. Putea învăţa şi înţelege. Nu avea de ales, căci fusese contaminată de o înţelegere care-i modificase eul interior, făcându-l de nerecunoscut. Nu mai exista cale de întoarcere spre tărâmurile înverzite ale adolescenţei şi ale începutului feminităţii. Iar seara aceasta însemna deplasarea de-a lungul străzii, pentru a vedea ce-i rezervase noaptea.

Ralantiul motorului unei maşini din partea cealaltă a străzii îi atrase atenţia. Aruncă o privire spre ea. Geamurile erau ridicate - în ciuda zăpuşelii din aer - ceea ce i se păru cel puţin ciudat. Nu reuşi să vadă şoferul; atât geamurile, cât şi parbrizul erau prea murdare. Sentimentul neplăcut de suspiciune căpătă proporţii. Evident, şoferul aştepta pe cineva. Şi având în vedere că pe stradă nu era nimeni altcineva, persoana aşteptată era cel mai probabil ea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, şoferul nu putea fi decât un anumit bărbat, fiindcă doar el ştia că ea avea motive să se afle acolo: Decker.

O luă la fugă.

Auzi cum motorul este ambalat. Aruncă o privire în urmă. Încet, automobilul porni din locul în care fusese parcat. Şoferul nu avea motive să se grăbească. Nu se vedea nici ţipenie de om pe stradă. Fără îndoială că va sări cineva în ajutorul ei, numai să ştie în ce direcţie să fugă. Automobilul înjumătăţise deja distanţa până la ea. Cu toate că-şi dădea seama că nu o poate depăşi în viteză, Lori alergă totuşi, auzind motorul vuind tot mai tare în urma ei. Apoi, pneurile scrâşniră la frecarea cu bordura trotuarului. Automobilul apăru alături de ea, deplasându-se cu aceeaşi viteză.

Portiera se deschise. Lori continua să alerge. Maşina o ajunse din nou, însoţind-o la pas, iar de astă dată uşa se frecă de bordură.

Apoi, dinăuntru, urmă invitaţia:

— Urcă!

Ticălosul, ce stăpân era pe situaţie:

— Urcă, te rog, înainte să fim arestaţi amândoi.

Nu era Decker. Ideea veni ca o arsură lentă, dar cu o bruscheţe care o uimi: *nu* Decker i se adresa din maşină. Se opri din fugă, zbătându-se din tot trupul să-şi recapete suflul.

Se opri şi maşina.

— Urcă, repetă şoferul.

— Cine…? încercă ea să spună, dar efortul de a respira o împiedică să continue.

Primi totuşi răspuns:

— Un prieten de-al lui Boone.

Cu toate acestea, Lori ezită în faţa portierei deschise.

— Babette mi-a spus cum să te găsesc, explică bărbatul.

— Babette?

— Urci odată? Avem multe de făcut.

Se apropie de portieră. Văzând că se hotărâse, bărbatul spuse:

— Să nu ţipi.

Lori nu avea suflu nici cât să scoată un sunet, dar evident că simţi *impulsul* de a striga în clipa când, în semiobscuritatea din maşină, privirea îi căzu pe faţa bărbatului. Era una dintre creaturile Midianului, fără îndoială, dar nu frate al făpturilor fabuloase pe care le văzuse în tuneluri. Înfăţişarea lui era îngrozitoare: avea faţa roşie şi fără piele, arătând ca un ficat crud. Dacă ar fi arătat altfel, n-ar fi avut încredere, ştiind atâtea lucruri despre deghizare. Această creatură nu se putea preface: faţa-rană era de o onestitate cumplită.

— Mă numesc Narcisse, se prezentă el. Închide uşa, te rog. Ne fereşte de lumină. Şi de muşte.

2

Relatarea poveştii lui sau, mai curând, rezumatul ei, nu dură mai mult decât intervalul necesar parcurgerii a două intersecţii şi ceva. Povesti cum îl cunoscuse pe Boone la spital, cum ajunsese mai apoi la Midian, cum încălcaseră împreună legile Midianului, ajungând la suprafaţă. Avea o amintire din acea aventură, îi spuse el lui Lori; o rană la pântece pe care nu ar fi cazul să o vadă o doamnă.

— Deci te-au exilat ca pe Boone? întrebă ea.

— Au încercat. Dar am rămas acolo, sperând că voi fi iertat. Apoi, când au venit poliţiştii, m-am gândit: ei bine, noi i-am adus pe capul lor. Ar trebui să-l găsesc pe Boone. Să încercăm să oprim ceea ce am declanşat.

— Nu te ucide soarele?

— Pesemne că nu sunt mort de suficient timp, dar nu-i asta… totuşi îl suport.

— Ştii că Boone e în închisoare?

— Da, am auzit. De aceea l-am pus pe copilaş să te găsească. Cred că împreună vom reuşi să-l scoatem de acolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să reuşim?

— Nu ştiu, recunoscu Narcisse. Dar merită să încercăm. Şi trebuie să ne grăbim. Deja au trimis oameni la Midian, ca să dezgroape totul.

— Chiar dacă îl eliberăm pe Boone, nu văd ce ar putea face el.

— A intrat în încăperea Botezătorului, îi răspunse Narcisse, ducând degetele la buze şi la inimă. A vorbit cu Baphomet. Din câte-am auzit, nimeni altcineva, în afară de Lylesburg, n-a mai ieşit de acolo. Am impresia că Botezătorul i-a transmis unele cunoştinţe. Ceva care să ne ajute să punem capăt distrugerii.

Lori îşi aminti chipul îngrozit al lui Boone când ieşise împleticindu-

se din cameră.

— Nu cred să-i fi spus ceva Baphomet. Abia dacă a scăpat cu viaţă.

Narcisse râse:

— A scăpat sau nu? Îţi închipui că Baphomet ar fi îngăduit asta dacă n-ar fi avut vreun motiv?

— Cum zici… Dar cum ajungem la el? Cred că e păzit cu străşnicie.

Narcisse surise.

— Ce găseşti atât de amuzant?

— Ai uitat ce este acum. Are puteri.

— N-am uitat, îi răspunse Lori, dar pur şi simplu nu ştiu.

— Nu ţi-a spus?

— Nu.

— A mers la Midian pentru că a crezut că a vărsat sânge…

— Asta am bănuit şi eu.

— Dar n-o făcuse. Era nevinovat. Ceea ce l-a făcut să devină carne.

— Vrei să spui că a fost atacat?

— Aproape ucis. Însă a scăpat, dar numai până în oraş.

— Unde îl aştepta Decker, spuse Lori, încheind povestea sau doar începând-o. A fost al naibii de norocos că niciun glonţ nu l-a omorât.

Zâmbetul lui Narcisse, care îi stăruise pe faţă încă de când Lori spusese că Boone sigur era păzit cu străşnicie, dispăru.

— Ce vrei să spui… făcu el… niciun glonţ nu l-a omorât? Ce crezi că l-a adus înapoi la Midian? De ce îţi închipui că au deschis mormintele a doua oară?

Ea îl privi total nedumerită.

— Nu pricep, spuse, sperând că într-adevăr nu înţelesese. Ce vrei să insinuezi?

— A fost muşcat de Peloquin, îi explică Narcisse. Muşcat şi infectat. Balsamul i-a pătruns în sânge… Amuţi: Vrei să-ţi povestesc în continuare?

— Da.

— Balsamul i-a intrat în sânge. I-a dat puteri. I-a dat foamea. Şi i-a permis să se ridice de pe masa de disecţie şi să umble…

Drept răspuns la expresia de şoc de pe chipul lui Lori, vorbele lui se înmuiară la sfârşitul frazei.

— E mort?

Narcisse dădu aprobator din cap:

— Am crezut că ai înţeles asta, spuse el. Am crezut că mai devreme ai glumit… în legătură cu faptul că el e… glasul lui se stinse treptat, până amuţi.

— Asta-i prea de tot! se împotrivi Lori. Strânse cu putere mânerul portierei, însă îi lipsea tăria să tragă de el… prea de tot.

— Moartea nu-i chiar atât de rea, o linişti Narcisse. Nici măcar nu e diferită de viaţă. Doar că e… neaşteptată.

— Vorbeşti din experienţă?

— Sigur că da!

Lori lăsă mâna să-i cadă de pe mâner. Simţea să o părăsesc până şi ultimii stropi de putere.

— Nu mă părăsi acum, se rugă Narcisse.

„Mort, mort definitiv. În braţele ei, în minte.“

— Lori, de ce taci? Spune ceva, fie măcar şi la revedere.

— Cum îţi permiţi să glumeşti pe… tema asta? îl întrebă ea.

— Dacă nu-i amuzant, cum ar putea fi? Numai trist. Şi nu vreau să fiu trist. Zâmbeşte, te rog! Mergem să-ţi salvăm iubitul, da, noi doi!

Lori nu-i răspunse.

— Să înţeleg că tăcerea ta înseamnă aprobare?

Ea rămase mută.

— Atunci aşa o să fac.

XX - Purtat

1

Eigerman fusese la Midian doar o dată, atunci când adusese întăriri pentru forţele din Calgary care îl urmăreau pe Boone. Tot atunci îl cunoscuse şi pe Decker - eroul care îşi riscase viaţa pentru a încerca să-şi convingă pacientul să iasă din ascunzătoare. Dăduse greş, bineînţeles. Totul se încheiase cu execuţia lui Boone, când apăruse acesta. Dacă existase vreun om care să se prăbuşească la pământ şi să moară, atunci Boone fusese acela. Eigerman nu mai văzuse atâtea gloanţe străpungând o bucată de carne. Numai că Boone nu picase lat. Adică nu rămăsese la pământ. Începuse să umble, fără puls şi având carnea de culoarea peştelui crud.

Greţoasă chestie! Îi dădea fiori când se gândea. N-avea de gând să recunoască asta în faţa cuiva, nici măcar faţă de pasagerii de pe bancheta din spate, preotul şi doctorul, care aveau şi ei propriile lor secrete. Pe ale lui Ashbery le ştia. Individului îi plăcea să poarte lenjerie feminină, fapt pe care Eigerman îl descoperise din întâmplare şi-l folosise ca motiv de şantaj când avusese nevoie de iertarea vreunui păcat propriu. Secretele lui Decker rămâneau însă un mister. Chipul lui nu trăda nimic, nici măcar unui ochi obişnuit să recunoască vinovăţia.

Repoziţionând oglinda retrovizoare, şeful se uita la Ashbery, care îi azvârli o privire morocănoasă.

— Ai exorcizat vreodată pe cineva? îl întrebă el pe preot.

— Nu.

— Dar ai văzut cum se face?

— Nu, nici asta.

— Totuşi, *crezi,* nu? insistă Eigerman.

— În *ce?*

— În Rai şi în Iad, pentru numele lui Dumnezeu.

— Fii mai explicit, te rog.

— Poftim?

— Ce înţelegi prin Rai şi Iad?

— Iisuse, n-am chef de o dispută teologică, ce dracu'? Ashbery, eşti preot. Trebuie să crezi în diavol. Am dreptate, Decker?

Doctorul mormăi ceva. Eigerman împinse lucrurile ceva mai departe:

— Toată lumea a văzut chestii pe care nu le poate explica, nu? În special doctorii, corect? Ai avut pacienţi care vorbeau în alte limbi…

— Nu cred c-am avut, îi răspunse Decker.

— Dar e adevărat? Totul e perfect din punct de vedere ştiinţific, aşa e?

— Aşa aş zice.

— Ai zice! Da' despre Boone, ce zici? nu se lăsă Eigerman. Morţii readuşi la viaţă pot fi descrişi ştiinţific?

— Nu ştiu, murmură Decker.

— Bravo, ce să mai crezi? Un preot care nu crede în diavol şi un doctor care nu deosebeşte ştiinţa de gaura curului. Asta chiar că mă face să mă simt liniştit.

Decker rămase mut. Ashbery îi răspunse:

— Chiar crezi că te aşteaptă ceva urât, nu? Ai transpirat ca un cal.

— Nu te obrăznici, drăguţă! îl sfătui Eigerman. Mai bine scoate cărţulia cu exorcisme. Vreau să-i trimitem dracului pe monştrii ăia înapoi, de unde-au apărut. Tu ar trebui să ştii cum se face.

— Eigerman, în prezent există alte explicaţii, răspunse Ashbery. Nu ne aflăm la Salem. Nu mergem la o ardere pe rug.

Eigerman îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui Decker, plasându-şi următoarea întrebare în mod insidios:

— Doctore, ce părere ai? Crezi că ar trebui să-i luăm la analizat pe morţii ăştia înviaţi? Să-i întrebăm dacă au vrut vreodată să se culce cu surorile lor? Apoi, aruncând o privire spre Ashbery: sau dacă s-au îmbrăcat cu lenjeria lor?

— Eu cred că *mergem* la Salem, răspunse Decker, în vocea căruia apăruse o nuanţă pe care Eigerman nu o mai percepuse până atunci: Şi mai cred că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie ce cred eu. Oricum o să-i prăjeşti.

— Aici ai nimerit-o, făcu Eigerman şi râse gros, din gâtlej.

— Şi mai cred că Ashbery are dreptate. *Eşti îngrozit.*

Asta făcu hohotul de râs să amuţească.

— Ticălosule! zise Eigerman în şoaptă.

Parcurseră restul drumului în tăcere: Eigerman imprimând o altă viteză convoiului, Decker observând cum lumina se stingea treptat, iar Ashbery, după câteva clipe de introspecţie, răsfoind Cartea de Rugăciuni, întorcând cu rapiditate paginile subţiri ca foiţa de ceapă, căutând Ritualurile Alungării.

2

Cu faţa înnegrită de funingine de la vehiculele incendiate, care încă ardeau, Pettine îi aştepta la cincizeci de metri de poarta necropolei.

— Care-i situaţia? se interesă Eigerman.

Pettine aruncă o privire spre cimitir:

— Nicio mişcare de când cu evadarea. Dar am auzit tot soiul de chestii.

— Ce anume?

— Parc-am sta pe un muşuroi de termite, spuse Pettine. Pe sub pământ se mişcă ceva. N-am niciun dubiu. Se simte şi se aude.

Decker, care călătorise într-o maşină care era la coada convoiului, apăru şi se alătură discuţiei, întrerupându-l pe Pettine pentru a i se adresa lui Eigerman.

— Mai e o oră şi douăzeci de minute până apune soarele.

— Ştiu să socotesc şi eu, îi răspunse Eigerman.

— Atunci ne apucăm de săpat?

— Când zic eu, Decker.

— Decker are dreptate, Şefu', zise Pettine. Ticăloşii ăştia se tem de soare. Îţi spun eu, n-aş vrea să mai fim aici la noapte. Sunt o mulţime sub pământ.

— O să stăm cât e nevoie ca să facem curăţenie, hotărî Eigerman. Câte porţi sunt?

— Două. Cea mare şi încă una pe latura de nord-est.

— În regulă. Deci n-ar fi greu să-i blocăm. Adu un camion în faţa porţii mari şi o să punem oameni de-a lungul zidului ca să fim siguri că nu scapă niciunul. Apoi, intrăm şi noi.

— Văd c-aţi adus şi întăriri, comentă Pettine, uitându-se spre Ashbery.

— Aşa e.

Eigerman se întoarse către preot:

— Poţi binecuvânta apă, da? S-o sfinţeşti?

— Da.

— Atunci, fă-o! Toată apa pe care o putem găsi. Binecuvânteaz-o! Să le-o împărţi oamenilor! S-ar putea să ajute, dacă gloanţele nu-şi fac treaba. Iar tu, Decker, stai naibii deoparte! Asta-i treabă de poliţişti.

Odată ordinele date, Eigerman privi în jos spre porţile cimitirului. Traversând terenul prăfuit, el înţelese ce a vrut să spună Pettine prin „muşuroaie de termite". Era ceva care se mişca pe sub pământ. Chiar i se păru că aude voci care veneau de la o înmormântare. Parcă o şi vedea. Dezgropată în urma săpăturilor, auzi o femeie care ţipa pe sub pământ. O făcea pentru că ea născuse şi murise în propriul sicriu. Copilul, un monstru, supravieţuise sfârşind probabil într-un azil sau în pământ, alături de rămăşiţele mamei lui.

El putea să numere minutele care au mai rămas din viaţa lui bolnavă, pe cele şase degete ale mâinii. Îndată ce ei şi-ar fi arătat capetele, Eigerman putea să le trimită nişte gloanţe chiar în creier. Aşa că las-o să vină! Nu se temea de ei. Să vină! Să încerce!

El avea să-i aştepte.

3

Decker urmări modul de desfăşurare a forţelor până când începu să se simtă neliniştit. Apoi se retrase puţin pe deal. Detesta să devină observatorul eforturilor altora. Îl făcea să se simtă impotent şi trezea în el dorinţa de a le dovedi *propria* putere. Pornirea asta era

întotdeauna periculoasă. Singurii ochi care puteau privi excitaţia criminală erau aceia care aveau să-şi piardă strălucirea vie, şi până şi pe aceia trebuia să-i distrugă în timp ce se uitau, de teamă că vor povesti ceea ce au văzut.

Se întoarse cu spatele la cimitir şi se distră făcând planuri de viitor. După ce procesul lui Boone se va fi încheiat, va fi liber să reînceapă truda Măştii. Aştepta asta cu patimă. De acum înainte va merge în alte părţi. Va găsi locuri de măcel în Manitoba şi Saskatchewan sau poate chiar în Vancouver. Se înfierbântă de plăcere doar la acest gând. Din diplomatul pe care îl purta aproape că putea auzi Faţa-cu-nasturi suspinând printre dinţi.

— *Sst,* se trezi el spunând către Mască.

— Ce înseamnă asta?

Decker se răsuci. Pettine stătea la un metru depărtare de el.

— Ai spus ceva? vru să ştie poliţistul.

„Şi-o va găsi şi el“, spuse Masca.

— Da, răspunse Decker.

— N-am auzit.

— Vorbeam singur.

Pettine ridică nepăsător din umeri:

— Ordin de la Şefu’. Zice că suntem pregătiţi să pătrundem. Vrei să dai o mână de ajutor?

„Eu sunt gata“, spuse Masca.

— Nu, zise Decker.

— Nicio supărare. Eşti doctor psihiatru?

— Da. De ce?

— Mă gândeam c-o să fie nevoie de nişte doctori destul de curând. Doar n-or să se predea fără luptă.

— Nu vă pot ajuta. Nici nu suport să văd sânge.

Din servietă se auzi un hohot de râs, atât de puternic, încât Decker fu sigur că Pettine îl auzise. Dar nu avea motive să se îngrijoreze.

— Atunci ar fi bine să păstrezi distanţa, spuse poliţistul şi se întoarse pentru a porni spre locul acţiunii.

Decker duse geanta la piept şi o ţinu strâns în braţe. Dinăuntru auzi fermoarul deschizându-se şi închizându-se întruna.

— Taci dracului din gură, şopti el.

— Să nu mă laşi încuiată, se tângui Masca. În niciun caz în noaptea asta. Dacă nu-ţi place să vezi sânge, lasă-mă pe mine să-l privesc în locul tău.

— Nu pot.

— Îmi eşti dator, zise Masca. M-ai trădat la Midian sau ai uitat?

— N-am avut de ales.

— Acum ai. Mă poţi scoate puţin la aer. Ştii că ţi-ar face plăcere.

— Aş putea fi văzut.

— Atunci curând.
Decker nu răspunse.
— Curând! răcni Masca.
— Sst!
— Spune că da.
— Te rog…
— Spune.
— Da. Curând.

XXI - Acea dorinţă

1

Doi oameni fuseseră lăsaţi de serviciu la secţie pentru a păzi deţinutul din celula cinci. Eigerman le dăduse ordine precise. Sub nicio formă nu aveau voie să descuie uşa celulei, indiferent ce zgomote se auzeau dinăuntru. Şi nici vreunei autorităţi - fie ea judecător, doctor sau chiar Bunul Dumnezeu - nu trebuia să i se permită accesul la deţinut. Iar pentru a aplica aceste ordine, în cazul că se impunea, lui Cormack şi lui Koestenbaum li se dăduseră cheile de la arsenal şi drept nelimitat de a apela la măsuri extreme în cazul în care securitatea secţiei ar fi fost pusă în pericol. Cei doi nu se arătaseră surprinşi. După toate probabilităţile, Shere Neck nu va mai avea vreun deţinut ca Boone, care să intre în analele violenţei atroce atât de furtunos. Dacă ar scăpa, pe tot teritoriul ţării renumele lui Eigerman ar fi terfelit. De la o coastă la alta a Americii.

Existau însă şi alte amănunte, şi amândoi le ştiau. Cu toate că şeful nu precizase clar starea deţinutului, se vehiculaseră nenumărate zvonuri. Omul era, într-un anume fel, un *monstru;* posedat de puteri care îl făceau primejdios, chiar înapoia uşii încuiate şi zăvorite.

Prin urmare, Cormack se arătă recunoscător că fusese lăsat să păzească partea din faţă a secţiei, în vreme ce Koestenbaum supraveghea chiar celula. Secţia era ca o fortăreaţă. Toate uşile şi ferestrele erau închise şi blocate. Acum se punea doar problema aşteptării cu arma în mână, până se întorcea cavaleria de la Midian.

Nu mai era mult până atunci. Gunoaiele umane pe care le vor găsi acolo - dependenţi de droguri, perverşi, radicali - vor fi strânse în câteva ore, iar convoiul va face drum întors ca să elibereze santinelele din post. A doua zi urmau să sosească forţe din Calgary pentru a-l lua pe deţinut, iar lucrurile vor reveni pe vechiul făgaş. Cormack nu intrase în poliţie ca să stea şi să asude aşa cum se întâmpla acum. Nu, el se angajase pentru ca în câte-o noapte de vară să poată merge lejer cu maşina până la colţul străzilor South şi Emmett, pentru a o sili pe vreuna dintre profesionistele de acolo să-şi lase capul în poala lui timp de o jumătate de oră. Pentru el, la asta era bună legea. Nu să păzească fortăreaţa asta pe care nici dracu' n-o asedia.

— Ajutor, se auzi vocea cuiva.

Auzi cuvintele cu claritate. Persoana care vorbise - o femeie - se afla în faţa uşii principale.

— Ajutaţi-mă, *vă rog!*

Rugămintea era atât de convingătoare, că nu o putea ignora. Cu arma pregătită, cu glonţ pe ţeavă, se duse spre uşă. Nu avea geam, nici măcar vizor, astfel că nu putea vedea persoana de pe trepte. Dar o

auzi din nou. Întâi un suspin, apoi o bătaie slabă, care se stingea la fel de repede după cum începea.

— Trebuie să mergi în altă parte, spuse el. Acum nu te pot ajuta.

— Sunt rănită, păru ea să spună, dar Cormack nu era sigur, aşa că îşi lipi urechea de uşă.

— M-ai auzit? întrebă el. Nu te pot ajuta. Du-te la farmacie.

Drept răspuns, nu se auzi nici măcar un scâncet. Doar o respiraţie slabă.

Lui Cormack îi plăceau femeile; ţinea să joace rolul de bărbat cu autoritate şi de adept al familiei. Chiar de erou, atâta vreme cât nu trebuia să facă eforturi prea mari. Ar fi fost împotriva firii să nu deschidă uşa unei femei care cerşea ajutor. Părea tânără şi disperată. Gândindu-se la vulnerabilitatea ei, nu inima i se întărea. Verificând întâi să nu se afle prin preajmă Koestenbaum, ca martor la încălcarea ordinului, Cormack şopti:

— Stai puţin, şi desferecă uşa de sus până jos.

Abia deschise puţin uşa că o mână şi ţâşni prin deschizătură, sfâşiindu-i faţa cu degetul mare. Rana se oprea imediat sub ochi, dar sângele care ţâşnea şuvoi îl făcu să vadă totul în roşu. Aproape orbit, se simţi azvârlit cu putere în spate, când forţa de cealaltă parte împinse uşa. Cu toate acestea, nu scăpă puşca din mâini. Trase, întâi spre femeie, fără s-o nimerească însă, apoi spre însoţitorul acesteia, care se repezi la el într-o poziţie ghemuită, ca să evite gloanţele. La a doua, pe alături ca şi prima, sângele explodă. Nu era însă al ţintei, ci venea din propria gheată, de unde piciorul i se împrăştie pe podea.

— *Dumnezeule mare, Iisuse!*

Îngrozit, lăsă puşca să-i cadă din mână. Ştiind că nu va putea să se aplece ca s-o ia fără să-şi piardă echilibrul, se răsuci şi porni într-un picior către biroul pe care îşi lăsase pistolul.

Dar Degete-de-Argint ajunsese deja acolo şi înghiţea gloanţele ca pe vitamine.

Lipsit de orice mijloc de apărare şi ştiind că nu mai poate rămâne în picioare mai mult de câteva secunde, începu să urle.

2

Aflat în faţa celulei cinci, Koestenbaum nu-şi părăsi postul. Cunoştea ordinul. Orice s-ar fi întâmplat dincolo de uşă, în secţie, el trebuia să stea de pază lângă celulă, s-o apere de orice asalt. Era hotărât să procedeze întocmai, indiferent cât de mult ar fi urlat Cormack.

Strivind chiştocul cu talpa, trase oblonul de la uşa celulei şi-şi apropie ochiul de vizor. Ucigaşul se mişcase în cursul ultimelor minute, trăgându-se încet spre colţ, de parcă ar fi fost vânat de o rază slabă de soare ce pătrundea pe ferestruica situată undeva, sus, deasupra lui. Acum nu mai avea unde să se retragă. Stătea strivit în

colţ, ghemuit. Lăsând la o parte mişcarea, arăta la fel ca şi până atunci: un gunoi uman. Nu putea pune pe nimeni în pericol.

Aparenţele înşală, desigur; Koestenbaum purta uniforma de prea multă vreme ca să fie chiar atât de naiv. Însă recunoştea un om învins. Boone nici măcar nu ridică ochii atunci când Cormack scoase un alt răcnet. Se mulţumi să urmărească cu coada ochiului raza de soare care se târa spre el şi fu străbătut de un tremur.

Koestenbaum lăsă capacul vizorului să cadă cu zgomot şi se întoarse să vegheze la uşa unde atacatorii lui Cormack - oricine ar fi fost aceştia - urmau să vină. Îl vor găsi pregătit şi aşteptându-i, cu armele gata să-şi slobozească gloanţele.

Nu mai avu timp să se gândească la modul în care avea să apere poziţia, fiindcă o detunătură făcu încuietoarea, împreună cu jumătate din uşă, aşchii care au zburat împrăştiate în toate părţile, iar aerul se umplu de fum. Orbit de fum, trase la întâmplare, când văzu pe cineva repezindu-se spre el. Omul tocmai arunca puşca pe care o folosise ca să spargă uşa şi îşi ridica mâinile care *sclipiră* în clipa când coborâră fulgerător spre ochii lui. Poliţistul şovăi cât să surprindă chipul atacatorului - ce semăna cu ceva care ar fi trebuit ţinut în bandaje la doi metri sub pământ - apoi trase. Glonţul îşi atinse ţinta, însă n-o încetini câtuşi de puţin şi, până să tragă a doua oară, se trezi ţintuit la perete, faţă în faţă cu atacatorul. Un cârlig se afla la doi centimetri de ochiul lui stâng. Un altul îi ţintuia vintrele.

— De care vrei să te lipseşti? îl întrebă omul.

— Nu-i nevoie, se auzi vocea unei femei, iar Koestenbaum nu mai apucă să aleagă între vedere şi sex.

— Lasă-mă, zise Narcisse.

— Nu-l lăsa! se rugă încet Koestenbaum. Te rog… nu-l lăsa!

În faţa lui apăru şi femeia. Ceea ce vedea părea destul de normal, dar n-ar fi vrut să parieze cum arăta pe sub bluză. Sâni ca de târfă, cel mai probabil. Căzuse în mâinile monştrilor.

— Unde-i Boone? întrebă ea.

Nu avea rost să-şi rişte boaşele, ochiul sau cine ştie ce. Cu sau fără ajutorul lui, tot aveau să-l găsească.

— Aici, răspunse el, arătând din ochi spre celula cinci.

— Şi cheile?

— La centură.

Femeia se aplecă şi-i luă lanţul cu chei.

— Care dintre ele?

— Cea cu breloc albastru, mărturisi el.

— Mulţumesc!

Femeia trecu de el, îndreptându-se către uşă.

— Stai.. spuse Koestenbaum.

— Poftim?

— Fă-l să-mi dea drumul.

— Narcisse! rosti ea.

Cârligul se retrase din dreptul ochiului, dar cel de la vintre rămase, îmboldindu-l.

— Trebuie să ne grăbim, zise Narcisse.

— Ştiu, veni răspunsul femeii.

Koestenbaum auzi uşa deschizându-se. Aruncă o privire în jur, să o vadă intrând în celulă. Când întoarse capul la loc, pumnul îi izbi faţa şi el se prăbuşi la podea, cu falca fracturată în trei locuri.

3

Cormack se alesese cu o lovitură la fel de năprasnică, dar el deja se năruia când o primise şi, în loc să-l trimită în lumea viselor, rămase cu o ameţeală de care scăpă repede. Se târî până la uşă, şi, cu ajutorul mâinilor, se ridică într-un picior. Apoi ieşi ţopăind în stradă. Vânzoleala produsă de cei care se întorceau acasă de la lucru se terminase, dar mai erau vehicule care treceau în ambele direcţii, iar imaginea unui poliţist care şchiopătează în mijlocul drumului, cu mâinile ridicate se dovedi suficientă pentru ca toate maşinile să se oprească în scrâşnet de frâne.

În timp ce şoferii şi pasagerii coborau din camioane şi automobile ca să-i sară în ajutor, Cormack simţi cum şocul întârziat al rănii pe care el însuşi şi-o pricinuise îl copleşeşte. Cuvintele pe care salvatorii i le adresau ajungeau în mintea lui confuză ca nişte frânturi fără sens.

Crezu (speră) că cineva spusese: „Aduc eu un pistol”, dar nu era sigur.

Speră (se rugă) ca limba-i greoaie să poată articula cuvintele prin care să le comunice unde să-i găsească pe făptuitori, dar nici de asta nu era sigur.

Pe măsură ce feţele care îl înconjurau îşi pierdură identitatea, îşi dădu seama că piciorul sângerând lăsase urme care îi vor conduce până la locul faptei. Consolându-se cu acest gând, leşină.

4

— Boone, zise Lori.

Corpul lui slab, dezgolit până la brâu - plin de cicatrice şi fără un sfârc - se cutremură când ea îi rosti numele.

— Pune-l în mişcare, te rog.

Narcisse se afla lângă uşă, privind intens către deţinut.

— N-o să faci nimic dacă răcneşti, îl preveni ea. Lasă-ne puţin singuri, bine?

— Nu-i timp pentru cordeală.

— *Ieşi odată!*

— Bine. Narcisse ridică braţele, mimând că se predă: Plec.

Închise uşa. Acum rămăseseră doar ea şi Boone. Ea vie, el - mort.

— Ridică-te, spuse ea.

El nu făcu altceva decât să aibă un frison.

— Ridică-te, te rog! Nu avem mult timp.

— Atunci lasă-mă aici!

Ea trecu peste sentiment, dar nu şi peste faptul că el rupsese liniştea.

— Vorbeşte-mi! se rugă ea.

— Nu trebuia să te întorci, zise el, cu glas înfrânt. Ţi-ai riscat viaţa degeaba.

Nu se aşteptase la asta. Furie, poate, că îl lăsase să fie capturat la Sweetgrass Inn. Suspiciune, poate şi asta, pentru că venise aici cu cineva din Midian. Dar nu-şi imaginase că va găsi acea creatură zdrobită, care abia vorbea, prăbuşită grămadă într-un colţ, ca un boxer ce a purtat mult prea multe lupte. Unde era bărbatul pe care îl văzuse la han, schimbându-şi trupul în faţa ei? Unde era forţa nepăsătoare pe care o descoperise, unde-i era apetitul? Abia părea capabil să-şi ridice capul, iar de dus carne la gură, nici vorbă.

Asta era problema, înţelese ea dintr-o dată. Carnea interzisă.

— Încă o simt, zise el.

Lori simţi multă tristeţe în vocea lui; omul care se simţea îngreţoşat de ceea ce devenise.

— Nu poţi fi făcut răspunzător, îi spuse ea. Nu mai erai tu însuţi.

— Acum sunt, răspunse el. Unghiile i se înfipseră în muşchiul antebraţului, observă ea, ca şi cum ar fi vrut să se împiedice de a se ridica: Nu vreau să plec. O să aştept aici până vor veni să mă lege.

— Nu va sluji la nimic, Boone, îi reaminti ea.

— *Iisuse*… Cuvântul se sfârşi cu lacrimi: Ştii tot?

— Da, mi-a spus Narcisse. Eşti mort. Şi atunci de ce vrei să te agăţi de tine însuţi? Nu te pot ucide.

— Vor găsi ei o cale. Îmi taie capul. Îmi zboară creierii.

— Nu vorbi aşa!

— Trebuie să termine cu mine, Lori. Să mă scape de chinuri.

— Eu nu vreau să scapi de chinuri, spuse Lori.

— Dar eu vreau! răspunse el, ridicând privirea spre ea pentru prima oară.

Văzându-i faţa, ea îşi aduse aminte câte femei îl doriseră şi înţelese de ce. Durerea nu putea avea o forţă de convingere mai mare decât oasele lui, decât ochii lui.

— Vreau să *scap*. De acest trup. De această viaţă.

— Nu se poate. Midian are nevoie de tine. Oamenii aceia îl distrug, Boone.

— Şi ce dacă? Să dispară. Midian e doar o groapă populată doar de cei care ar trebui să rămână morţi. Şi ei ştiu asta, fiecare în parte. Numai că nu au curajul să facă ce e drept.

— Nimic nu e drept, se trezi Lori spunând - cât de departe ajunsese, până la o asemenea relativitate sumbră! - în afară de ceea ce simţi şi ştii.

Începutul de furie care îl cuprinsese pe Boone se stinse. Tristeţea care îi luă locul era mai profundă ca niciodată.

— Mă *simt* mort, explică el. *Nu ştiu* nimic.

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea, făcând spre el primul pas de când pătrunsese în celulă.

El se chirci, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să îl lovească.

— Mă *ştii* pe mine. Mă *simţi.*

Îi apucă braţul şi-l trase spre ea. El nu apucă să-şi strângă degetele în pumn. Lori îi aşeză palma pe pântecele ei.

— Crezi că sunt dezgustată de tine, Boone? Crezi că mi-e groază? Nu-i adevărat.

Îi trase palma spre sâni.

— Încă te vreau, Boone. Şi Midian te vrea, dar eu te doresc mai mult. Te vreau şi rece, dacă aşa eşti. Te vreau şi mort, dacă aşa eşti. Şi *voi veni* eu la tine dacă tu nu vrei să vii la mine. O să-i las să mă împuşte.

— *Nu,* protestă el.

Strânsoarea degetelor ei pe mâna lui deveni uşoară. El ar fi putut să-şi retragă mâna. Preferă totuşi să o atingă în continuare, singurul obstacol între palmă şi piele fiind doar ţesătura bluzei. Lori îşi dori ca ţesătura să se dizolve la un semn al ei, iar el să-i mângâie pielea dintre sâni.

— Mai curând sau mai târziu vor veni după noi, spuse ea.

Şi nu minţea. De afară se auzeau glasuri. O mulţime pusă pe linşat. Poate că monştrii nu aveau să dispară *niciodată*. Dar nici aceia care îi persecutau.

— Boone, ne vor distruge pe amândoi. Pe tine, pentru ceea ce eşti. Pe mine, pentru că te iubesc. Şi n-o să te mai strâng niciodată în braţe. Nu vreau asta, Boone. Nu vreau să fim ţărână purtată de vânt. Vreau să rămânem *din carne.*

Limba îi trădase intenţia. Nu voise s-o spună atât de clar. Dar o făcuse şi era adevărat. Nu-i era ruşine de propriile vorbe.

— Nu-ţi dau voie să mă negi, Boone, spuse ea.

Cuvintele pe care le spunea o impulsionau. Vorbele îi conduseră mâna spre ţeasta rece a lui Boone. Prinse între degete o şuviţă de păr.

El nu-i opuse rezistenţă. Ba mai mult, degetele se strânseră pe bluză, iar el se lăsă în genunchi în faţa ei, apăsându-şi faţa de coapsele ei, lingându-le de parcă ar fi vrut să o cureţe de haine şi să o pătrundă cu salivă şi spirit, deodată.

Pe sub haine, Lori se umezise. El îi simţi arşiţa. Îşi dădu seama că tot ce spusese Lori nu era o minciună. Îi sărută sexul sau mai curând

pânza ce i-l acoperea, fără contenire.

— Uită de tine, Boone, îl îndemnă ea.

El dădu aprobator din cap.

Lori îl prinse mai tare de păr şi-l trase spre binecuvântarea mirosului ei.

— *Spune,* îl rugă ea. *Spune că te ierţi!*

El ridică ochii de la locul plăcerii şi, chiar înainte să vorbească, ea putu să vadă că apăsarea ruşinii îi dispăruse de pe faţă. Dincolo de zâmbetul apărut brusc, Lori întâlni ochii monstrului, *întunecaţi,* continuând să se întunece pe măsură ce el mergea mai adânc.

Privirea îi produse o durere:

— Te rog… murmura ea… iubeşte-mă!

El trase de bluză. Aceasta fu sfâşiată. Cu o mişcare înceată, palma i se strecură prin ruptură, pe sub sutien, căutându-i sânul. Ceea ce făceau era o nebunie, desigur. Mulţimea înfuriată avea să dea buzna peste ei, dacă nu plecau imediat. Totuşi, nebunia o atrăsese pe Lori în acel cerc al ţărânii şi al muştelor; de ce să fie surprinsă că această călătorie o adusese la o nebunie *nouă?* Mai bine astfel decât să trăiască o viaţă fără el. Mai bine asta decât orice altceva.

El se ridică în picioare, stârnindu-i sfârcul din ascunziş, lipindu-şi gura rece de bănuţul fierbinte, făcându-l să vibreze, lingându-l, într-un joc perfect al limbii şi al dinţilor. Moartea îl făcuse un adevărat amant. Îi dăduse cunoaşterea lutului şi îl învăţase modul în care să-l excite; îl făcuse cunoscător în misterele trupului. Era pretutindeni pe trupul ei, mişcându-şi coapsele lipite de ale ei într-o rotaţie înceată - plimbându-şi limba de la sâni până la scobitura claviculei, apoi în sus, de-a lungul gâtului, către bărbie, de unde ajunse la gură.

Lori mai simţise această foame devoratoare doar o dată, la New York, în urmă cu ani de zile, când cunoscuse şi se culcase cu un bărbat al cărui nume nu-l ştiuse nici atunci, dar ale cărui mâini şi buze păreau să o cunoască mai bine decât se cunoştea ea.

— Mai rămâi să bem ceva? îl întrebase ea după ce se dezlipiseră unul de celălalt.

El îi spusese *nu* aproape rugător, ca şi cum cineva atât de neştiutor în ale regulilor era sortit nenorocirii. De aceea îl urmărise cum se îmbracă şi pleacă, furioasă pe sine pentru faptul că îl invitase, şi supărată pe el pentru detaşarea-i atât de exersată. Îl visase însă de zeci de ori în săptămânile ce urmaseră, retrăind momentele lor de josnicie, jinduind să treacă din nou prin ele.

Acum le avea la îndemână. Boone era amantul acelui colţ întunecat, perfecţionat. Rece şi febril, grăbit şi studiat. De astă dată îi ştia numele, deşi tot străin îi era. Iar în fervoarea posesiei lui şi în dorinţa ei arzătoare pentru el, Lori simţea că celălalt amant şi toţi cei care se perindaseră înaintea lui, arseseră până la capăt. Acum avea în sine

doar cenuşa lor - acolo unde se aflaseră limba şi mădularul lor - iar ea avea putere deplină asupra lor.

Boone se dezbrăcă de pantaloni. Ea îi cuprinse mădularul în mână. Acum îi venise lui rândul să suspine când ea îşi trecu degetele pe sub erecţia lui, începând de la testicule până în locul în care inelul cicatricei rămase după circumcizie era un mic nod de carne sensibilă. Îl mângâie cu mişcări imperceptibile care să se sincronizeze cu ritmul limbii lui pe care i-o mai simţea încă în gură. Apoi, sub imperiul aceluiaşi impuls neaşteptat, timpul preludiului se încheie. Ea îl împinse cu spatele de zid, scoţându-şi restul de îmbrăcăminte cu mişcări brutale, după care îi trase pantalonii până la mijlocul coapselor. Apoi, cu o mână agăţata pe după umărul lui, iar cu cealaltă bucurându-se de mătasea mădularului lui, îl luă înăuntrul ei. El se opuse impetuozităţii ei, un delicios război al dorinţei care o făcu pe Lori să ţipe după numai câteva secunde. Niciodată nu fusese atât de receptivă şi nici nu trebuise să fie astfel. El îi umplea golul cu prisosinţă.

Apoi totul se întâmplă cu adevărat. După promisiuni, dovada. Proptindu-şi umerii de zid, el deveni un adevărat unghi ca să o pătrundă cu totul, suportându-i greutatea prin propria insistenţă. Ea îl linse pe faţă. El rânji. Ea îl scuipă între ochi. El râse şi o scuipă la rându-i.

— *Da,* făcu ea. *Aşa. Da-i înainte. Da.*

Nu putea rosti nicio frază decât în afirmativ. Da, scuipatului; da, mădularului; da, acestei vieţi în moarte; şi bucurie în viaţa din moarte pe vecie.

Răspunsul lui era dulceaţa mişcărilor din coapse; trudă fără cuvinte, cu dinţii încleştaţi, cu fruntea încruntată. Expresia de pe faţa lui o făcu pe Lori să aibă un spasm, văzându-l închizând ochii în faţa plăcerii ei; ştiind că imaginea încântării ei îl ducea pe el prea aproape de satisfacţie. Lori îi impuse mişcările prin propria mişcare, ţinându-se cu o mână de o cărămidă din zid, de deasupra capului lui, ca să se poată înălţa de-a lungul mădularului, pentru ca apoi să se înfigă din nou în el. Durere mai plăcută nu exista. Îşi dori să dureze etern.

Deodată, dinspre uşă răzbătu o voce. Lori o auzi, deşi capul îi vuia.

— *Repede.*

Era Narcisse.

— *Mai repede.*

Îl auzi şi Boone, dar auzi şi vacarmul din depărtare, unde se adunaseră cei dornici de linşaj. Se adaptă noului ei ritm, făcând totul pentru a-i veni în întâmpinare.

— Deschide ochii, îi zise ea.

El se supuse, surâzând la auzul comenzii. Era prea mult pentru el să-i înfrunte ochii. Prea mult pentru ea să-i înfrunte privirea. Odată

pactul asumat, se despărţiră până când floarea ei strângea între petale doar capătul mădularului - atât de lunecos încât putea să-i scape apoi se înfruntară încă o dată pentru împreunarea finală.

Bucuria simţită o făcu pe Lori să strige, însă el îi amuţi ţipătul cu limba, blocând dubla explozie cu gurile. Nu acelaşi lucru se întâmpla jos. Zăgăzuită de luni întregi, puterea lui erupse, alunecând în josul picioarelor ei, traseul fiind la fel de rece ca şi ţeasta sau sărutările.

Narcisse îi readuse înapoi din lumea lor în lumea celor mulţi. Acum uşa stătea deschisă. Narcisse îi urmărea fără să se jeneze:

— Aţi terminat? vru el să ştie.

Boone îşi şterse buzele de ale lui Lori, printr-o mişcare laterală, repetată, împrăştiind saliva amândurora pe obraji.

— Deocamdată, spuse Boone, nedezlipindu-şi privirea de la Lori.

— Atunci putem pleca? întrebă Narcisse.

— Oricând. Oriunde.

— Midian, veni instantaneu răspunsul.

— Atunci, la Midian.

Amanţii se separară. Lori îşi ridică lenjeria de jos. Boone se strădui să-şi vâre bărbăţia, încă virilă, în pantaloni.

— S-au strâns o mulţime afară, anunţă Narcisse. Cum dracu' trecem de ei?

— Toţi sunt la fel, zise Boone, toţi se tem.

Cu spatele la Boone, Lori simţi o schimbare în aerul din jurul ei. O umbră urca pe ziduri spre stânga şi spre dreapta ei, cuprinzându-i spinarea, sărutându-i ceafa, şira spinării, fesele şi ceea ce se afla între. Era întunericul lui Boone. El se afla în tot acel întuneric.

Până şi Narcisse rămase fără grai.

— Doamne, murmură el, apoi deschise larg uşa pentru a îngădui nopţii să pornească în goană.

5

Gloata era însetată de distracţie. Cei care aveau pistoale şi puşti în maşini veniseră cu ele; cei care din întâmplare aveau funii în portbagaj exersau cum se fac laţurile; iar cei fără funii sau arme se dotaseră cu pietre. Drept justificare nu era nevoie decât să fi văzut resturile labei piciorului lui Cormack, împrăştiate pe pardoseala secţiei. Liderii grupului - care îşi ocupaseră neîntârziat posturile, graţie selecţiei naturale (aceştia aveau voci mai pătrunzătoare şi arme mai puternice) - tropăiau pe acel teren înroşit, când un zgomot dinspre celule le atrase atenţia.

Cineva din spatele mulţimii începu să răcnească:

— Doborâţi-i pe ticăloşi!

Ochii însetaţi de răzbunare ai conducătorilor nu se fixară asupra umbrei lui Boone, ci asupra lui Narcisse. Faţa lui, o adevărată ruină, îi

făcu pe câţiva să exclame dezgustaţi şi pe majoritatea să ceară doborârea lui:

— Împuşcă-l pe nenorocit!

— Direct în inimă!

Conducătorii nu şovăiră nicio clipă. Trei traseră. Un glonţ îl lovi pe Narcisse, trecând prin umăr şi ducându-se mai departe. Mulţimea izbucni în urale. Încurajaţi de această primă lovitură nimerită, membrii mulţimii se năpustiră în număr mare, cei din spate dornici să vadă sânge curgând, iar cei din faţă fără să vadă că din cel lovit nu cursese nicio picătură de sânge. Nici el nu căzuse; mulţimea văzuse măcar atâta lucru. Apoi, vreo doi încercară să termine treaba, slobozind o rafală în Narcisse. Majoritatea gloanţelor se împrăştiară care încotro, dar nu chiar toate.

Când totuşi cel de-al treilea glonţ îşi atinse ţinta, un răget de furie cutremură încăperea, făcând lampa de pe birou să explodeze şi declanşând o avalanşă de praf din tavan.

Auzind acel zgomot, câţiva care tocmai treceau pragul se răzgândiră. Devenind dintr-o dată nesimţitori faţă de ceea ce ar putea crede oamenii cu care îşi dădeau coate, aceştia începură să-şi croiască drum înapoi, spre cerul liber. Pe stradă era încă lumină, iar canicula reuşi să facă uitat fiorul rece de spaimă care trecuse de-a lungul şirei spinării fiecăruia, când se auzise acel răcnet. Cei din fruntea mulţimii nu mai aveau totuşi cum să se retragă. În cadrul uşii se produse un blocaj. Oamenii nu puteau decât să rămână pe poziţii şi să îndrepte armele în faţă, timp în care răgetul răzbătea din ce în ce mai tare din partea din spate a secţiei.

Unul dintre participanţi fusese martor în acea dimineaţă la Sweetgrass Inn şi-l ştia pe cel care apăru în faţa lor, drept ucigaşul pe care-l văzuse arestat. Îi reţinuse şi numele:

— Uite-l! începu el să strige cu glas isteric. Acela e Boone!

Bărbatul care trăsese primul foc în Narcisse ţinti.

— Doboară-l! răcni cineva.

Bărbatul trase.

Boone mai fusese împuşcat, şi încă de multe ori. Acel glonţ neînsemnat, care îi pătrunse în piept şi-i atinse inima tăcută, nu însemna nimic. Hohoti şi continuă să se apropie, simţind schimbarea ce se petrecea în interior când elimină glonţul. Era alcătuit dintr-o substanţă lichidă ce se desfăcea în picături minuscule care deveneau ceva nou: în parte, bestia pe care o moştenise de la Peloquin; în parte, un războinic ascuns, precum Lylesburg; în parte, Boone, lunaticul, mulţumit în cele din urmă cu propriile lui viziuni. Şi, vai! Plăcerea aceea, simţind posibilitatea eliberata şi iertată; plăcerea de a se îndrepta spre mulţimea de oameni şi s-o vadă cum se desface în faţa lui.

Le mirosi căldura şi tânji după ea. Le simţi groaza şi extrase forţă din ea. Acei oameni îşi arogau o autoritate nemeritată. Se instituiau drept arbitri ai binelui şi răului, ai normalului şi anormalului, justificându-şi cruzimea prin legi ridicole. Acum vedeau în acţiune o lege mai simplă, iar fiinţa lor îşi amintea cea mai veche dintre spaime: aceea de a se transforma în *pradă*.

Se retraseră în goană din faţa lui, iar panica se răspândi în rândurile mulţimii dezorganizate. În acel haos, toţi uitară de puşti şi pistoale, urletele care cereau sânge se transformară în urlete de fiare care îşi caută scăparea. În graba lor, călcându-se în picioare unii pe alţii, se îmbrânceau şi se loveau pentru a ajunge înapoi în stradă.

Un puşcaş îşi păstră cumpătul şi rămase pe poziţie, sau poate încremenise locului din cauza şocului. Indiferent cum ar fi fost, Boone îi smulse arma din strânsoare, după care bărbatul se aruncă în mulţimea tumultuoasă ca să scape de confruntare.

Lumina zilei încă domnea pe stradă, dar Narcisse rămase nepăsător la un asemenea amănunt minor. Întrucât ieşirea se eliberase, îşi croi drum la lumină, şerpuind neobservat prin mulţimea care se răzleţea, până ajunse la maşină.

Boone observă că se producea o regrupare a forţelor. Un grup restrâns de bărbaţi, aflaţi pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii - mângâiaţi de lumina soarelui şi la o distanţă sigură de bestie - discutau aprins, de parcă ar fi pregătit o demonstraţie. Armele căzute la pământ erau recuperate. Nu putea fi decât o chestiune de timp până când uimirea şi spaima provocate de transformarea lui Boone se vor stinge, iar oamenii îşi vor relua asaltul.

Narcisse se mişcă însă foarte repede. Se afla deja în maşină şi ambala motorul, când Lori ajunse lângă uşă. Boone o reţinu, atingerea umbrei lui (pe care o târa după sine ca pe un nor de fum) fiind mai mult decât suficientă pentru a-i domoli orice fărâmă de teamă ce mai zăbovea în sufletul ei, în ceea ce priveşte carnea lui transformată. Şi într-adevăr, ea se trezi imaginându-şi ce ar fi însemnat să facă dragoste cu el astfel; să se desfacă pentru a primi umbra şi bestia din centrul acesteia.

Maşina ajunse la uşă, opri cu un scârţâit de frâne, învăluită în fumul şi gazele de eşapament.

— Du-te! spuse Boone, împingând-o pe uşă afară, în timp ce umbra lui acoperea trotuarul pentru a deruta duşmanul.

Gestul a fost întemeiat, căci o împuşcătură făcu luneta bucăţi chiar în clipa în care Lori se aruncă în maşină. Urmă un baraj de pietre.

Boone era deja alături de ea şi trânti portiera.

— Ne vor urmări! spuse Narcisse.

— Să vină! răspunse Boone.

— La Midian?

— Acum nu mai e niciun secret.

— Adevărat.

Narcisse apăsă pedala de acceleraţie până la fund şi maşina demară.

— O să-i conducem până în iad, zise Boone, în vreme ce un grup de patru maşini porniseră deja în urmărire, dacă acolo vor să meargă.

Avea o voce guturală, datorită gâtlejului creaturii care devenise, dar râsul care urmă era al lui Boone, ca şi cum acesta ar fi aparţinut dintotdeauna bestiei; un umor mai eliberator decât putea suporta umanitatea lui, care îşi găsise în sfârşit înţelesul şi chipul.

XXII - Triumful Măştii

1

Eigerman se gândea că, dacă ar mai avea o zi ca aceea, nu ar găsi motive să se plângă Domnului Dumnezeu, când va fi să ajungă în cer. În primul rând, era imaginea lui Boone prins în lanţuri. Apoi, aducerea copilului în faţa aparatelor de fotografiat, ştiind că mutra lui avea să apară pe prima pagină a fiecărui ziar din întreaga ţară, a doua zi dimineaţă. Iar acum, priveliştea minunată a Midianului în flăcări.

Lui Pettine îi venise ideea, şi încă a naibii de bună, de a turna benzină prin aerisirile mormintelor, s-o aprindă şi să silească tot ce se afla sub pământ să iasă la lumină. Dăduse roade mai bune decât sperase oricare dintre ei. După ce focul începu să se îngroaşe şi incendiul să se extindă, duşmanii n-au avut încotro şi au trebuit să iasă din haznalele lor, la aer, unde soarele i-a făcut bucăţi pe mulţi dintre ei.

Dar nu chiar pe toţi. Unii avuseseră timp să-şi pregătească ieşirea, protejându-se de lumină cu tot soiul de mijloace, care de care mai disperate. Imaginaţia nu le slujise la nimic. Rugul era înconjurat din toate părţile, porţile păzite, zidurile supravegheate. Incapabili să scape zburând spre cer şi să-şi acopere, în acelaşi timp, capetele pentru a şi le feri de soare, aceştia erau împinşi înapoi în mijlocul flăcărilor.

În alte condiţii Eigerman nu şi-ar fi permis să se bucure de acel spectacol aşa cum o făcea acum. Dar acele creaturi nu erau umane - măcar atâta lucru era clar de la distanţă. Nişte avortoni diformi, nici măcar doi nu semănau între ei, şi Eigerman era convins că până şi îngerii ar fi râs să-i vadă doborâţi. Doborârea Diavolului rămânea distracţia proprie a lui Dumnezeu.

Dar nu putea dura la nesfârşit. Noaptea avea să coboare curând. Când se va întâmpla asta, oamenii lui vor pierde cel mai puternic aliat, iar şansele ar putea să se întoarcă de partea duşmanului. Va trebui să lase rugul să ardă toată noaptea, iar în zori vor reveni şi vor scoate supravieţuitorii din ascunzătorile lor şi-i vor termina. Cu apă sfinţită şi cruci care puneau la adăpost zidurile şi porţile, cei dinăuntru aveau puţine şanse să evadeze înainte de ivirea zorilor. Nu era sigur ce putere puteau supune monştrii: focul, apa, lumina zilei, credinţa: toate sau o împletire a acestora. Nu avea importanţă. Ceea ce îl preocupa pe el era să găsească puterea de a le crăpa capetele.

Un strigăt venind dinspre deal întrerupse firul gândurilor lui Eigerman.

— Trebuie să pui capăt acestei fapte!

Era Ashbery. Se părea că stătuse prea aproape de flăcări. Era tras la faţă, scăldat în sudoare.

— Ce să opresc? răcni Eigerman, drept răspuns.

— Acest masacru.

— Nu văd niciun masacru.

Ashbery ajunsese la câţiva metri de Eigerman, dar trebuia să strige ca să acopere zgomotul subpământean: hărmălaia făcută de monştri şi de incendiu, punctate când şi când de zgomote mai puternice, când căldura făcea să crape câte o lespede sau să se prăbuşească un mausoleu.

— N-au nicio şansă! urlă Ashbery.

— Păi, nici nu trebuie, îl lamuri Eigerman.

— Dar nu ştii cine e acolo! Eigerman!… Nu ştii pe cine ucizi!

Şeful rânji:

— Ba ştiu foarte bine, spuse el, cu o privire pe care Ashbery o văzuse doar la câinii turbaţi. Ucid morţii şi ce e rău în asta? Ia zi! Răspunde-mi, Ashbery. Cum poate fi rău să-i faci pe morţi să zacă întinşi şi să rămână morţi?

— Eigerman, acolo jos sunt şi copii, îi răspunse Ashbery, arătând cu degetul în direcţia Midianului.

— A, sigur. Cu ochii cât farurile! Şi ce dinţi! Ai văzut ce dinţi au nenorociţii ăia? Aceia sunt copiii Diavolului, Ashbery.

— Ţi-ai ieşit din minţi.

— N-ai curajul să crezi asta, am dreptate? N-ai curaj nici cât o găină!

Făcu un pas către preot şi-l prinse de sutană.

— Poate că tu semeni mai mult cu *ei* decât cu noi, adăugă. Aşa să fie, Ashbery? Simţi chemarea sălbăticiei, nu?

Ashbery îşi smulse sutana dintre degetele lui Eigerman. Haina preoţească se sfâşie.

— Bine… zise el, am încercat să discut omeneşte cu tine. Dacă ai călăi cu teama lui Dumnezeu, atunci poate că un om al lui Dumnezeu îi poate opri.

— Să-mi laşi oamenii în pace! îl preveni Eigerman.

Dar Ashbery cobora deja dealul, iar glasul lui se auzi puternic, acoperind hărmălaia.

— Opriţi-vă! răcni el. Puneţi armele jos!

Aflat chiar în faţa porţilor principale, Ashbery putea fi văzut de numeroşi oameni ai armatei lui Eigerman şi, deşi puţini călcaseră în biserică de la botez sau de la căsătorie, de astă dată îl ascultară. Voiau unele explicaţii pentru ceea ce văzuseră în ultima oră, pentru imagini de care s-ar fi îndepărtat în goana mare, însă un impuls pe care cu greu îl recunoşteau ca pornind din fiinţa lor îi făcea să rămână lângă ziduri, rostind rugăciunile pe care şi le mai aduceau aminte din copilărie.

Eigerman ştia că fidelitatea era o trăsătură ce i se cuvenea doar prin

efect. Oamenii nu i se supuneau fiindcă iubeau legea. Îl ascultau pentru că se temeau mai mult să se retragă şi să fie văzuţi de camarazii lor, decât să-şi facă treaba. Se supuneau deoarece nu puteau rezista ispitei - la fel ca şi cei care studiază furnicile sub lupă - de a vedea cum nişte fiinţe neajutorate pier în mod spectaculos. Se supuneau pentru că supunerea era mai comodă decât refuzul.

Se putea întâmpla ca Ashbery să-i facă să se răzgândească. Purta sutană, avea darul convingerii. Dacă nu-l oprea, preotul îi putea strica ziua.

Eigerman îşi scoase pistolul din toc şi-l urmă pe preot în josul dealului. Ashbery îl văzu cum se apropie şi observă şi arma.

Ridică vocea şi mai tare:

— Nu asta vrea Dumnezeu de la voi! Şi nici voi nu vreţi asta! Nu vreţi să vă pătaţi mâinile cu sânge nevinovat.

„Preot până la capăt", gândi Eigerman, stabilind vinovăţia.

— Tacă-ţi gura, vierme! răcni el.

Ashbery nu voia să cedeze, mai ales că începuse deja să convingă mulţimea.

— Acolo nu-s animale! spuse el. Sunt oameni. Iar voi îi ucideţi doar pentru că nişte dementi vă îndeamnă.

Cuvintele lui aveau darul convingerii, chiar şi printre atei. Era o îndoială pe care destui o trăiseră, dar niciunul nu îndrăznise să o exprime în vorbe. Cinci-şase dintre civili începură să se retragă spre maşinile lor, pierzându-şi orice pornire faţă de acţiunea ucigaşă. Apoi, se retrase şi unul dintre oamenii lui Eigerman, părăsindu-şi postul de la poartă, mai întâi încet, apoi în fugă, în momentul în care şeful trase un foc în direcţia lui.

— Rămâneţi la posturi! răcni el, autoritar.

Dar omul se afla deja departe, ascuns de fum.

Eigerman îşi vărsă furia asupra lui Ashbery:

— Am o veste proastă pentru tine, spuse el, înaintând spre preot.

Ashbery se uită în stânga şi-n dreapta, căutând din ochi pe cineva care să-l apere, dar nimeni nu se clinti.

— Aveţi de gând să priviţi cum mă ucide? spuse el rugător. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă ajută nimeni?

Eigerman îndreptă arma spre preot. Ashbery nu dori să încerce să fugă mai repede decât glonţul. Căzu în genunchi:

— Tatăl nostru… începu el.

— Te-au părăsit toţi, fraiere, spuse Eigerman satisfăcut. Nu te-aude nimeni.

— Nu e adevărat, spuse cineva.

— Poftim?

Rugăciunea se stinse.

— *Eu* îl aud.

Eigerman îi întoarse spatele preotului. La zece paşi de el se înălţa, învăluită în fum, o siluetă. Îndreptă pistolul în direcţia nepoftitului.

— Tu cine mai eşti?

— Soarele aproape că a apus, zise celălalt.

— Dacă mai faci un pas, te împuşc.

— Trage, spuse omul şi făcu un pas către armă.

Zdrenţele de fum care stăteau agăţate de el dispărură luate de vânt, şi în faţa lui Eigerman rămase deţinutul din celula cinci, cu pielea curată şi ochi sclipitori. Era gol-puşcă. În mijlocul pieptului avea o gaură de glonţ, precum şi alte răni, care îi decorau trupul.

— Mort, spuse Eigerman.

— Sigur că da!

— Iisuse mare şi bun!

Se trase un pas înapoi; apoi mai făcu unul:

— Mai sunt zece minute, probabil, până la apus, anunţă Boone. După aceea, lumea va fi a noastră.

Eigerman clătină din cap:

— N-o să pui mâna pe mine, zis el. Nu mă las prins!

Îşi îndesi paşii făcuţi în retragere şi deodată se îndepărtă în viteză, fără să privească înapoi. Dacă ar fi întors capul, ar fi văzut că pe Boone nu-l interesa prinderea lui. El se îndrepta spre porţile asediate ale Midianului. Ashbery rămăsese în genunchi.

— Ridică-te, îl îndemnă Boone.

— Dacă vrei să mă ucizi, fă-o, te rog, spuse Ashbery. Să termin odată.

— De ce să te ucid?

— Sunt preot.

— Şi?

— Tu eşti un monstru.

— Şi tu nu?

Ashbery ridică privirea spre Boone.

— Eu?

— Ai lenjerie din dantelă pe sub sutană, spuse Boone.

Ashbery îşi strânse sutana în porţiunea sfâşiată.

— De ce ascunzi asta?

— Dă-mi pace.

— Iartă-te singur, spuse Boone. Eu te-am iertat.

Porni pe lângă Ashbery, îndreptându-se spre porţi.

— Aşteaptă! spuse preotul.

— În locul tău aş şterge-o. Celor din Midian nu le plac sutanele. Le trezesc amintiri neplăcute.

— Vreau să văd.

— De ce?

— Te rog. Ia-mă cu tine!

— Pe riscul tău.

— Mi-l asum, spuse preotul.

2

De la distanţă nu-şi putea da seama ce se petrecea la porţile cimitirului, dar doctorul era sigur de două lucruri: Boone revenise şi reuşise să-l alunge pe Eigerman. Imediat după sosire, Decker se adăpostise într-unul dintre vehiculele poliţiei. Tot acolo stătea şi acum, cu servieta în braţe, încercând să-şi plănuiască următoarea acţiune.

Îi era greu din cauza celor două voci ale căror sfaturi erau contradictorii. Eul său public îi recomanda să se retragă înainte ca situaţia să devină periculoasă.

„Pleacă acum, îi spunea aceasta. Pleacă pur şi simplu! Lasă-i pe toţi să moară!“

Sfatul se dovedea înţelept. Întrucât aproape coborâse noaptea, iar Boone se afla acolo pentru a-i mobiliza, ocupanţii Midianului ar putea triumfa. Dacă se întâmpla asta şi îl descopereau pe Decker, aveau să-i smulgă inima din piept.

Dar mai era un glas care îi solicita atenţia.

„Rămâi!“ spunea ea.

Era vocea Măştii, care răsuna din servieta ţinută în poală.

„M-ai refuzat deja o dată.“

Adevărat, ştiind că va sosi clipa pentru a-şi plăti datoria.

— Nu acum, şopti el.

„Acum“, spuse Masca.

Decker ştia că argumentele logice nu aveau nicio valoare în faţa poftei ei, şi nici rugăminţile nu ajutau.

„Foloseşte-ţi ochii, spuse ea. Am de terminat o treabă.“

Ce văzuse Masca, iar lui îi scăpase? Privi pe geam.

„N-o vezi?“

— Acum, da.

Fascinat de Boone, gol, în faţa porţilor, îi scăpase un nou-venit pe câmpul de bătălie: femeia lui Boone.

„O vezi pe căţea?“ întrebă Masca.

— Da.

„La ţanc, nu? În haosul de aici cine mă va vedea terminând-o? Nimeni. Iar dacă ea dispare, nu mai ştie nimeni secretul nostru.”

— Mai e şi Boone.

„El nu poate depune mărturie, spuse Masca, râzând. E mort, domnule, pentru numele lui Dumnezeu. Ce valoare are depoziţia unui mort viu, poţi să-mi spui?“

— Niciuna, recunoscu Decker.

„Exact. Nu prezintă pericol pentru noi. Femeia însă, da. Dă-mi voie

s-o reduc la tăcere.”

— Dar dacă te vede cineva?

„Chiar şi aşa, spuse Masca. Vor crede că sunt unul din Midian.”

— Chiar aşa?

Gândul ca preţioasa lui Alteritate avea să fie luată drept un degenerat din Midian îl îngreţoşa.

— Tu eşti pură, spuse el.

„Lasă-mă să ţi-o dovedesc”, îl îmboldi Masca.

— Doar femeia?

„Doar femeia. Apoi plecăm.”

Îşi dădu seama că sfatul era rezonabil. Alt prilej mai bun pentru a o ucide pe târfă nu putea găsi.

Se hotărî să descuie servieta. Înăuntru, Masca începu să se agite.

„Repede, altfel ne scapă.”

Degetele răsuciră cadranul şi formară cifrul încuietorii.

„Repede, lua-te-ar naiba!”

Formă şi ultima cifră. Încuietoarea se deschise cu un declic.

Bătrâna Faţă cu nasturi nu fusese niciodată mai frumoasă.

3

Deşi Boone o sfătuise pe Lori să rămână cu Narcisse, vederea Midianului cuprins de flăcări îl atrase pe tovarăşul ei departe de siguranţa oferită de deal, şi porni spre porţile cimitirului. Lori îl însoţi puţin, dar prezenţa ei tulbura suferinţa lui, de aceea rămase în urmă cu câţiva paşi şi, din cauza fumului şi a întunericului care se lăsa, se despărţi de el.

Scena din faţa ei era un haos complet. După ce Boone îl pusese pe fugă pe Eigerman, încetase orice încercare de a desăvârşi asaltul şi distrugerea necropolei. Atât oamenii lui Eigerman, cât şi voluntarii se retrăseseră din jurul zidurilor. Unii plecaseră deja acasă, majoritatea temându-se de ceea ce avea să se întâmple după ce soarele va fi dispărut dincolo de orizont. Cei mai mulţi rămăseseră totuşi, pregătiţi să bată în retragere în caz de necesitate, însă fascinaţi de spectacolul distrugerii. Lori îşi trecu privirea de la unul la altul, căutând vreun semn care să le trădeze sentimentele, dar toate feţele erau lipsite de orice expresie. „Arată ca nişte măşti mortuare, gândi ea, imobile.” Doar că ea îi cunoştea acum pe morţi. Mersese alături de ei, vorbise cu ei. Văzuse că au sentimente şi că plâng. Care erau atunci adevăraţii morţi? Cei a căror inimă era mută, care mai cunoşteau durerea sau călăii lor cu ochi sticloşi?

O spărtură în perdeaua densă de fum îi îngădui să vadă soarele alunecând la marginea orizontului. Lumina roşiatică o ameţi. Strălucirea o făcu să închidă ochii.

Prin întuneric, auzi o respiraţie în spatele ei. Deschise ochii şi dădu

să se întoarcă, presimţind ameninţarea. Era prea târziu să scape. Masca era la un metru de ea şi se apropia.

Înainte de a fi înjunghiata mai avu răgaz doar câteva clipe, timp suficient pentru a vedea Masca aşa cum nu o văzuse până atunci. Era lipsa de expresie a chipurilor pe care le studiase mai devreme, dar de o perfecţiune desăvârşită. Nu avea rost să se cheme Decker. Nu era Decker. Inutil să i se dea un nume. Depăşea capacitatea de a defini un lucru, aşa cum depăşea putinţa ei de a o îmblânzi.

Cuţitul îi sfâşie braţul. O dată, apoi din nou.

De astă dată n-o mai provoca. Venise doar să o ucidă.

Simţi arsura rănilor. Instinctiv, îşi apăsă palma celeilalte mâini peste ele, mişcarea permiţându-i lui Decker să o lovească peste picioare şi s-o doboare la pământ. Lori nu mai apucă să-şi amortizeze căderea. Şocul o făcu să-şi piardă suflul. Chinuindu-se să-şi revină, îşi întoarse faţa spre pământ pentru a şi-o feri de cuţit. Pământul păru să tremure sub ea. O iluzie, cu siguranţă. Şi totuşi vibraţia se repetă.

Aruncă o privire spre Mască. Şi aceasta simţise trepidaţiile şi privea spre cimitir. Neatenţia de o clipă a Măştii putea fi singura ei salvare; trebuia să profite. Rostogolindu-se mai departe de el, se ridică în picioare. Nu-i zări nici pe Narcisse, nici pe Rachel; nu spera ajutor din partea măştilor mortuare, care abandonaseră veghea şi se grăbeau să iasă din fum, în vreme ce trepidaţiile creşteau în intensitate. Aţintindu-şi ochii spre poarta prin care trecuse Boone, porni împleticindu-se în josul dealului, ridicând norişori de praf.

Sursa agitaţiei era însuşi Midian. Iar semnul declanşării ei fusese dispariţia soarelui şi, o dată cu el, a luminii care silea Seminţia să rămână în adâncuri. Zgomotul produs de Seminţia care îşi distrugea refugiul, făcea pământul să se cutremure. Ce se afla dedesubt nu mai putea rămâne acolo.

Seminţia Nopţii se ridica.

Această percepţie nu o făcu să se îndrepte altundeva. Făcuse pace de mult cu tot ce se petrecea înăuntrul porţilor şi se putea aştepta la îndurare. Din partea ororii care o urmărea, alergând după ea aproape în acelaşi ritm, nu se putea însă aştepta nimic bun.

Drumul, presărat cu rămăşiţe ale asediului: canistre de benzină, cazmale, arme lepădate, îi era luminat doar de flăcările ce ieşeau din mormintele aflate în faţa ei. Ajunsese aproape de porţi, când o văzu pe Babette stând aproape de perete, cu chipul îngrozit.

— Fugi! ţipă ea, temându-se că Masca va răni copila.

Babette o ascultă, iar trupul ei păru să se topească, devenind o bestie, în clipa în care se întoarse şi fugi pe poartă. Lori era la câţiva paşi în urmă, dar, până să ajungă în prag, fetiţa dispăruse deja, pierzându-se pe aleile invadate de fum. Aici vibraţiile erau îndeajuns de puternice încât să disloce pietrele de pavaj şi să răstoarne

mausoleele, ca şi cum o forţă subpământeană - probabil Baphomet, Cel-care-Făcuse-Midianul - distrugea înseşi fundaţiile pentru a lăsa totul în ruine. Nu anticipase o asemenea violenţă; şansele ei de a supravieţui cataclismului erau aproape inexistente.

Însă prefera să fie îngropată sub ruine decât să se predea Măştii: şi s-ar fi bucurat ca, în sfârşit, Soarta să-i ofere dreptul de a alege cum să moară.

XXIII - Încercarea

1

În celula de la Shere Neck, pe Boone îl chinuiseră cumplit amintirile legate de labirintul din Midian. Închizând ochii din cauza razelor soarelui, se trezise din nou pierdut acolo, pentru ca, deschizându-i, să găsească labirintul în desenul complicat al pielii de pe vârful degetelor şi al venelor braţelor. Vene în care nu circula căldură; lucruri care, ca şi Midian, îi aminteau de propria ruşine.

Lori destrămase acea vrajă care-i adusese disperarea, venind către el, nu pentru a cerşi, ci cerându-i să se ierte pe sine.

Revenit pe aleile de unde izvorâse starea lui monstruoasă, simţea iubirea lui Lori precum viaţa pe care trupul lui nu o mai avea.

În dezlănţuirea aceea dementă avea nevoie de mângâierea iubirii. Seminţia Nopţii nu numai că distrugea Midian-ul, ci ştergea orice indiciu privind natura lor sau amintirea trecerii lor pe acolo. Îi văzu lucrând pretutindeni, trudindu-se să desăvârşească ceea ce nemernicii aduşi de Eigerman doar începuseră. Strângeau resturile morţilor şi-i aruncau în flăcări; le ardeau paturile, hainele, tot ce nu puteau duce cu ei.

Acestea nu erau doar pregătiri de evadare. Avu prilejul să vadă membrii Seminţiei sub forme nevăzute până atunci: desfăcându-şi aripile, lungindu-şi membrele. Unul care devenea mai mulţi (un bărbat, un stol); mulţi care deveneau unul (trei amanţi, un nor). Peste tot, ritualuri ale plecării.

Uimit, Ashbery încă se afla alături de Boone.

— Încotro mergem?

— Am întârziat, spuse Boone. Părăsesc Midianul.

Placa de piatră de pe un mormânt zbură cât colo şi o formă fantomatică se înălţă ca o rachetă spre cerul înstelat.

— Frumos, exclamă Ashbery. Ce sunt? Cum de nu i-am cunoscut până acum?

Boone clătină din cap. Nu-i putea descrie pe membrii Seminţiei care nu erau din vechime. Ei nu aparţineau iadului; nici Raiului, deocamdată. Erau ceea ce specia din care făcuse şi el parte nu suporta a fi. Neoameni; antitrib; receptaculul neroditor al umanităţii desfăcut, apoi realcătuit cu luna înăuntru.

Iar acum, când nici nu avusese norocul de a-i cunoaşte - şi de a fi cunoscut de ei, ca să se cunoască pe sine - îi pierdea. Aveau în celule puterea de a se deplasa şi se ridicau spre noapte.

— Prea târziu, spuse el din nou, iar durerea acestei despărţiri îi aduse lacrimi în ochi.

Plecările se înmulţeau. Pretutindeni uşile săreau în lături, iar

lespezile se răsturnau şi spiritele se ridicau sub nenumărate forme.

Nu toate zburau. Unele mergeau ca tigrul sau capra, fugărindu-se prin flăcări către poartă. Majoritatea erau singure, dar unele - a căror fecunditate nu fusese domolită nici de Midian - mergeau în familii de cinci-şase, avându-i pe cei mai mici în braţe. Ştia că asistă la dispariţia unei epoci, pe care el o declanşase când păşise pe pământul Midianului. El era autorul acestei distrugeri, deşi nu el le dăduse foc şi nici nu răsturnase vreo piatră funerară. El adusese oamenii la Midian. În acest fel, distrusese totul. Nici măcar Lori nu-l putea convinge să-şi ierte asta. Simţi tentaţia de a se arunca în foc, dar nu-i dădu curs, pentru că auzi o fetiţă strigându-l pe nume.

Aceasta era suficient de umană pentru a folosi cuvinte; în rest, era una dintre bestii.

— Lori, spuse ea.

— Ce e cu ea?

— Masca a pus stăpânire pe ea.

Masca? Nu putea face referire decât la Decker.

— Unde?

2

Aproape, tot mai aproape.

Dându-şi seama că nu putea fugi mai repede decât el, Lori încercă să-l provoace, îndreptându-se spre locuri în care spera că el nu va îndrăzni să pătrundă. Însă el era prea flămând după viaţa ei, pentru a renunţa. O urmă pe un teritoriu unde pământul erupea de sub tălpile lor, iar pietre fumegânde cădeau ca ploaia în jur.

Auzi o voce, dar nu a urmăritorului:

— Lori! Pe aici!

Lori aruncă o privire disperată şi - Dumnezeu să-l aibă în pază! - îl văzu pe Narcisse, făcându-i semn cu degetul. Coti pe altă alee, sau pe ceea ce mai rămăsese din ea, către el, ascunzându-se între două mausolee ale căror geamuri cu vitralii plesniră curând, iar o umbră lungă, înţesată de ochi, îşi părăsi adăpostul, ridicându-se spre stele. Era ca o bucată a cerului nocturn, se bucură ea. Locul îi era în cer.

Priveliştea o făcu să răărească pasul, ceea ce se dovedi a-i fi fatal. Masca o ajunse din urmă şi o prinse de bluză. Lori se azvârli înainte pentru a evita lovitura de cuţit care ştia că va urma, iar ţesătura bluzei se destrămă când căzu. De data aceasta Masca o încolţise. În clipa când să ajungă lângă zidul pe care urma să-l folosească drept sprijin pentru a se ridica în picioare, simţi mâna înmănuşată prinzând-o de ceafă.

— Secătură!? strigă cineva.

Lori ridică ochii şi-l văzu pe Narcisse la capătul pasajului printre mausolee. Cuvântul îi atrăsese atenţia lui Decker. Strânsoarea în jurul

gâtului ei mai slăbi. Nu era suficient pentru a se elibera, dar, dacă Narcisse i-ar distrage atenţia în continuare, probabil că ar reuşi.

— Am ceva pentru tine, spuse Narcisse şi-şi scoase mâinile din buzunar, arătându-şi cârligele argintii de la degetele mari.

Lovind cârligele între ele, scoase scântei.

Decker îi dădu drumul lui Lori. Ea se îndepărtă de el şi porni poticnit spre Narcisse, care mergea de-a lungul pasajului spre ea sau, mai exact, spre Decker, asupra căruia îşi aţintise ochii.

— Nu!… reuşi ea să îngaime. E primejdios.

Narcisse o auzi - sfidând cu un rânjet avertismentul - şi nu-i răspunse. Trecu de ea pentru a-l înfrunta pe ucigaş.

Lori se uită înapoi. Când cei doi ajunseră la un metru unul de celălalt, Masca scoase din haină un al doilea cuţit, cu lama lată ca a unei macete. Narcisse nu avu timp să se apere, întrucât măcelarul îi aplică o lovitură fulgerătoare, de sus, care îi desprinse mâna stângă din încheietură. Narcisse se retrase un pas, dar Masca îl imită, ridică maceta a doua oară şi îl lovi drept în cap. Lovitura produse o despicătură de la ţeastă până la gât. Era o rană căreia nici măcar un mort nu-i putea supravieţui. Narcisse începu să tremure din tot corpul, iar apoi - la fel ca Ohnaka, surprins de razele soarelui - se dezmembra însoţit de un pocnet, un cor de urlete şi suspine, după care îşi luă zborul.

Lui Lori îi scăpă un scâncet, dar se stăpâni. Nu avea vreme de jelit. Dacă pierdea chiar şi o secundă pentru a vărsa lacrimi, Masca o va prinde, iar sacrificiul lui Narcisse va fi fost zadarnic. Începu să se retragă, simţind cum zidurile se clatină în jurul ei, ştiind că ar trebui să fugă, dar nefiind în stare să-şi desprindă ochii de la imaginea depravării Măştii. Răscolind prin resturile trupului ciopârţit, Decker înfipse jumătate din capul lui Narcisse în cea mai ascuţită dintre lame, apoi, punându-şi cuţitul pe umăr cu trofeul în vârf, îşi reluă urmărirea.

Simţi cum capătă noi forţe şi fugi, îndepărtându-se de umbra mausoleelor, înapoi, pe aleea principală. Chiar dacă memoria i-ar fi oferit un ghid al aleilor, acum n-ar fi fost în stare să le deosebească una de alta, fiindcă toate monumentele se transformaseră în ruine. Deveniseră de nerecunoscut. Orice cale alegea, dădea numai de ruine şi de acelaşi urmăritor. Iar dacă el o va urmări întruna - şi era sigur că aşa va face - ce rost avea să trăiască cu teama lui? Mai bine-l lăsa să facă tot ce voia. Inima îi bătea prea tare ca să mai poată alerga.

Însă chiar în clipa când se resemnase că va pieri de cuţitul lui, porţiunea de pavaj dintre ea şi ucigaş crăpă, iar o pală de fum o făcu nevăzută urmăritorului. O clipă mai târziu, întreaga alee se desfăcu în două. Lori căzu. Nu la pământ. Acesta nu mai exista. Căzu *în* pământ.

— … Cade! spuse copila.

Şocul despicării solului aproape că o răsturnă de pe umerii lui Boone. El înălţă mâinile să o susţină, iar ea se apucă strâns de părul lui.

— Stai bine? întrebă el.

— Da.

Copila nu dorise ca Ashbery să-i însoţească. Acesta rămăsese să se descurce singur în vârtejul distrugerii, iar ei plecaseră să o caute pe Lori.

— Înainte, zise ea, îndrumându-şi bidiviul. Nu prea departe.

După ce devoraseră tot ce putuseră atinge cu limbile lor de foc, incendiile se potoleau. Dând de cărămizile reci, limbile de foc nu puteau decât să le înnegrească, apoi să le carbonizeze. Vibraţiile subpământene nu încetaseră, făcând pietrele să se macine între ele. Peste reverberaţii se mai suprapunea un zgomot, pe care Boone nu îl auzea, ci mai curând îl simţea: în stomac, vintre şi dinţi.

Copila îi întoarse capul.

— Pe acolo, zise ea.

Incendiile muribunde le făceau drumul mai lesnicios; strălucirea lor îl stânjenise până atunci pe Boone. Acum mergea mai repede, cu toate că aleile fuseseră parcă arate de cutremur, iar el călca pe pământ reavăn.

— Cât de departe? întrebă el.

— Ssst, făcu ea.

— Poftim?

— Stai nemişcat.

— Auzi şi tu? întrebă el.

— Da.

— Ce e?

La început, ea nu răspunse, mulţumindu-se să asculte, apoi zise:

— Baphomet.

În orele cât fusese închis se gândise în repetate rânduri la camera Botezătorului; la timpul îngheţat pe care-l petrecuse ca martor al Zeului divizat. Nu-i făcuse oare profeţii? Nu-i şoptise în minte, cerându-i să asculte? Prevăzuse ruina. Spusese că sfârşitul Midianului era inevitabil. Şi totuşi nu îl acuzase direct, deşi ştia că se adresa omului care purta vina pentru asta. Păruse mai degrabă blând, ceea ce îl îngrozise mai mult decât orice violenţă. Nu putea fi confidentul divinităţilor. Boone venise, ca unul dintre proaspeţii morţi, să cerşească un loc de odihnă în pământ. Fusese însă întâmpinat ca un actor al unei drame care avea să se întâmple. Fiind numit altfel. Nu voise aşa ceva. Nici lauri, niciun nume nou. Li se opusese, întorcându-i spatele Botezătorului; plecând cu mers chinuit şi alungându-şi şoaptele din minte.

În această privinţă nu reuşise. La gândul prezenţei lui Baphomet, cuvintele acestuia şi acel nume îi reveneau cu îndârjire în minte.

— Tu eşti Cabal, spusese Botezătorul.

Atunci respinsese totul; la fel şi acum. Cu toate că regreta tragedia lui Baphomet, ştiind că rănit cum era, acesta nu putea scăpa de distrugere, Boone avea alte planuri decât să-l jelească pe Zeu.

Pe Botezător nu-l putea salva. Dar pe Lori, da.

— E acolo! exclamă copila.

— Unde?

— Drept înainte. Uite!

Nu se vedea nimic în acel haos. Aleea din faţa lor se căscase; printre găuri, din hăuri se ridică fum. Nici urmă de ceva viu.

— N-o văd, spuse el.

— E sub pământ, explică fetiţa. În adânc.

— Poţi să mă îndrumi?

— Nu pot merge mai departe.

— De ce?

— Lasă-mă jos. Te-am condus cât am putut. În vocea ei se strecurase o panică abia reţinută. Pune-mă jos, insistă ea.

Boone se lăsă pe vine, iar copila coborî de pe umerii lui.

— Ce s-a întâmplat? voi el să ştie.

— Nu trebuie să merg cu tine. Nu e voie.

După nenorocirile prin care trecuseră, durerea ei era uimitoare.

— De ce te temi?

— Nu pot să-l privesc, răspunse ea. Nu pe Botezător.

— E aici?

Ea dădu din cap, retrăgându-se de lângă el, iar o nouă convulsie din adâncuri desfăcu şi mai larg fisura.

— Du-te la Lori, îl îndemnă fetiţa. Scoate-o afară. Tu eşti tot ce are.

Apoi plecă, cele două picioare devenind patru în timp ce fugea, lăsându-l pe Boone să intre în adânc.

4

În timp ce se prăbuşea, Lori îşi pierdu cunoştinţa. La câteva secunde după aceea, când îşi reveni, zăcea întinsă la jumătatea unei pante abrupte. Acoperişul de deasupra ei rămăsese intact, dar serios fisurat, iar crăpăturile se lărgeau văzând cu ochii, ameninţând să se prăbuşească cu totul. Dacă nu acţiona repede, risca să fie îngropată de vie. Privi spre capul pantei. Tunelul de traversare se căsca spre cer. Începu să se târască spre el, iar pământul dislocat i se rostogolea în cap, şi pereţii, gata să cedeze sub presiunea enormă, gemeau.

— Nu, încă nu… murmură ea. Doamne, încă nu…

Buimăcită de efort şi de şocul căderii, recunoscu panta abia când ajunse la câţiva metri de vârf. Îl trăsese pe Boone în susul acesteia,

scoţându-l de sub puterea care-şi avea sălaşul în ultima încăpere. Oare mai era acolo, urmărindu-i târâşul chinuitor? Ori acel cataclism fusese dovada plecării ei: semnul de rămas bun al arhitectului? Nu se simţea supravegheată, dar în acele momente simţurile îi erau complet amorţite. Mintea şi corpul îi funcţionau pentru că instinctul le dicta asta. Viaţa se găsea în partea de sus a pantei. Centimetru cu centimetru, ea se târa spre întâlnirea cu viaţa.

După un minut ajunse la tunel sau, mai curând, la rămăşiţele acestuia, lipsite de acoperiş. Rămase o vreme culcată pe spate, privind cerul cu ochi mari. După ce-şi recăpătă suflul, se ridică în picioare şi-şi examină rănile de la mână.

Tăieturile se acoperiseră de ţărână, iar asta împiedicase sângele să mai şiroiască.

Se sili să reînceapă urcuşul, când ceva mânjit de pământ căzu în faţa ei. De jos o privea acum Narcisse, cu doar jumătate de faţă. Îi rosti numele cu un suspin, şi, când întoarse capul, văzu Masca. Stătea călare pe tunel ca un gropar, apoi sări de acolo pentru a veni spre ea.

Ţepuşa era îndreptată spre inima ei. Dacă Lori ar fi fost mai viguroasă, vârful ei ar fi înţepat-o adânc, însă pământul din partea superioară cedă când ea făcu un pas înapoi şi nu mai avu putere să-şi frâneze căderea, astfel că se prăbuşi rostogolindu-se fără putinţă de oprire.

Strigătul ei îi indică lui Boone direcţia în care să o caute. Se urcă pe dalele răsturnate şi învălmăşite ale fostului pavaj şi ajunse la tunelurile fără acoperiş, apoi merse către ea prin labirintul de ziduri prăbuşite şi incendii care se stingeau. Cu toate acestea, silueta pe care o văzuse în pasaj nu era a lui Lori, ci a Măştii, care îl întâmpină cu cuţitele pregătite de atac.

În sfârşit, dăduse de doctor.

*

* *

De pe panta nesigură, Lori văzu Masca întorcându-se cu spatele la ea, uitând de ţinta pe care o urmărea. Lori reuşise să se oprească din cădere, agăţându-se de o crăpătură din zid, folosindu-se de mâna teafără, care rezistă atât cât să-l poată zări pe Boone în pasajul de sus. Văzuse ce reuşise Masca, folosind maceta în atacul împotriva lui Narcisse. Până şi morţii puteau muri. Nu apucă să rostească niciun cuvânt pentru a-l preveni pe Boone, pentru că un val de putere rece urcă panta spre ea. Baphomet nu-şi abandonase flacăra. Era încă acolo, iar forţa lui îi desprinse degetele din crăpătura zidului.

Incapabilă să i se opună, Lori alunecă în josul pantei abrupte, în camera care erupea.

Frumuseţea extatică etalată de membrii Seminţiei nu-l atinsese pe Decker. Acesta se repezi către Boone ca un măcelar, pentru a isprăvi

omorul de la care fusese distras: fără înfloriturі, fără patimă.

Asta îl făcea să fie primejdios. Lovi cu rapiditate, înainte de a-şi trăda intenţia. Lama subţire trecu drept prin gâtul lui Boone.

Pentru a-şi dezarma adversarul, Boone se îndepărtă pur şi simplu de el. Încă înfipt în gâtul lui Boone, cuţitul alunecă dintre degetele lui Decker. Doctorul nu făcu nicio încercare de a-şi recupera arma, ci prinse între mâini arma cu care sfârâma ţeste. De astă dată începu să scoată sunete: un geamăt scăzut care se transformă în icnete, când se aruncă înainte pentru a-şi ucide victima.

Boone făcu o eschivă şi evită lovitura, iar lama se înfipse adânc în peretele tunelului. Decker o eliberă cu forţă şi amândoi fură împroşcaţi cu pământ dislocat. Apoi roti încă o dată arma, de data aceasta lama trecând la un deget de faţa lui Boone.

Dezechilibrându-se brusc, Boone aproape că se prăbuşi; în aceeaşi clipă, privirea îndreptată în jos căzu pe trofeul lui Decker. Imposibil să nu fi recunoscut faţa aceea desfigurată. Narcisse, făcut bucăţi şi zăcând mort în ţărână.

— Ticălosule! urlă el.

Decker făcu o scurtă pauză, urmărindu-l pe Boone. Apoi vorbi. Nu cu propriul lui glas, ci cu al altcuiva; un scheunat însoţit de un rânjet:

— Şi tu poţi muri.

Nici nu încheie ce avea de spus, că şi răsuci lama înainte şi înapoi, fără a încerca să-l atingă pe Boone, ci doar pentru a-şi demonstra superioritatea. Lama scotea un sunet asemănător vocii sau zumzetului făcut de o muscă surprinsă într-un sicriu, unde se zbate în toate părţile.

Boone se retrase, simţind o spaimă viscerală. Decker avea dreptate. Până şi morţii puteau muri.

Inspiră adânc pe gură şi prin gâtlejul perforat. Făcuse o greşeală aproape fatală, rămânând sub formă umană în apropierea Măştii. De ce? Datorită ideii absurde că această confruntare finală trebuia să se petreacă între bărbaţi; că îşi vor vorbi în timp ce se luptau, iar el va distruge ego-ul doctorului înainte de a-l ucide.

Dar nu avea să fie aşa. Acum nu mai era vorba de răzbunarea bolnavului împotriva vindecătorului mincinos, ci de înfruntarea dintre bestie şi măcelar, dintre mâinile goale şi cuţit.

Expiră, iar adevărul din celulele sale porni ca mierea. Simţi furnicături în tot corpul care îi vibră şi luă proporţii. În viaţa dinainte nu se simţise niciodată atât de viu ca acum, când îşi lepăda umanitatea şi se pregătea pentru întâmpinarea nopţii.

— Gata… spuse el şi-i îngădui bestiei să-l cuprindă în totalitate.

Decker ridică maceta pentru a-şi despica adversarul înainte ca transformarea să se încheie. Dar Boone nu mai aşteptă. Suferind încă transformarea, duse fulgerător mâna la faţa măcelarului, smulgându-i

masca - nasturi, fermoar, tot - şi scoase la iveală infirmităţile de dedesubt.

Dat în vileag, Decker scoase un urlet şi-şi duse o mână la faţă pentru a o acoperi şi feri de privirea străpungătoare a fiarei.

Boone ridică masca de la pământ şi începu să o rupă cu ghearele, făcând pânza ferfeniţă. Urletele lui Decker se înteţiră. Luându-şi mâna de la faţă, începu să lovească în Boone cu mişcări demente. Lama îl lovi pe Boone în piept, despicându-i-l, dar, când vru să dea a doua lovitură Boone dădu drumul zdrenţelor măştii şi blocă lovitura, împingând braţul lui Decker în zid cu atâta forţa, încât oasele se sfărâmară. Maceta căzu la pământ, iar Boone întinse mâinile spre faţa lui Decker.

Urletul ascuţit înceta, când ghearele se apropiară de el, Decker închise gura. Trăsăturile feţei i se lăsară parcă în jos. Vreme de o clipă, Boone privi chipul pe care îl examinase ore în şir, agăţându-se de fiecare cuvânt rostit. Gândind acest lucru, lăsă mâna să-i alunece de la faţă spre gâtul lui Decker şi-l prinse de traheea care alimentase atâtea minciuni. Strânse degetele pumn, iar ghearele străpunseră carnea gâtlejului. Apoi trase. Întreaga maşinărie ieşi scăldată în sânge. Decker holbă ochii, care-i rămaseră aţintiţi asupra celui care îl redusese la tăcere. Boone mai smulse o dată şi încă o dată. Ochii doctorului îşi pierdură strălucirea. Corpul tresări de câteva ori, apoi se lăsă moale spre pământ.

Boone nu-l lăsă să cadă. Îl ţinu în picioare, ca într-un dans, şi desprinse carnea de pe oase aşa cum făcuse şi cu masca, azvârlind bucăţi din Decker în perete. Acum avea doar o amintire neclară a crimelor făptuite de Decker împotriva lui. Făcu bucăţi corpul, cu dăruirea unui membru al Seminţiei, simţind o satisfacţie monstruoasă pentru că făcea o faptă pe măsură. După aceea, azvârli stârvul la pământ şi încheie călcându-l şi mărunţindu-l sub picioare.

Acel cadavru nu se va mai ridica din mormânt. Nu va mai avea şansa reînvierii pământene. Dar chiar şi în toiul atacului Boone nu dădu muşcătura care i-ar fi transmis viaţa de după moarte lui Decker. Carnea lui aparţinea doar muştelor şi progeniturilor acestora, iar reputaţia lui aparţinea capriciilor celor care vor fi dispuşi să-i transmită mai departe povestea. Lui Boone nu-i păsa. Dacă atunci nu negase crimele pe care Decker i le pusese în spinare, acum nu mai avea nicio importanţă. Nu mai era nevinovat. Prin acest măcel devenise ucigaşul pe care Decker se străduise să-l creeze, prin darul convingerii. Prin uciderea profetului, făcea să se adeverească profeţia.

Lăsă cadavrul la pământ şi porni s-o caute pe Lori. Nu putea pleca decât într-un loc: în josul pantei, către camera lui Baphomet. „Pare să se întâmple din nou“, gândi el. Botezătorul o adusese aici, desfăcând pământul sub picioarele ei, pentru a-l atrage şi pe Boone.

Flacăra ocupată de trupul lui divizat arunca o strălucire rece asupra feţei lui Boone. Porni la vale, înveşmântat în sângele duşmanului său.

XXIV - Cabal

1

Pierdut în pustietate, Ashbery fu găsit de o lumină care apăru licărind printre pietrele de pavaj sfărâmate. Razele ei erau cumplit de reci şi lipicioase, aşa cum nu s-ar cuveni să fie lumina, agăţându-se de mânecă şi de mâna lui înainte de a se stinge treptat. Intrigat, îi urmări sursa de la o erupţie la alta, găsind fiecare punct mai strălucitor decât precedentul.

Cum fusese foarte studios în tinereţe, ar fi ştiut numele lui Baphomet, dacă i l-ar fi şoptit cineva, şi ar fi înţeles de ce lumina, izvorând din flacăra zeităţii, exercita o asemenea atracţie asupra lui. Ar fi cunoscut zeitatea ca zeu şi zeiţă în acelaşi trup. Ar fi ştiut cât de mult suferiseră pentru acel idol cei care credeau în el, arşi pe rug drept eretici său pentru crime împotriva naturii. S-ar fi temut de o putere care cerea un asemenea sacrificiu.

Dar nu avea cine să-i spună. Nu exista decât lumina care îl atrăgea tot mai departe.

2

Botezătorul nu era singur în camera sa, constată Boone. Numără unsprezece membri ai Seminţiei stând pe lângă ziduri, îngenuncheaţi, cu legături peste ochi şi cu spatele către flacără. Printre ei, Domnul Lylesburg şi Rachel.

În dreapta uşii, Lori zăcea la pământ. Avea sânge pe un braţ, pe faţă, şi ochii închişi. În clipa în care se îndreptă spre ea să o ajute, lucrul învăluit în flăcări îşi fixă ochii asupra lui şi, cu o atingere de gheaţă, îl făcu să se întoarcă. Avea de discutat cu el lucruri ce nu sufereau amânare.

— Apropie-te, zise el. De bună voie.

Boone nu se temea. Flacăra ce izvora din pământ era de două ori mai mare decât aceea pe care o văzuse când mai fusese aici, spărgând tavanul camerei. Fragmente de pământ, transformate în gheaţă sau cenuşă, căzură ca o ploaie sclipitoare şi se împrăştiară pe podea. La câţiva metri de flacără, atacul energetic al acestuia era brutal. Şi totuşi Baphomet îl invita mai aproape.

— Nu vei păţi nimic, îl asigură el. Ai venit purtând sângele duşmanului tău. Asta îţi va da căldură.

Făcu un pas către foc. Deşi avea în el un glonţ şi fusese lovit de cuţit în viaţa de după moarte, nu le simţea pe niciunul, simţea însă răceala flăcării lui Baphomet, destul de acut. Îi înţepa goliciunea; îl făcea să vadă neclar, ca printr-un geam cu flori de gheaţă. Dar cuvintele lui Baphomet nu fuseseră lipsite de noimă. Sângele care îl acoperea se înfierbântă, chiar dacă aerul din jurul lui se răci. Se linişti şi avu

curajul să facă ultimii paşi.

— Arma, spuse Baphomet. Arunc-o.

Uitase de cuţitul înfipt în gât. Îl scoase din carne şi îl azvârli.

— Mai aproape, zise Botezătorul.

Furia flăcării îl ascundea pe Botezător, îngăduind să se vadă doar frânturi, dar suficient pentru a i se confirma ceea ce înţelesese încă de la prima lor întâlnire: că, dacă această zeitate ar fi dat naştere unor creaturi după chipul ei, atunci el, Boone, nu le-ar putea vedea niciodată. Nici măcar în vis, nimic care să semene cu Botezătorul. Era unul din unu.

Deodată, din flacără, o parte a zeului porni spre Boone. Nu reuşi să-şi dea seama dacă era membru, organ sau şi una şi alta. Îl prinse de gât şi de păr şi îl trase spre foc. Acum nu-l mai apăra sângele lui Decker, şi gheaţa îi arse faţa. Şi totuşi nu se zbătu ca să se elibereze. Acel ceva îi cufundă capul în foc, ţinându-l foarte strâns. Îşi dădu seama ce se petrece în clipa în care focul îi învălui tot capul: Botezul.

Şi, ca o confirmare a acestei presupuneri, vocea lui Baphomet îi răsună în minte:

— Numele tău fie Cabal.

Durerea se îndulcea. Boone deschise gura ca să respire, iar focul îi curse pe gâtlej, ajungându-i în pântece şi în plămâni, apoi în tot corpul. Ducea noul nume cu sine, botezându-l în întregime.

Nu îl mai chema Boone. Era Cabal. O alianţă a multora.

După această purificare va fi capabil să radieze căldură şi sânge şi să zămislească copii: acesta era un dar al lui Baphomet, iar zeitatea i-l oferea. Dar va fi fragil sau mai vulnerabil. Nu doar pentru că va sângera, ci pentru că avea o ţintă.

— În noaptea aceasta trebuie să fiu ascuns, spuse Baphomet. Toţi avem duşmani, dar ai mei au trăit mai mult şi au deprins mai multă cruzime decât alţii. Voi fi luat de aici şi ascuns de aceştia.

Acum înţelese rostul prezenţei membrilor Seminţiei. Vor rămâne să ia cu ei o frântură din Botezător şi să o ascundă de forţele ce ar fi năvălit.

— Asta e urmarea faptei tale, Cabal, spuse Baphomet. Nu te acuz. Trebuia să se întâmple. Niciun adăpost nu durează o veşnicie. Dar te însărcinez să…

— Da? Făcu el. Spune-mi.

— Să reconstruieşti ceea ce ai distrus.

— Un nou Midian?

— Nu.

— Ce atunci?

— Trebuie să ne descoperi în lumea oamenilor.

— Ajută-mă! ceru el.

— Nu pot. De azi înainte, *tu* trebuie să mă ajuţi. Ai destrămat

lumea. Iar acum trebuie să o reconstitui.

Flacăra se zbătu ca bătută de vânt. Focul Botezului trecuse.

— Cu ce să încep? întrebă Cabal.

— Vindecându-mă, spuse Baphomet. Găseşte-mă şi vindecă-mă! Salvează-mă de duşmani!

Glasul care i se adresase dintru început se schimbase total. Îi dispăruse orice undă poruncitoare. Rămăsese doar acea rugă de a fi tămăduit şi ferit de vătămări, rostită cald în urechea lui. Până şi strânsoarea din jurul capului dispăruse treptat, lăsându-l liber să privească în stânga şi în dreapta. O chemare pe care n-o auzise îi făcuse pe slujitorii lui Baphomet să se îndepărteze de zid. Deşi legaţi la ochi, aceştia se apropiară cu paşi siguri de marginea focului, care îşi pierduse mult din ferocitate. Ridicaseră braţele, peste care stăteau drapate giulgiuri, iar zidul de flacără se frânse în fragmente din corpul lui Baphomet, care căzură în braţele întinse ale călătorilor, pentru a fi înfăşurate imediat şi ascunse vederii.

Această separare a fiecărui fragment de celelalte se dovedi chinuitoare. Cabal simţi durerea ca şi cum ar fi fost a sa, cuprinzându-i toată fiinţa până deveni de nesuportat. Pentru a scăpa de ea, începu să se retragă de lângă flăcări.

În timp ce făcea acest lucru, un fragment ce rămăsese de recuperat se rostogoli până în faţa lui. Era capul lui Baphomet. Se răsuci spre el, uriaş şi alb, cu o simetrie impresionantă. Cabal simţi cum întregul lui trup se înfioară: privire, salivă şi sex. Inima începu să-i bată, tămăduindu-şi aripa rănită din prima vibraţie. Sângele îngheţat se lichefie precum relicvele unui sfânt şi porni să circule. Testiculele i se umflară; sperma se ridică spre mădular. Ejaculă în flacără, iar perlele lichidului seminal trecură prin faţa ochilor lui, atingând faţa Botezătorului.

Apoi întrunirea se încheie. Ieşi din foc exact când Lylesburg - ultimul dintre adepţii din încăpere - primi capul din flăcări şi îl înveli.

După ce toţi cei prezenţi plecară, ferocitatea flăcărilor se dublă. Cabal se trase ameţit înapoi, când focul se dezlănţui cu o forţă terifiantă…

*

* *

La suprafaţă, Ashbery simţi forţa crescând şi încercă să se retragă din preajma ei, dar mintea îi era împovărată de ceea ce i se oferise ochilor, iar apăsarea aceasta îi stânjeni mişcarea. Focul îl surprinse, azvârlindu-l cu putere când se năpusti spre cer. Preotul ţipă la atingerea lui şi la senzaţia trăită atunci când Baphomet îi invadă fiinţa. Numeroasele lui măşti se mistuiră. Întâi sutana, apoi lenjeria din dantelă pe care o purtase încă din prima zi când devenise adult. Apoi anatomia sexuală, care nu-i adusese niciodată mari bucurii. Şi, în

cele din urmă, carnea, curăţindu-l. Căzu înapoi la pământ mai gol decât fusese în pântecele mamei lui şi orb. Şocul căderii îi frânse picioarele şi braţele, făcându-le de nelecuit.

*

* *

În subteran, Cabal se scutură de uimirea revelaţiei. Focul deschisese o gaură în tavanul camerei şi se răspândea de acolo în toate direcţiile. Putea să mistuie carne, la fel de bine ca şi pământul sau piatra. Trebuia să iasă de acolo înainte ca focul să îi găsească pe el şi pe Lori. Ea se trezise. Judecind după expresia bănuitoare din ochii ei, înţelese că văzuse botezul şi se temea de el.

— Eu sunt, îi spuse el. Tot eu sunt.

Îi întinse o mână. Ea primi mâna întinsă, iar el o ajută să se ridice în picioare.

— Te duc eu, promise el.

Ea clătina din cap. Privirea ei călători de la el spre ceva ce zăcea pe podea în spatele lui. Îi urmări privirea. Cuţitul lui Decker se afla aproape de o crăpătură, unde bărbatul ce fusese el înainte de Botez îl azvârlise.

— Îl vrei? întrebă el.

— Da.

Ferindu-şi capul de bucăţile de pământ care cădeau, se retrase câţiva paşi şi îl ridică.

— E mort? întrebă ea, când el reveni alături.

— Da, e mort.

*

* *

Nu se vedea nici urmă de cadavru, ca să-şi întărească afirmaţia. Tunelul care se prăbuşea îl îngropase deja, aşa cum îngropase întregul Midian. Un mormânt al mormintelor.

Întrucât mai toate construcţiile se năruiseră, nu le veni greu să ajungă la porţile principale. Pe drum nu văzură niciun locuitor al Midianului. Fie că focul mistuise rămăşiţele lor, fie că molozul şi pământul îi acoperiseră.

Dincolo de poartă, abandonată într-un loc unde nu putea trece neobservată, se vedea ceva ce-i aminti lui Lori de un lucru pentru care se rugase să scape nevătămat. Păpuşa lui Babette - împletită din ierburi şi încoronată cu flori de primăvară - zăcea înconjurată de un cerc din pietre. Când atinse păpuşa, Lori avu senzaţia că mai vede o dată prin ochii copilei - un peisaj străbătut cu repeziciune, în timp ce era dusă către un loc sigur. Imaginea nu ţinu decât o frântură de secundă. Nu avu timp să rostească o rugăciune pentru a-i dori noroc, fiindcă viziunea dispăru, înspăimântată parcă de un zgomot produs în spatele lor. Se răsuci şi văzu că pilonii pe care se sprijineau porţile

Midianului începuseră să se prăbuşească. Cabal o prinse de braţ şi o trase cu putere, după care cele două lespezi uriaşe din piatră se izbiră una de cealaltă, se legănară cap la cap, la fel ca doi luptători cu forţe egale, după care căzură în lateral, lovind pământul în locul în care Lori şi Cabal se aflaseră doar cu câteva clipe mai devreme.

3

Deşi nu avea ceas ca să ştie ce oră era, Cabal avea senzaţia clară - pesemne darul lui Baphomet - a timpului ce mai rămăsese până la ivirea zorilor. Cu ochii minţii putu să vadă întreaga planetă, ca un cadran de ceas împodobit cu mări, despărţirea fermecată a nopţii de zi furişându-se încet în jurul lui.

Nu se temu de apariţia soarelui la orizont. Botezul îi dăduse puterea ce li se refuza fraţilor şi surorilor lui. Soarele nu-l va ucide. Ştia asta cu certitudine. Fără îndoială că-l va deranja. Răsăritul lunii avea să fie mereu o privelişte mai plăcută decât zorile. Iar lucrarea sa nu se va limita la orele nopţii. Nu va fi silit să-şi ascundă capul de soare, aşa cum erau obligaţi tovarăşii lui din Seminţie. Ei îşi vor căuta imediat un loc izolat înainte de răsăritul soarelui.

Şi-i imagină pe cer deasupra Americii sau alergând de-a lungul şoselelor în grupuri care se despărţeau când unii dintre ei oboseau sau îşi găseau vreun adăpost potrivit: restul continuându-şi peregrinarea, tot mai disperaţi o dată cu scurgerea timpului. Le dori în gând să călătorească teferi şi să-şi găsească un liman sigur.

Ba mai mult: le promise că îi va regăsi cu timpul. Ca să-i unească, aşa cum făcuse Midianul. Fără să vrea, le făcuse rău. Acum trebuia să le aducă leacul, oricât de mult timp i-ar lua.

*

* *

— Trebuie să încep din noaptea aceasta, îi spuse lui Lori. Altfel le pierd urma. După aceea nu voi mai putea să-i găsesc.

— Să nu pleci fără mine, Boone.

— Nu mai sunt Boone.

— De ce?

Se aşezară pe dealul de pe care se vedea necropola, iar el îi relată tot ce ştia despre Botez. Lecţii dureroase, pentru care găsea prea puţine cuvinte care să le descrie. Lori era obosită, tremura, dar nu se îndură să-l oprească.

— Continuă… zicea mereu, când el şovăia. Spune-mi totul.

Lori cunoştea multe lucruri. Fusese instrumentul lui Baphomet, la fel de mult ca şi el, sau poate mai mult. O parte a profeţiei. Fără ea, el nu s-ar fi întors la Midian pentru a-l salva, şi ar fi dat greş. Misiunea ce-l aştepta era urmarea revenirii şi a eşecului.

Şi totuşi ea se revoltă:

— Nu se poate să mă părăseşti, spuse. Mai ales după ce-am trecut prin atâtea.

Lori puse mâna pe piciorul lui:

— Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat în celulă, murmură ea.

El o privi.

— Mi-ai spus să mă iert pe mine însumi. Şi s-a dovedit a fi un sfat bun. Asta nu înseamnă să întorc spatele la tot ce s-a întâmplat aici. Baphomet, Lylesburg, toţi ceilalţi… Am distrus singurul cămin pe care-l aveau.

— Nu tu l-ai distrus.

— Dacă n-aş fi venit aici, totul ar fi rămas în picioare, răspunse el. Trebuie să îndrept răul.

— Atunci ia-mă cu tine. Vom merge împreună.

— Nu se poate, Lori. Tu eşti vie. Eu, nu. Tu eşti încă om. Eu, nu.

— Asta se poate schimba.

— La ce te referi?

— Mă poţi face aidoma ţie. Nu e greu. O muşcătură, şi Peloquin te-a transformat pentru totdeauna. Aşa că schimbă-mă.

— Nu pot.

— Vrei să spui că nu vrei.

Lori răsuci vârful cuţitului în pământ.

— Nu vrei să rămâi cu mine. E limpede, nu? Îi surise ironic. N-ai curajul s-o spui?

— După ce-mi voi fi terminat misiunea… răspunse el. Poate atunci.

— A, peste o sută de ani şi mai bine? murmură ea, simţind cum îi dau lacrimile. Atunci o să te întorci la mine? Să mă dezgropi. Să mă săruţi peste tot. Să spui că ai fi vrut să vii mai devreme, însă zilele s-au scurs pe lângă tine?

— Lori!

— Taci, spuse ea. Nu te mai scuza atât. Nu faci decât să mă insulţi. Examină lama cuţitului, fără a-l privi pe el: Ai motive, zici. Părerea mea e că sunt firave, dar te ţii cu dinţii de ele. Vei avea nevoie de cineva care să te susţină.

El rămase încremenit.

— Ce mai aştepţi? N-o să-ţi spun că e bine. Bine, pleacă. Nu vreau să te mai văd.

El se ridică. Îl durea că ea se înfuriase, dar era mai uşor decât să vadă lacrimi. Se trase înapoi câţiva paşi, apoi - înţelegând că ea nu-l va mai învrednici cu un zâmbet şi nici măcar cu o privire - îi întoarse spatele.

Abia atunci ridică şi ea privirea din pământ. El îşi ferea ochii. Era momentul decisiv. Duse vârful cuţitului lui Decker la pântece. Ştia că nu va putea să-l împingă folosind doar o mână, de aceea se aplecă în genunchi, fixă mânerul în pământ şi-şi lăsă toată greutatea trupului pe

lamă. Durerea se dovedi cumplită şi o făcu să scoată un ţipăt.

El se întoarse şi o găsi zvârcolindu-se, sângerând abundent. Alergă spre ea şi o întoarse cu faţa în sus. Lori fusese deja cuprinsă de spasmele morţii.

— Am minţit, murmură ea. Boone… Doar pe tine vreau să te văd.

— Să nu mori, zise el. O, Dumnezeule din Ceruri, nu muri!

— Atunci nu mă lăsa.

— Nu ştiu cum.

— Ucide-mă. Muşcă-mă… dă-mi balsamul.

Trăsăturile i se schimonosiră de durere. Scoase un gâfâit:

— Sau lasă-mă să mor, dacă nu mă poţi lua cu tine. E mai bine decât să trăiesc fără tine.

Plângând, el o ocroti, iar lacrimile lui căzură pe faţa ei. Pupilele ei se răsuciră sub pleoape. Limba tresărea în colţul gurii. În câteva secunde Lori avea să moară, ştia asta. Iar odată moartă, nu o va mai putea salva.

— Tot… nu? şopti ea.

Nu-l mai vedea.

El deschise gura ca să-i răspundă, ridicându-i gâtul pentru a o muşca. Pielea ei mirosea acru. Muşcă adânc din muşchi, simţi sângele ei cu gust de carne şi balsamul urcându-i prin gâtlej, gata să pătrundă în sângele ei. Convulsiile ei se stinseseră deja. Lori i se lăsă moale în îmbrăţişare.

Îşi înălţă capul, îndepărtându-se de gâtul sfârtecat şi înghiţi ceea ce luase. Aşteptase prea mult. Blestemat să fie! Ea era mentorul şi confesorul lui, iar el o lăsase să se piardă. Moartea o cuprinsese înainte de a fi avut timp să transforme refuzul în promisiune.

Îngrozit de acest ultim şi deplorabil eşec, o aşezase pe pământ în faţa lui.

În vreme ce îşi trăgea mâinile de sub trupul ei, Lori deschise ochii:

— N-o să te părăsesc niciodată, spuse ea.

XXV - Rămâi cu mine

1

Pettine îl găsi pe Ashbery, dar Eigerman recunoscu rămăşiţele ca fiind ale omului pe care îl cunoscuse înainte. Preotul era încă în viaţă, lucru care - dată fiind gravitatea rănilor - se învecina cu miracolul. În zilele ce urmară ambele picioare îi fură amputate, la fel şi un braţ, până la mijlocul bicepsului. După operaţii nu ieşi din comă, dar nici nu muri, deşi toţi chirurgii au fost de părere că şansele lui de supravieţuire erau aproape nule. Însă acelaşi foc care îl mutilase îi dăduse şi o şansă nefirească. Contrar tuturor pronosticurilor, rezistă.

În cursul zilelor şi al nopţilor de comă nu fusese singur. Eigerman rămăsese aproape douăzeci de ore din douăzeci şi patru, aşteptând ca un câine la masa stăpânului să i se arunce o ciozvârtă, convins că preotul îl putea conduce la răul care le destrămase viaţa amândurora.

Căpătă mai mult decât sperase. Când reveni, în sfârşit, din adâncuri, după două luni în care fusese în pragul morţii, Ashbery se ridică, volubil. Dement, dar vorbăreţ. Menţionă numele lui Baphomet. Pe al lui Cabal. Povesti, în limbajul greu de înţeles al lunaticului fără speranţă de vindecare, cum membrii Seminţiei luaseră fragmente din trupul divinităţii lor şi le ascunseseră. Ba mai mult decât atât, spuse că îi putea găsi. Atins de focul Botezătorului şi de supravieţuitorii acestuia, voia din nou acea atingere.

— Îl miros pe Dumnezeu, spunea el neîncetat.

— Ne poţi duce la el? întreba Eigerman.

Răspunsul era întotdeauna da.

— Atunci voi fi ochiul tău, se oferea Eigerman. Vom merge împreună.

Nimeni altcineva nu voia dovezile pe care le prezenta Ashbery, fiindcă existau prea multe lucruri confuze, care, oricum, trebuiau lămurite, fără a mai adăuga altceva la povara realităţii. Autorităţile se arătară încântate să îl lase pe Eigerman să se ocupe de preot. Se meritau unul pe altul, aceasta era părerea tuturor. Niciunul nu era întreg la minte.

Ashbery depindea întru totul de Eigerman, incapabil, cel puţin la început, să se hrănească, să iasă afară sau să se spele fără ajutorul cuiva. Chiar dacă îl dezgusta să îngrijească un imbecil, Eigerman ştia că Ashbery era un dar venit din partea Domnului. Prin el se putea încă răzbuna pentru umilinţa prin care trecuse în ultimele ore ale Midianului. În peroraţiile lui Ashbery apăreau indicii privind locul în care se aflau duşmanii. În timp, spera să le descifreze.

Iar când avea să reuşească - o, când se va întâmpla asta - va sosi ziua confruntării, în comparaţie cu care Ziua Judecăţii îşi va pierde

din strălucire.

2

Vizitatorii veneau noaptea, pe furiş, şi se refugiau unde găseau locul potrivit.

Unii vizitară din nou sălaşe la care strămoşii lor ţinuseră: diverse orăşele de sub cerul mare, unde credincioşii mai cântau duminica, iar gardurile erau vopsite în fiecare primăvară. Alţii se îndreptară către oraşe mari: Toronto, Washington, Chicago, sperând să nu fie depistaţi acolo unde străzile erau permanent aglomerate, iar corupţii de ieri deveneau comercianţii de azi. În astfel de locuri prezenţa lor putea trece neobservată vreme de un an-doi sau poate trei. Dacă îşi găseau refugiul în cartiere rău famate sau într-un loc pustiu, într-un sat prăfuit, niciunul nu avea să susţină că acela va rămâne domiciliul permanent. Cu vremea aveau să fie descoperiţi şi eliminaţi. Începuse o nouă fierbere în alte ţări, îndeosebi în rândul vechilor lor duşmani, creştinii, care se dădeau zilnic în spectacol, vorbind despre martiriul lor şi cerând ispăşirea în numele Lui. În momentul în care ar fi descoperit un membru al Seminţiei în mijlocul lor, persecuţiile ar fi reînceput.

De aceea, păstrarea secretului devenise cuvânt de ordine. Vor consuma carne doar când foamea îi va doborî, şi numai de la victime cărora să nu le simtă nimeni lipsa. Se vor feri să-i infecteze pe alţii, astfel încât să nu-şi semnaleze prezenţa. Dacă unul avea să fie descoperit, nimeni nu-i va sări în ajutor, dându-se astfel de gol. Acestea erau legi neînduplecate, dar nu atât de apăsătoare precum consecinţele, în cazul încălcării lor.

Restul însemna răbdare, dar ei erau deja obişnuiţi cu asta. În cele din urmă, avea să le sosească şi eliberarea, dacă supravieţuiau aşteptării. Puţini aveau idee de forma în care va veni aceasta. Însă toţi îi cunoşteau numele.

Cabal, aşa se numea. *Cel care a distrus Midianul.*

Rugăciunile lor îl pomeneau tot timpul. Fie ca el să sosească adus de următorul vânt. Dacă nu acum, poate mâine.

Probabil că nu s-ar fi rugat atât de fierbinte, dacă ar fi ştiut ce schimbare a mărilor ar fi adus sosirea lui. Pesemne că nu s-ar fi rugat deloc, dacă ar fi ştiut că se rugau către ei înşişi. Acestea erau însă revelaţii pentru altă dată. Deocamdată, aveau griji mai puţine. Să-i împiedice pe copii să se suie pe acoperiş noaptea, să-i împiedice pe cei care-şi pierduseră pe cineva drag să jelească prea tare, să-i împiedice pe cei tineri ca în timpul verii să se îndrăgostească de vreo fiinţă umană.

Era ceva ce putea fi numit aproape viaţă.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
- I - Adevărul
- II - Academia
  - 1
  - 2
  - 3
- III - Rapsodul
- IV - Necropola
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
- V - O altfel de maimuţă
- VI - Picioare de lut

PARTEA A DOUA
- VII - Drumuri anevoioase
  - 1
  - 2
  - 3
- VIII - Locul căderii
- IX - Atins
  - 1
  - 2
- X - Soare şi umbră

PARTEA A TREIA
- XI - Teren de vânătoare
  - 1
  - 2
  - 3
- XII - Deasupra şi dedesubt
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
- XIII - Copilul-profet
- XIV - Tabernacol

PARTEA A PATRA
- XV - Preţul
  - 1
  - 2
- XVI - Acum ori niciodată

1
2
3
XVII - Delirul
XVIII - Mânia celor drepţi
1
2
3
PARTEA A CINCEA
XIX - Un chip neprietenos
1
2
XX - Purtat
1
2
3
XXI - Acea dorinţă
1
2
3
4
5
XXII - Triumful Măştii
1
2
3
XXIII - Încercarea
1
2
3
4
XXIV - Cabal
1
2
3
XXV - Rămâi cu mine
1
2